

มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการกีฬานันทนาการและการท่องเที่ยว

สิงหาคม 2559

มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน

ปริญญานิพนธ์
ของ
ธนกฤตา สุขสมวาจา

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการกีฬานันทนาการและการท่องเที่ยว

สิงหาคม 2559

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการกีฬานันทนาการและการท่องเที่ยว

สิงหาคม 2559

ธนภฤตา สุขสมวาจา. (2559). *มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน*. ปริญญาโท ปร.ด. (การกีฬา นันทนาการและการท่องเที่ยว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: อาจารย์ ดร.รักษนก โคโต, อาจารย์ ดร.ธนภูมิ อติเวทิน, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. มยุรี ศุภวิบูลย์.

การศึกษาวิจัยเรื่อง มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน มีเป้าหมายหลัก เพื่อทำการแปลมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืนให้เป็นฉบับภาษาไทย และเพื่อศึกษาความเหมาะสมและความเป็นไปได้ในการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน มาปรับใช้ในประเทศไทย

การสร้างมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน กลุ่มตัวอย่างคือ ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 9 ท่าน โดยพิจารณาเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling) การศึกษาความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืนมาปรับใช้ในประเทศไทย กลุ่มตัวอย่างคือ นักท่องเที่ยวเชิงกีฬา กอล์ฟ เจ้าหน้าที่ภาครัฐและผู้นำชุมชน ผู้บริหารและเจ้าหน้าที่บริษัทที่เกี่ยวข้อง จำนวน 400 คน จากจำนวนประชากร 612,042 คน โดยใช้การกำหนดขนาดของ Taro Yamane (1967) และผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 30 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling) พื้นที่ในการศึกษาวิจัย คือ กรุงเทพมหานคร ภูเก็ต ประจวบคีรีขันธ์(หัวหิน) ชลบุรี(พัทยา) และเชียงใหม่ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน สรุปผลการวิจัยได้ ดังนี้

การสร้างมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน สร้างโดยใช้กระบวนการแปลและการปรับด้านวัฒนธรรมของผู้ที่จะใช้มาตรฐาน ผลการศึกษาและทดลองใช้ พบว่า ได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่าง 0.57-1.00 มีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามแต่ละข้อกับคำถามทั้งฉบับ (Item-to-total correlation coefficient) ระหว่าง 0.48-0.67 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในชั้น (intraclass correlation coefficient) เท่ากับ 0.86

การศึกษาความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืนมาปรับใช้ในประเทศไทย กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่ามาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฯ มีความเหมาะสมและมีความเป็นไปได้ที่จะนำมาปรับใช้ในประเทศไทยในระดับมากทุกรายการ และเห็นว่ามีความเหมาะสมในการนำมาใช้ในประเทศไทย ในขณะที่ความเป็นไปได้ในการนำมาปรับใช้ในประเทศไทยต่ำกว่า

การตรวจสอบยืนยันความเหมาะสมของมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อ การท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน ผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นว่า มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฯ มีความเหมาะสมและมีความเป็นไปได้ที่จะนำมาปรับใช้ในประเทศไทยในระดับมากทุกรายการ และเห็นว่ามีความเหมาะสมในขณะที่ความเป็นไปได้ในการนำมาปรับใช้ในประเทศไทยต่ำกว่า

GREEN GOLF COURSE STANDARD FOR SUSTAINABLE SPORT TOURISM

Presented in partial fulfillment of the Requirements for the
Doctor of Philosophy degree in Sport, Leisure and Tourism
at Srinakharinwirot University

July 2016

Tanakitta Sooksomwaja. (2016). *Green Golf Course Standard for Sustainable Sport Tourism*. Dissertation, Ph.D. (Sport, Leisure and Tourism). Bangkok: Graduate School. Srinakharinwirot University. Advisor committee: Dr.Rakchanok Koto, Dr.Tanapoom Ativetin, Asst, Prof.Dr. Mayuree Suphawibul.

This thesis aims to translate the English version of the Green Golf Course Standard Guidelines for Sustainable Sport Tourism into the Thai language as well as investigate a feasibility study of bringing the Standard into practice in Thailand.

Since the thesis adopts both quantitative and qualitative research, probability and non-probability samplings have been employed. On the one hand, conducting non-probability sampling, seven golf professional samples were purposively selected in order to investigate how the Green Golf Course Standard Guidelines was feasible for sustainable sport tourism. On the other hand, applying probability sampling, there were three hundred ninety-six samples including Golf sportsmen, civil servants, community leaders, and the executive and operational level staff from the tour companies whom had been selected from 612,042 total populations using the Taro Yamane (1967) sample size chart. This is to answer the objective of how feasible the adoption of the Green Golf Course Standard Guidelines into practice in Thailand. Moreover, thirty golf professionals also were purposively selected for this objective in the Bangkok metropolitan area, Phuket province, Hua Hin district (Prachuab Kirikhan Province, Pattaya (Chonburi province) and Chiangmai province have been chosen as study areas. In addition, the Green Golf Course Standard for Sustainable Sport Tourism Guidelines has been used as the research tool.

The findings found that firstly, bringing the Green Golf Course Standard for Sustainable Sport Tourism into practice by translating and adapting the cultures of Standard users. It was found that the index of consistency ranged from 0.57-1.00 and the consistency of item-to-total correlation coefficient ranged from 0.48-0.67. The intraclass correlation's coefficient was also found at level of 0.86.

Secondly, the feasibility study of applying the Green Golf Course Standard for Sustainable Sport Tourism for use in Thailand presents that the samples commented that the Standard was suitable for Thailand at a **'high'** level but less feasible when bringing it into practice.

Lastly, the investigation of suitability of the Green Golf Course Standard for Sustainable Sport Tourism by the Golf Professionals showed that the Standard was suitable and feasible to adopt at national level and at a high level. However, the Standard may be less feasible to adapt in Thailand in general.

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ความกรุณา ช่วยเหลือ และให้คำปรึกษาอย่างดียิ่งจากอาจารย์ ดร. รักชนก โคโต ที่ปรึกษาหลักปริญญานิพนธ์ อาจารย์ ดร.ธนภูมิ อติเวทิน และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. มยุรี ศุภวิบูลย์ ที่ปรึกษาร่วมปริญญานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อรินทร์ งามนิยม ประธานคณะกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นพรัตน์ พบลภ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก รวมถึงอาจารย์ทุกท่านของคณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาที่ได้รับเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์วิรัชดี วิศาลาภรณ์ รองอธิการบดี สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกรุงเทพ ที่ให้การสนับสนุนในการพัฒนาศักยภาพของผู้วิจัย กราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์จินตนา เทียมทิพร คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา ที่ช่วยเหลือ และให้คำปรึกษาแนะนำต่างๆ ในการดำเนินการวิจัย กราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์อัจฉรา สัจธรรมนุกูล รองคณบดีคณะศิลปศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกรุงเทพ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ณัฏมล เสรีรัตน์ ที่ช่วยเหลือ แนะนำให้กำลังใจจนงานวิจัยเสร็จสมบูรณ์

ขอขอบคุณนางสาวอัมพวัน นาคเขียว ที่ช่วยพิมพ์และจัดทำรูปเล่ม ขอขอบคุณนางสาวสุภาภรณ์ คุ่มแก้ว ที่ช่วยตรวจสอบทานความถูกต้องของตัวอักษร และขอบคุณนางสาวศิริินภา ทองคำฟู ที่ให้การสนับสนุนช่วยเหลือเรื่องต่างๆ ด้วยดีเสมอมา

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณคุณแม่ทองอยู่ บุตรโสภา และครอบครัวของผู้วิจัยที่คอยเป็นกำลังใจ ช่วยเหลือ สนับสนุนมาตลอด

ธนกฤตา สุขสมวาจา

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ความสำคัญและที่มาของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	8
ขอบเขตการวิจัย	8
นิยามศัพท์เฉพาะ	9
ประโยชน์ที่ได้รับ	10
2 แนวคิด ทฤษฎีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและกรอบแนวคิดในการวิจัย	11
แนวคิดเกี่ยวกับมาตรฐาน	11
แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงกีฬา	37
แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	43
กระบวนการแปลและหาความตรงตามเนื้อหาเชิงวัฒนธรรมแบบประเมินตนเอง (Self-Report Assessment)	64
การหาคุณสมบัติทางการวัดของเครื่องมือด้านความตรงและความเที่ยง (content validity) และความเชื่อมั่น (reliability)	69
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	73
กรอบแนวคิดการวิจัย	
3 วิธีดำเนินการวิจัย	89
ระยะที่ 1 การสร้างมาตรฐานสนามกอล์ฟสี่เขี้ยวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่าง ยั่งยืน	90
ระยะที่ 2 การศึกษาความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการนำมาตรฐานสนาม กอล์ฟสี่เขี้ยวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน มาปรับใช้ในประเทศไทย..	93
ระยะที่ 3 การตรวจสอบความเหมาะสมของมาตรฐานสนามกอล์ฟสี่เขี้ยวเพื่อการ ท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน	95
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	96
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	96

สารบัญ

บทที่	หน้า
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	181
สรุปผลการวิจัย	181
อภิปรายผล	184
ข้อเสนอแนะ	189
บรรณานุกรม	191
ภาคผนวก	202
ภาคผนวก ก	203
ภาคผนวก ข	205
ภาคผนวก ค	224
ภาคผนวก ง	227
ประวัติย่อผู้วิจัย	231

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	องค์ประกอบของมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยว	22
2	ตัวอย่างผลการแปลมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวจากต้นฉบับภาษาอังกฤษเป็น ภาษาไทย (T1 และ T2)	97
3	ตัวอย่างสรุปความคิดเห็นในการแปลจากผู้แปลทั้งสองท่าน	99
4	ตัวอย่างการแปลกลับโดยผู้ทรงคุณวุฒิสองท่าน (BT1 และ BT2)	100
5	ตัวอย่างผลการลงความเห็นโดยกลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิจนได้มาตรฐานสนามกอล์ฟ เขียวฉบับภาษาไทย (pre final version)	101
6	ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	103
7	เปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับความเหมาะสมและความ เป็นไปได้ของการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่าง ยั่งยืนมาปรับใช้ในประเทศไทย ในภาพรวม	104
8	เปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับความเหมาะสมและความ เป็นไปได้ของการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่าง ยั่งยืนมาปรับใช้ในประเทศไทยเป็นรายข้อ (ด้านการวางแผน) n=396	105
9	เปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับความเหมาะสมและความ เป็นไปได้ของการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่าง ยั่งยืนมาปรับใช้ในประเทศไทยเป็นรายข้อ (ด้านการออกแบบ) n=396	114
10	เปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับความเหมาะสมและความ เป็นไปได้ของการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่าง ยั่งยืนมาปรับใช้ในประเทศไทยเป็นรายข้อ (ด้านการก่อสร้าง) n=396	123
11	เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับความเหมาะสมและความเป็นไป ได้ของการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน มาปรับใช้ในประเทศไทย ในภาพรวม	138
12	เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับความเหมาะสมและความเป็นไป ได้ของการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน มาปรับใช้ในประเทศไทยเป็นรายข้อ (ด้านการวางแผน) n=30	139
13	เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับความเหมาะสมและความเป็นไป ได้ของการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน มาปรับใช้ในประเทศไทยเป็นรายข้อ (ด้านการออกแบบ) n=30	148

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
14	
เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืนมาปรับใช้ในประเทศไทยเป็นรายข้อ (ด้านการก่อสร้าง) n=30	157

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 การท่องเที่ยวเชิงกีฬาอล์ฟ	41
2 การท่องเที่ยวเพื่อกีฬาอล์ฟ	42
3 The model evaluate the environment-related behavior of golf courses	84
4 ขั้นตอนการวิจัย	89

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและที่มาของปัญหา

อิทธิพลของการโฆษณา ประชาสัมพันธ์ ความก้าวหน้าทางการสื่อสารผ่านเทคโนโลยี กระตุ้นให้เกิดความต้องการหลากหลาย เกิดการท่องเที่ยวทางเลือกใหม่ๆ (alternative tourism) พฤติกรรมการบริโภคของนักท่องเที่ยวในปัจจุบันปรับเปลี่ยนไปตามสภาพเศรษฐกิจ กลยุทธ์ด้านราคาของคู่แข่ง นักท่องเที่ยวใช้เวลาน้อยลงในการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยว โดยนิยมเดินทางท่องเที่ยวระยะใกล้มากขึ้น อาจเดินทางภายในประเทศหรือภายในภูมิภาค และยังนิยมท่องเที่ยวแบบครอบครัวเพิ่มขึ้น องค์การการท่องเที่ยวโลก (United Nations World Tourism Organization (UNWTO). 2013) ได้รายงานว่า นักท่องเที่ยวที่เดินทางระหว่างประเทศมีจำนวนเพิ่มขึ้น 4% ประมาณ 1.035 พันล้านคนทั่วโลก โดยเฉพาะในภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิกที่เจริญต่อเนื่องจนถึงปี 2013 ซึ่งสูงสุดเป็นประวัติการณ์ การท่องเที่ยวระหว่างประเทศจะยังคงเติบโตในช่วงเวลา 2010-2030 มากกว่าทศวรรษที่ผ่านมา มีจำนวนของนักท่องเที่ยวต่างประเทศทั่วโลกที่เพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ย 3.3% ต่อปี (<http://media.unwto.org/en/press-release/2011-10-11/international-tourists-hit-18-billion-2030>)

ในปัจจุบันประเทศไทยให้ความสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในทุกด้าน ทั้งด้านการประชาสัมพันธ์ การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว การปลูกจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม อีกทั้งมุ่งพัฒนาและส่งเสริมอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของไทยให้ก้าวสู่มาตรฐานที่มีคุณภาพและเป็นการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่สามารถแข่งขันได้ในตลาดโลกอันจะนำไปสู่การเป็น Tourism Caption of Asia (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. 2550: 4) การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนจึงเป็นรูปแบบของการท่องเที่ยวที่สามารถดำรงคุณค่าหรือความเป็นประโยชน์ของแหล่งท่องเที่ยวได้ยาวนานไม่มีที่สิ้นสุด และไม่สร้างความเสื่อมโทรมหรือเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมของแหล่งและบริเวณโดยรอบ โดยปกป้องและรักษาโอกาสให้กับคนรุ่นต่อไปในอนาคต ซึ่งจะนำไปสู่การจัดการทรัพยากรทั้งมวลที่สนองความต้องการด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ในขณะที่จะสามารถธำรงรักษาเนื้อหาทางวัฒนธรรม กระบวนการทางนิเวศวิทยาที่จำเป็น ความหลากหลายทางชีวภาพ และระบบอื่นๆ ที่เกี่ยวกับระบบต่างๆ ที่เกื้อหนุนชีวิต พืช สัตว์ และมนุษย์ทั้งหลาย (World Tourism Organization. 1988)

อย่างไรก็ดี การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน (sustainable tourism) ถือเป็นรูปแบบหนึ่งที่พัฒนามาจากแนวความคิดดังกล่าวข้างต้น โดยในที่ประชุม Globe'90 ณ ประเทศแคนาดา ได้ให้คำจำกัดความของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนไว้ว่า การท่องเที่ยวแบบยั่งยืนหมายถึง การพัฒนาที่สามารถตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวและผู้เป็นเจ้าของถิ่นในปัจจุบัน โดยมีการปกป้องและสงวนรักษาโอกาสต่างๆ ของอนุชนรุ่นหลังด้วย การท่องเที่ยวนี้หมายความว่า การจัดการทรัพยากร

เพื่อตอบสนองความจำเป็นทางเศรษฐกิจ สังคม และความงามทางสุนทรียภาพ ในขณะที่สามารถรักษาเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมและระบบนิเวศได้ด้วย (จำไพพรรณ แก้วสุริยะ. 2544: 13)

การท่องเที่ยวที่ปราศจากการวางแผน การควบคุมและบริหารจัดการที่ดีหรือการท่องเที่ยวที่เติบโตอย่างไร้ทิศทาง จะเป็นตัวเร่งที่ทำให้สภาพแวดล้อมที่มีอยู่เสื่อมโทรม และสูญสลายไปอย่างรวดเร็ว ดังนั้น บทบาทของการท่องเที่ยวที่ควรจะเป็นคือ การส่งเสริมให้เกิดความตระหนักถึงคุณค่าของทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม ทั้งด้านธรรมชาติและวิถีชีวิต วัฒนธรรม ซึ่งจะนำไปสู่การจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวอย่างเป็นระบบ การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนถือเป็นอีกแนวทางหนึ่งที่ทำให้ความสำคัญกับการใช้ประโยชน์ของทรัพยากรการท่องเที่ยว การแบ่งปันผลประโยชน์ต่อชุมชนท้องถิ่น การมีส่วนร่วมของชุมชน และความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว ซึ่งจะเห็นได้ว่า การท่องเที่ยวแบบยั่งยืนเป็นแนวคิดทางการท่องเที่ยวที่สามารถสร้างประโยชน์สูงสุดให้เกิดขึ้นได้ต่อการท่องเที่ยว ทำให้การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้เล็งเห็นความสำคัญของแนวคิดดังกล่าว และนำมากำหนดเป็นแนวทางในการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของประเทศสูงสุด เป็นการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (sustainable tourism development) หมายถึง การบริหารจัดการทรัพยากรทางการท่องเที่ยวโดยตอบสนองความจำเป็นทางเศรษฐกิจและสังคม โดยใช้ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมอันมีคุณค่าอย่างรอบคอบและชาญฉลาด ทำให้เกิดประโยชน์สูงสุดในระยะยาวนานที่สุด เกิดปัญหาผลกระทบน้อยที่สุด ขณะเดียวกันคุณภาพทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมจะต้องดีขึ้น แม้ว่า จะมีนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นก็ตาม

สำหรับประเทศไทยกระแสการตื่นตัวด้านการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนผนวกกับการขยายตัวทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วของประเทศไทยหลังวิกฤตเศรษฐกิจไทย ในปี พ.ศ. 2540 ประกอบกับการจตุรกายการส่งเสริมไทยเที่ยวไทยของภาครัฐเป็นผลทำให้นักท่องเที่ยวชาวไทยเดินทางท่องเที่ยวในประเทศมากขึ้น นักท่องเที่ยวมีความชื่นชอบในการเดินทางท่องเที่ยวเพื่อแสวงหาความรู้ ประสบการณ์และทำความเข้าใจในวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของชุมชนท้องถิ่น (รัฐทิทยา หิรัญหาต. 2544: 3)

ขณะที่ปัจจุบันการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนมีบทบาทสำคัญต่อการท่องเที่ยวของประเทศไทยในทุกรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมด้านการท่องเที่ยว ตลาดการท่องเที่ยว หรือการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว โดยเฉพาะด้านการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเพื่อรองรับการขยายตัวของนักท่องเที่ยว การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้กำหนดและส่งเสริมแนวทางการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเป็นแนวทางสำคัญในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพรองรับให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวระดับนานาชาติเพิ่มมากขึ้น โดยการสร้างเอกลักษณ์เฉพาะ (identity) สร้างความโดดเด่น (good will) และสร้างภาพลักษณ์ที่ดี (good image) ให้แก่แหล่งท่องเที่ยว เพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทั่วประเทศให้สอดคล้องกับแนวคิดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

นอกจากนี้นักท่องเที่ยวยังคำนึงถึงความปลอดภัยที่เกิดกระแสดความสนใจหรือใส่ใจสุขภาพ ใส่ใจต่อสิ่งแวดล้อม กระแสนุรักษ์วัฒนธรรมประเพณีดั้งเดิม และอนุรักษัรรมชาติ มีแนวโน้มสนใจ

การท่องเที่ยวเฉพาะอย่าง (Niche market) ซึ่งการท่องเที่ยวเชิงกีฬา (Sport tourism) เป็นรูปแบบการท่องเที่ยวเฉพาะอย่างที่น่าสนใจในไม่กี่ปีที่ผ่านมา

กิบสัน, แอทเทิล; และเยียนนาคิส (Gibson, Attle; & Yiannakis. 1997) ได้ให้ความหมายของการท่องเที่ยวเชิงกีฬาว่า คือ การเดินทางจากบ้านที่อยู่อาศัยเพื่อเข้าร่วมในกิจกรรมนันทนาการหรือการแข่งขัน การเดินทางเพื่อสังเกตกีฬาในฐานะคนทั่วไปหรือในระดับบุคคลสำคัญ และการเดินทางเพื่อเยี่ยมชมสถานที่ท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา เช่น การชมหอเกียรติยศสนามกีฬา การเดินทางเพื่อเหตุผลที่ไม่ใช่การพาณิชย์เพื่อเข้าร่วมหรือสังเกตการณ์ในกิจกรรมกีฬา ในสถานที่ซึ่งอยู่ห่างไกลจากที่อยู่อาศัยประจำ (Hall. 1992a: 194) การแสดงออกของรูปแบบพฤติกรรมของประชาชนในระหว่างช่วงเวลาแห่งการพักผ่อน เช่น ช่วงวันหยุดที่ใช้ในสถานที่ซึ่งส่วนหนึ่งมีความดึงดูดใจทางธรรมชาติเป็นพิเศษ และอีกส่วนหนึ่งก็มีกิจกรรมกีฬา และสิ่งอำนวยความสะดวกกลางแจ้งเพื่อการนันทนาการด้านกายภาพ (Ruskin. 1987: 26)

ในช่วงเวลาที่ผ่านมาแนวโน้มการเข้าร่วมมหกรรมกีฬาต่างๆ มีอัตราสูงขึ้นในทุกระดับสังคม โดยกีฬาส่วนใหญ่มีผู้เข้าร่วมมากขึ้น การขยายตัวของการเดินทางเข้าร่วมมหกรรมกีฬานี้ได้รับแรงขับเคลื่อนจากอิทธิพลของเศรษฐกิจ และการเมือง รวมทั้งค่านิยม และทัศนคติทางสังคมที่เปลี่ยนไป อีกทั้งการอำนวยความสะดวกของเทคโนโลยีที่ก้าวหน้า เช่น การถ่ายทอดสดการแข่งขันทางโทรทัศน์ผ่านดาวเทียม ซึ่งมีผลต่อความนิยมในกีฬาของคนในสังคม

จากข้อมูลของ Sports Travel Magazine, Schneider Publishing (2012: ออนไลน์) ได้กล่าวถึงรายได้ของการท่องเที่ยวเชิงกีฬาในสหรัฐอเมริกาเพียงแห่งเดียวมีรายได้ถึง 118.3 พันล้านเหรียญสหรัฐ โดยมีรายได้จากทีมที่เข้าร่วมการแข่งขัน ประมาณ 6.1 พันล้านเหรียญสหรัฐ รายได้จากการเดินทางประเภท incentive travel 2.1 พันล้านเหรียญสหรัฐ รายได้จากผู้เข้าชมการแข่งขันและครอบครัว 47.3 พันล้านเหรียญสหรัฐ

ตลาดของการท่องเที่ยวเชิงกีฬา เป็นตลาดเฉพาะกลุ่มในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่อาจกำหนดเป้าหมาย เพื่อขยายกลุ่มของตลาดนักท่องเที่ยวที่ถูกดึงดูดให้เดินทางมายังแหล่งท่องเที่ยว (Bull; & Weed. 1999) ตลาดการท่องเที่ยวเชิงกีฬานี้อาจเข้าถึงได้โดยทั่วไป ดังเช่นที่เห็นได้จากการประชาสัมพันธ์เมื่อมีการจัดมหกรรมกีฬาครั้งสำคัญๆ แต่ในความเป็นจริงแล้วการท่องเที่ยวเชิงกีฬาประกอบด้วยตลาดเฉพาะที่แตกต่างกันหลายระดับ การทำความเข้าใจกับตลาดนักท่องเที่ยวเชิงกีฬา จึงเป็นพื้นฐานสำคัญสำหรับการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงกีฬา (Maier; & Weber. 1993) ได้กล่าวถึงกลุ่มอุปสงค์ (demand groups) หรือตลาดเฉพาะกลุ่มของการท่องเที่ยวเชิงกีฬาไว้ 4 กลุ่มตามความเข้มข้นของกิจกรรมกีฬาที่เข้าร่วมในสถานที่ท่องเที่ยวดังนี้

1. กลุ่มนักกีฬาที่มีผลงานยอดเยี่ยม (top performance athletes)
2. กลุ่มนักกีฬามวลชน (mass sport)
3. กลุ่มคนที่เล่นกีฬาเฉพาะบางโอกาส (occasional sports (wo) men)
4. นักท่องเที่ยวที่ไม่ได้เป็นผู้เล่นกีฬา (passive sports tourists)

ดังนั้นการแบ่งกลุ่มของนักท่องเที่ยงที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงกีฬาจึงมีผลกับการวางแผนในการจัดการตลาดของการท่องเที่ยว และส่งผลถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงกีฬาด้วย

การท่องเที่ยวเชิงกีฬาในประเทศไทยเริ่มเป็นที่สนใจนับตั้งแต่ประเทศไทยได้เป็นเจ้าภาพมหกรรมการแข่งขันกีฬาระดับภูมิภาคอย่างซีเกมส์ จนถึงการจัดมหกรรมกีฬาย่างเอเชียนเกมส์ และการเป็นเจ้าภาพการจัดการแข่งขันกีฬาเฉพาะอย่าง เช่น การแข่งขัน Thailand Open และ Golf LPGA มีทัพนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันจากทุกภูมิภาคของโลก เจ้าหน้าที่ทีมงานกรรมการจัดการแข่งขันรวมถึงแฟนคลับที่ชื่นชอบในทีมกีฬาที่ตนเองรัก

แนวโน้มการท่องเที่ยวเชิงกีฬาในประเทศไทยมีทิศทางที่ดี เนื่องจากปัจจัยหลายอย่างส่งผลต่อการท่องเที่ยว เช่น ได้รับแรงขับเคลื่อนจากอิทธิพลของเศรษฐกิจและการเมือง รวมทั้งค่านิยม ทศนคติทางสังคมที่เปลี่ยนไป การที่ผู้คนเริ่มหันมาสนใจในสุขภาพมากขึ้น การออกกำลังกาย เช่น การเล่นกอล์ฟที่แต่ก่อนนั้นเป็นที่ทราบกันว่าเป็นกีฬาของผู้ที่มีฐานะดี แต่ในปัจจุบันได้รับความนิยมแพร่หลายมากขึ้น การกีฬาจึงเป็นทางเลือกที่ผู้คนส่วนใหญ่สนใจ รวมทั้งการชื่นชอบในกีฬาที่ตนเองสนใจ การอยากใกล้ชิดกับนักกีฬาคนโปรดทำให้เกิดการชักนำการเดินทางไปเพื่อที่จะได้ชมทีมและมีส่วนร่วมร่วมกับนักกีฬาที่ชื่นชอบไม่เพียงแต่แฟนกีฬาและแรงจูงใจในการมีส่วนร่วมเท่านั้น หากแต่ความสนใจเดินทางท่องเที่ยวทั่วไปก็อาจจะกระตุ้นให้เกิดความต้องการเดินทางไปยังต่างประเทศเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาของแฟนกีฬาได้เช่นกัน

กีฬากอล์ฟเป็นกีฬาที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย มีผู้นิยมเล่นอยู่ทั่วโลก กีฬากอล์ฟเป็นกีฬาที่สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยว สามารถสร้างรายได้จำนวนมหาศาล เฉพาะตลาดกลุ่มนี้มีรายได้ที่ประเมินได้ประมาณ 20 พันล้านเหรียญสหรัฐ (Hudson & Hudson. 2010) การท่องเที่ยวกีฬากอล์ฟจึงอาจกล่าวได้ว่า มีรายได้สูงกว่าการท่องเที่ยวกีฬานิดอื่น ในอนาคตนักท่องเที่ยวที่เล่นกอล์ฟจะมีการใช้จ่ายเพิ่มมากขึ้น 20 % ซึ่งมากกว่านักท่องเที่ยวประเภทอื่น (KPMG Golf Business Community. 2013) จากการสำรวจข้อมูลสนามกอล์ฟในประเทศไทยโดยความร่วมมือของ ททท. สำนักงานในประเทศต่างๆ ณ เดือนธันวาคม 2554 สรุปว่า สนามกอล์ฟในประเทศไทยมีจำนวนทั้งสิ้น 240 แห่ง ตั้งอยู่ในพื้นที่ภาคกลางมากที่สุดร้อยละ 41 รองลงมาคือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคเหนือ และภาคตะวันออกเฉียง ร้อยละ 16 ภาคใต้ ร้อยละ 11 ตามลำดับ

จากรายงานของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย คาดการณ์ว่าในปี 2012 ประเทศไทยจะมีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาตีกอล์ฟประมาณ 600,000 คน หรือประมาณ 3 % จากยอดรวมทั้งหมดของนักท่องเที่ยวที่คาดการณ์ไว้ ก่อให้เกิดรายได้จากนักท่องเที่ยวที่เข้ามาตีกอล์ฟสูงถึง 60 พันล้านบาทหรือประมาณ 2 พันล้านเหรียญสหรัฐ (หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ. 2556: ออนไลน์) มีค่าใช้จ่ายแต่ละคนประมาณ 100,000 บาท ใน 5 สนามหลัก คือ กรุงเทพมหานคร ภูเก็ต ประจวบคีรีขันธ์ (หัวหิน) ชลบุรี (พัทยา) และเชียงใหม่ นอกจากนี้สนามกอล์ฟในพัทยายังเป็นที่ยอมรับในระดับนานาชาติโดยได้รับรางวัล Asia and Australasia's Best Golf Destination for 2012 (กรมประชาสัมพันธ์. 2555: ออนไลน์) ทำให้ประเทศไทยเป็นประเทศเป้าหมายที่ได้รับความนิยมจาก

ชาวต่างชาติ ในการที่จะมาท่องเที่ยวเชิงกีฬาด้วยเช่นกัน โดยเฉพาะกีฬากอล์ฟ จากงานวิจัย “Positioning analysis of overseas golf tour destinations by Korean golf tourists ของ Samuel Seongseop Kim, Hejin Chuna, James F. Petrick” ระบุว่า นักท่องเที่ยวชาวเกาหลีชื่นชอบที่จะเดินทางมาตีกอล์ฟในไทยเป็นอันดับต้นๆ และจากการวิจัยเรื่องการสำรวจพฤติกรรมและความพึงพอใจนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศกลุ่มกอล์ฟ นำเสนอต่อการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย โดยบริษัท แบรินด์ เมทริคซ์ รีเสิร์ช จำกัด ระบุว่าลูกค้าหลักของผู้ประกอบการธุรกิจกอล์ฟส่วนใหญ่ คือ นักท่องเที่ยวชาวเอเชีย ได้แก่ ญี่ปุ่น เกาหลี ฮองกง จีน สิงคโปร์ มาเลเซีย และไต้หวัน โดยนักกอล์ฟชาวเอเชียมีแนวโน้มเดินทางตลอดทั้งปี ในขณะที่นักกอล์ฟชาวยุโรปที่นิยมเดินทางมาตีกอล์ฟยังประเทศไทย ได้แก่ สแกนดิเนเวีย เยอรมันนี จะเดินทางมาตีกอล์ฟตามฤดูกาล

ในศตวรรษที่ 21 ทั่วโลกมีแนวโน้มการพัฒนาการท่องเที่ยวไปในแนวทางของการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน (Sustainable Tourism Development) มากขึ้น มีการนำเสนอสินค้าทางการท่องเที่ยวในรูปแบบต่างๆ เช่น การท่องเที่ยวเชิงนิเวศการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ การท่องเที่ยวทางเลือกและการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมอย่างเป็นรูปธรรมทั่วโลก พร้อมทั้งมีความพยายามที่จะพัฒนาสินค้าทางการท่องเที่ยวในแนวทางที่ยั่งยืน ซึ่งก่อให้เกิดการกระทบกระเทือนต่อสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมน้อยที่สุด ทั้งนี้ปัจจัย “3S” อย่าง Sun Sand Sea นั้นมิได้มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวโดยเฉพาะชาวยุโรปในแนวทางเดิมอีกต่อไป แต่เมื่อมี “3S” ในแนวทางใหม่ที่เป็นผลต่อการรักษาสิ่งแวดล้อมและการจัดการที่จะก่อให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืนขึ้นมาทดแทนซึ่ง “3S” ตามแนวความคิดใหม่ได้แก่ “S = Security” หมายถึง ความปลอดภัยที่รวมถึงภัยธรรมชาติ ทั้งหลายและความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน “S = Sanitation” หมายถึง ความสะอาดปราศจากเชื้อโรคและมลพิษทางสิ่งแวดล้อมและสิ่งปฏิกูลต่างๆ “S = Satisfaction” หมายถึง ความพึงพอใจ ความพอใจ ความประทับใจ ทั้งสถานที่ท่องเที่ยวและบริการ (ภราเดช พยัฆวิเชียร. 2539: 8-13)

จึงเห็นได้ว่าประเทศไทยมีโอกาสสูงที่จะพัฒนาศักยภาพด้านการท่องเที่ยวเชิงกีฬายังยั่งยืนประเภทกีฬากอล์ฟได้เป็นอย่างดี แต่เนื่องจากปัจจุบันนี้คู่แข่งด้านสนามกอล์ฟของประเทศไทยมีหลายประเทศ เช่น มาเลเซีย ญี่ปุ่น จีน แม้กระทั่งประเทศกัมพูชา ที่อยู่ติดประเทศไทย พยายามพัฒนาศักยภาพของสนามกอล์ฟในด้านต่างๆ เพื่อดึงดูดนักกอล์ฟด้วยเช่นกัน จากรายงานวิจัยของ Samuel Seongseop Kim ได้กล่าวว่า นักกอล์ฟเกาหลีชื่นชอบที่จะมาตีกอล์ฟในประเทศไทยเนื่องจากคุ้มค่างบเงินที่เสียไป นอกจากนี้ ประเทศไทยยังสามารถตีกอล์ฟได้ในทุกฤดู อีกทั้งยังมีกิจกรรมอื่นๆ ให้ครอบครัวที่ร่วมเดินทางมาด้วยกันได้ทำไม่น่าเบื่อ และจากรายงานการวิจัยเรื่องลักษณะการใช้จ่ายเงินเพื่อซื้อผลิตภัณฑ์และความต้องการใช้บริการของนักท่องเที่ยวต่างชาติเพื่อการท่องเที่ยวในประเทศไทย ระพีพรรณ ทองหล่อ และคณะ (2546) กล่าวว่า ประเภทของการท่องเที่ยวเชิงกีฬาที่นักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นสนใจมากที่สุดในประเทศไทย ได้แก่ กีฬากอล์ฟ จึงเห็นได้ว่านักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ทราบว่าการใช้จ่ายในการตีกอล์ฟในประเทศไทยนั้นก่อให้เกิดความคุ้มค่า หากประเทศไทยได้มีการพัฒนาภาพลักษณ์ด้านการท่องเที่ยวเพื่อการตีกอล์ฟในประเทศไทย จะสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขันกับประเทศต่างๆ โดยการศึกษาถึงภาพลักษณ์และพัฒนา

ภาพลักษณ์นั้น อาจศึกษาในด้านความคุ้มค่าในการท่องเที่ยว สภาพแวดล้อมที่สะดวกสบายและ สิ่งอำนวยความสะดวกเฉพาะแหล่งท่องเที่ยวยามราตรีโปรแกรมการท่องเที่ยวสำหรับครอบครัว นักกอล์ฟ เป็นต้น

จากสถานการณ์ปัจจุบันที่มีการแข่งขันทางการท่องเที่ยวอย่างเข้มข้นทำให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการการท่องเที่ยวด้านกีฬากอล์ฟต่างพยายามแข่งขันกันเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศของตนมากขึ้น ในทำนองกลับกันภาพรวมของกีฬากอล์ฟถูกมองว่าเป็นกีฬาที่ทำลายสิ่งแวดล้อมทัศนคติเชิงลบต่อกีฬากอล์ฟของประชาชนทั่วไปที่รับรู้ข่าวสารจากสื่อต่างๆ บทความการต่อต้านอย่างรุนแรง เช่น โอคอนเนอร์ (O'Connor. 2003) ได้เขียนไว้ในหนังสือ "Observer" ว่า การพัฒนาสนามกอล์ฟให้เป็นสนามกอล์ฟสีเขียวที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมนั้นเป็นเพียงแนวความคิดลมๆ แล้งๆ ไม่สามารถเป็นจริงได้ ส่วนเบิร์นไซด์ (Burnside. 2001) ได้เขียนบทความโจมตีกีฬากอล์ฟใน "The guardian" ไว้ว่า ไม่สามารถยอมรับที่จะอยู่ร่วมกับสนามกอล์ฟได้ เพราะกอล์ฟเป็นกีฬาที่ทำลายสิ่งแวดล้อม การสร้างสนามกอล์ฟต้องทำลายป่าและแหล่งธรรมชาติ อีกทั้งยังปลดปล่อยก๊าซเรือนกระจก ส่งผลต่อปัญหาสภาพภูมิอากาศในท้องถิ่น และยังปล่อยมลพิษที่ร้ายแรงสู่สิ่งแวดล้อม ซึ่งส่งผลกระทบโดยตรงต่อพืชและสัตว์ท้องถิ่น นอกจากนี้ แพลต (Platt. 1994) ได้เขียนบทความไว้ใน "World watch" บ่อยครั้งที่การพัฒนาสนามกอล์ฟทำให้ชุมชนต้องย้ายถิ่นออกไป ทำลายแหล่งอาศัยของพืชและสัตว์ และยังปล่อยมลพิษทางน้ำและทางอากาศ

อย่างไรก็ตามยังมีนักวิจัยบางกลุ่มได้ศึกษาวิจัยเรื่องสิ่งแวดล้อมในสนามกอล์ฟ พบว่า สนามกอล์ฟบางแห่งมีการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม Robert A. Hammond; Malcolm D. Hudson (2007) แสดงให้เห็นว่าสนามกอล์ฟใน Kent ประเทศอังกฤษ ให้ความสำคัญในการดูแลภูมิทัศน์และปกป้องสัตว์ป่าหายาก Yasuda & Koike (2006) พบว่า สนามกอล์ฟเป็นที่ลี้ภัยของสัตว์ป่าในพื้นที่ในประเทศญี่ปุ่น Blair (1996) และ Blair (1999) พบว่า เมื่อเปรียบเทียบประชากรนกไปตามทางลาดเมืองระดับปานกลางของการพัฒนาในความเป็นจริงอาจมีความหลากหลายสายพันธุ์ที่เพิ่มขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งความอุดมสมบูรณ์ทั้งสองชนิดและจำนวนของนกต่อเฮกตาร์ที่สนามกอล์ฟ แม้เมื่อเทียบกับพื้นที่ที่ตั้งอยู่ภายในเขตอนุรักษ์ธรรมชาติ อย่างไรก็ตามการศึกษา ในปี 1996 ยังพบว่า ความอุดมสมบูรณ์ของนกพันธุ์พื้นเมืองถูกพบบนสนามกอล์ฟมีการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยเพียง 40%

ในปัจจุบันมีการพัฒนากีฬากอล์ฟให้เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพิ่มมากขึ้น ยกตัวอย่างในประเทศไทยได้มีองค์กรที่รองรับการสร้างสนามกอล์ฟที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เช่น องค์กรกอล์ฟเพื่อสิ่งแวดล้อม golf environmental (GEO) มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนากีฬากอล์ฟอย่างยั่งยืน ทำงานร่วมกันกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในกีฬากอล์ฟ รัฐบาล และชุมชน เป็นสมาชิกของ European Institute of Golf Course Architects, American Society of Golf Course Architects, the Society of Australian Golf Course Architects นอกจากนี้ยังได้รับความยอมรับจาก European Tour, European Golf Course Owners Association, Jacobsen, Japanese Society of Golf Course Architects, Society of Australian Golf Course Architects and The R&A ในการออกแบบสนาม

กอล์ฟที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม สนามกอล์ฟที่มีชื่อเสียงส่วนใหญ่ในโลกต่างก็เป็นสมาชิกของ GEO เช่น สนาม ST. ANDREWS, Burhill Golf & Leisure และสนาม Gil HONSE, Owen Larken ที่จะใช้แข่งขันใน RIO Olympic 2016.

The European Golf Association รายงานว่า สนามกอล์ฟทั่วโลกมีการเจริญเติบโต 100% และมีผู้เข้าร่วมในกีฬากอล์ฟถึง 350% ทั่วโลก The Golf Research Group ยืนยันว่าในปัจจุบันมีสนามกอล์ฟประมาณ 32,000 สนามทั่วโลก และมีผู้ที่เริ่มเล่นกีฬากอล์ฟ 60 ล้านคนทั่วโลก และสนามกอล์ฟได้เพิ่มขึ้นกว่า 42% ในช่วง 30 ปี (Daniels. 1972) และในปัจจุบันสนามกอล์ฟทั้งหมดที่พบอยู่ในยุโรปครึ่งหนึ่งอยู่ในสหราชอาณาจักร (Anonymous. 1996) การมีส่วนร่วมในเกมประจำปีเพิ่มขึ้น 18% ระหว่างปี 1987 และปี 1996 และในช่วงเวลานั้นประมาณ 12% ของประชากรที่เล่นกอล์ฟในช่วงปี 12 เดือน (Anonymous. 1996) และในประเทศไทยเองมีจำนวนสนามกอล์ฟอยู่ประมาณ 200 กว่าแห่งทั่วประเทศ แบ่งเป็นสนามกอล์ฟของภาคเอกชนที่เปิดให้บริการเชิงพาณิชย์ประมาณ 160 แห่ง อีก 40 แห่ง เป็นสนามกอล์ฟของหน่วยงานราชการและรัฐวิสาหกิจ ซึ่งสนามกอล์ฟของประเทศไทยเป็นที่สนใจของนักลงทุนต่างชาติ เนื่องจากค่าบริการของสนามกอล์ฟในประเทศไทยถูกกว่าประเทศอื่นๆ ในภูมิภาคอาเซียนด้วยกัน ยกเว้น ประเทศเวียดนาม ประเทศพม่า หรือประเทศลาว ตลอดจนนิยมในการเล่นกอล์ฟของต่างชาติมีมากขึ้น ธุรกิจสนามกอล์ฟยังมีแนวโน้มเติบโตในอัตราไม่ต่ำกว่าร้อยละ 10 ตามกระแสนิยมกีฬากอล์ฟที่ยังมาแรงในกลุ่มนักกอล์ฟคนไทยโดยเฉพาะตลาดครอบครัว ทำให้ตลาดนักกอล์ฟคนไทยขยายตัวอย่างกว้างขวาง ครอบคลุมทุกเพศ ทุกวัย ตั้งแต่เยาวชนจนถึงกลุ่มผู้สูงอายุ

จากการที่การท่องเที่ยวเชิงกีฬาประเภทกีฬากอล์ฟได้รับความสนใจ จนมีการพัฒนาอย่างรวดเร็ว การพัฒนาสนามกอล์ฟ และกีฬากอล์ฟเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาจึงต้องมีการบริหารจัดการที่ดี เพื่อไม่ให้เกิดผลกระทบต่างๆ เช่น ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมทางด้านกายภาพ ผลกระทบทางเศรษฐกิจ และผลกระทบทางวัฒนธรรม อันจะก่อให้เกิดปัญหา และส่งผลให้นักท่องเที่ยวลดลง จึงจำเป็นต้องสร้างมาตรฐานเพื่อใช้เป็นดัชนีหรือตัวชี้วัดในการรักษามาตรฐานและคุณภาพการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน และเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

จากมุมมองทั้งด้านลบและด้านบวกต่อกีฬากอล์ฟและแนวโน้มของจำนวนผู้เล่นกีฬากอล์ฟที่เพิ่มมากขึ้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่าการพัฒนากีฬากอล์ฟที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม โดยหากได้มีการนำมาตรฐานของสนามกอล์ฟสีเขียว (sustainable golf development) มาใช้ในประเทศไทย ก็จะเป็นแนวทางที่จะผลักดันกีฬากอล์ฟในประเทศไทยให้เป็นที่ยอมรับในเรื่องการรักษาสิ่งแวดล้อมให้เป็นที่ยอมรับของนานาชาติและเพื่อเป็นการรองรับกระแสกอล์ฟเพื่อสิ่งแวดล้อมที่กำลังจะเกิดขึ้นในอนาคต ประเทศไทยก็สามารถเปิดตลาดด้านการท่องเที่ยวเชิงกีฬา โดยสามารถชูประเด็นที่ว่าประเทศไทยมีการพัฒนาเรื่องสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ก็จะสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวเชิงกีฬาประเภทกีฬากอล์ฟได้มากยิ่งขึ้น

มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียว (sustainable golf development) เพื่อการท่องเที่ยวกีฬาอย่างยั่งยืน เป็นมาตรฐานที่ถูกนำไปใช้อย่างแพร่หลายในประเทศต่างๆ สำหรับในประเทศไทย

มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียว ยังไม่พบรายงานการนำมาใช้หรือดัดแปลงเป็นฉบับภาษาไทย ผู้วิจัยจึงเลือกที่จะศึกษาความเที่ยงตรง (validity) และความเชื่อมั่น (reliability) ของมาตรฐานสนามกอล์ฟฉบับภาษาไทย โดยการแปลและนำมาศึกษาความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นของมาตรฐาน เพื่อให้เกิดความเหมาะสมของมาตรฐานสนามกอล์ฟต่อสภาพแวดล้อมในประเทศไทย ในการที่จะนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวมาปรับใช้ในประเทศไทย เพื่อเป็นการยกระดับ พัฒนาการท่องเที่ยวเชิงกีฬา ประเภทกีฬากอล์ฟสู่ความเป็นสากลให้เป็นที่ยอมรับของนักท่องเที่ยวต่อไป

ดังนั้น จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาเพื่อสร้างมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน อีกทั้งได้แนวทางในการส่งเสริมมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน โดยผลการศึกษาวิจัยนี้จะเป็นข้อมูลพื้นฐานในการยกระดับ พัฒนาการท่องเที่ยวเชิงกีฬา ประเภทกีฬากอล์ฟสู่ความเป็นสากลให้เป็นที่ยอมรับของนักท่องเที่ยวต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาคูณสมบัติของมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืนฉบับภาษาไทย

1.1 เพื่อหาความเที่ยงตรงตามเนื้อหาเชิงวัฒนธรรม (cultural Validity) ของมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน

1.2 เพื่อหาความเชื่อมั่น (reliability) ของมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฯ โดยวิธีการหาความสอดคล้องภายใน (internal consistency) และความเชื่อมั่นแบบวัดซ้ำ (test-retest reliability)

2. เพื่อศึกษาความเหมาะสมและความเป็นไปได้ในการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน มาปรับใช้ในประเทศไทย

ขอบเขตการวิจัย

การศึกษครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตการวิจัยไว้ ดังนี้

1. ขอบเขตด้านพื้นที่

สนามกอล์ฟที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษา คือ สนามกอล์ฟทั่วประเทศ ได้แก่ สนามกอล์ฟในจังหวัดกรุงเทพมหานคร ภูเก็ต ประจวบคีรีขันธ์ (หัวหิน) ชลบุรี (พัทยา) และเชียงใหม่

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การศึกษามาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวขององค์กรกอล์ฟเพื่อสิ่งแวดล้อม (Golf Environmental Organization) เพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการวางแผน ด้านการออกแบบ และด้านการก่อสร้าง

3. ขอบเขตด้านประชากร

3.1 การสร้างมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างคือ ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 9 ท่าน ได้แก่ ผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านกีฬากอล์ฟ พลศึกษา สิ่งแวดล้อม ภาษาอังกฤษ การวิจัย ภูมิสถาปัตย์ โดยพิจารณาเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling)

3.2 การศึกษาความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน มาปรับใช้ในประเทศไทย

ประชากร คือ นักท่องเที่ยวเชิงกีฬา กอล์ฟ เจ้าหน้าที่ภาครัฐ/ผู้นำชุมชน ผู้บริหาร และเจ้าหน้าที่บริษัทนำเที่ยว และผู้ทรงคุณวุฒิ

กลุ่มตัวอย่างคือ นักท่องเที่ยวเชิงกีฬา กอล์ฟ เจ้าหน้าที่ภาครัฐ/ผู้นำชุมชน ผู้บริหารและเจ้าหน้าที่บริษัทนำเที่ยว และผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 396 คน จากจำนวนประชากร 612,042 คน กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างเลือกจากกรอบของประชากรโดยใช้ตารางของ Taro Yamane (1967) และผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 30 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling)

นิยามศัพท์เฉพาะ

การท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน หมายถึง การเดินทางท่องเที่ยวเพื่อเล่นกีฬาตามความถนัดและความสนใจ เพื่อให้ได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน ความตื่นเต้นเร้าใจ ซึ่งก่อให้เกิดผลดีต่อร่างกายและจิตใจในประเภทกีฬา เช่น กอล์ฟ ดำน้ำ สกีนํ้า กระดานโต้คลื่น เป็นต้น โดยจะต้องมีจิตสำนึกในการรักษาสีเขียวสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่น โดยประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมต่อการจัดการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

สนามกอล์ฟสีเขียว หมายถึง สนามกอล์ฟที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมโดยตระหนักถึงการจัดการที่ดีใน 6 ด้าน คือ (Golfenvironment.org)

1. ภูมิทัศน์และระบบนิเวศ (landscapes & ecosystems)
2. แหล่งน้ำ (water)
3. พลังงานและแหล่งพลังงาน (energy & resources)
4. ผลผลิตและห่วงโซ่อุปทาน (products & supply chains)
5. คุณภาพสิ่งแวดล้อม (environmental quality)
6. คนและชุมชน (people & communities)

นักท่องเที่ยวเชิงกีฬา หมายถึง บุคคลที่เดินทางจากท้องถิ่นที่อยู่โดยปกติของตนไปยังท้องถิ่นอื่นเป็นการชั่วคราวด้วยความสมัครใจ และด้วยวัตถุประสงค์ที่มีใช้เพื่อประกอบอาชีพหรือหารายได้ โดยมีเป้าหมายที่จะเดินทางท่องเที่ยวเพื่อเล่นกีฬา กอล์ฟ เพื่อให้ได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน ความตื่นเต้นเร้าใจ ซึ่งก่อให้เกิดผลดีต่อร่างกายและจิตใจ

มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน หมายถึง ข้อกำหนดที่ต้องการในการดำเนินการบริหารจัดการสนามกอล์ฟให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้และมีความเหมาะสมด้านการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. ได้มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืนที่เหมาะสมที่จะปรับใช้ในประเทศไทย
2. ผลจากการศึกษาจะเป็นแนวทางการพัฒนาของการท่องเที่ยวเชิงกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการศึกษามาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดและทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องประกอบด้วย

1. แนวคิดเกี่ยวกับมาตรฐาน
2. แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงกีฬา
3. แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
4. กระบวนการแปลและหาความเที่ยงตรงตามเนื้อหาเชิงวัฒนธรรมของแบบประเมิน

ตนเอง (Self-Report Assessment)

5. การหาคุณสมบัติทางวิธีการวัดของเครื่องมือด้านความเที่ยงตรง (content validity) และ
6. ความเชื่อมั่น (reliability)
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดเกี่ยวกับมาตรฐาน

มาตรฐานสามารถนำมาใช้ในการกำหนดรูปแบบความเป็นมาตรฐานให้แก่สิ่งต่าง ๆ มากมาย เพื่อให้การดำเนินการต่าง ๆ มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น มาตรฐานสามารถนำมาใช้ได้ดังนี้

1. มาตรฐานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

1.1 มาตรฐานระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม ISO14000 (Environment Management System: EMS) เป็นมาตรฐานที่มีความสำคัญมากเพราะกำหนดขึ้นเพื่อสนับสนุนการรักษาสิ่งแวดล้อมของหน่วยงาน หรือองค์กร ที่ครอบคลุมถึงการจัดระบบโครงสร้างองค์กร ที่ครอบคลุมถึงการจัดระบบโครงสร้างองค์กร การกำหนดความรับผิดชอบ การปฏิบัติงาน ระเบียบปฏิบัติ กระบวนการและการใช้ทรัพยากรที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เพื่อให้มีการจัดการและสร้างจิตสำนึกที่ดีร่วมกันในการรักษาไว้ซึ่งสิ่งแวดล้อมที่ดีทั้งในหน่วยงานและรวมไปถึงชุมชนใกล้เคียง เพื่อไปสู่การพัฒนาอย่างยั่งยืนอีกด้วย (กองส่งเสริมและพัฒนาการมาตรฐาน. 2548: ออนไลน์) สำคัญในมาตรฐาน EMS สรุปได้ดังนี้ (สำนักงานปลัดกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ไอซีที). 2548: ออนไลน์) 1.นโยบายสิ่งแวดล้อม (Environmental Policy) การจัดการสิ่งแวดล้อมเริ่มต้นด้วยผู้บริหารสูงสุดขององค์กร ต้องมีความมุ่งมั่นที่จะดำเนินการอย่างจริงจัง และกำหนดนโยบายสิ่งแวดล้อมขององค์กรขึ้น เพื่อเป็นแนวทางสำหรับการดำเนินงานของพนักงานในองค์กร 2. การวางแผน (Planning) เพื่อให้บรรลุนโยบายสิ่งแวดล้อม องค์กรจึงต้องมีการวางแผนในการดำเนินงาน โดยอย่างน้อยต้องครอบคลุมถึงองค์ประกอบต่างๆ ดังนี้ แจกแจงรายละเอียดของกิจกรรมต่างๆ ในองค์กรที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม แจกแจงข้อกำหนดทางกฎหมาย และข้อกำหนดอื่นๆ ที่องค์กร

เกี่ยวข้องและต้องปฏิบัติมีการจัดทำวัตถุประสงค์และเป้าหมายในการจัดการกิจกรรมต่าง ๆ ที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม จัดทำโครงการการจัดการสิ่งแวดล้อม เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ข้างต้น 3. ดำเนินการ (Implementation) เพื่อให้การดำเนินการจัดการสิ่งแวดล้อมเป็นไปตามแผนที่วางไว้ อย่างน้อยองค์กรต้องดำเนินการไปให้ครอบคลุมถึงองค์ประกอบด้านต่างๆ ดังนี้คือ กำหนดโครงสร้าง และอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบในการจัดการสิ่งแวดล้อม เผยแพร่ให้พนักงานในองค์กรทราบถึงความสำคัญในการจัดการสิ่งแวดล้อม รวมทั้งจัดการฝึกอบรมตามความเหมาะสม เพื่อให้พนักงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการสิ่งแวดล้อม มีความรู้และความชำนาญในการดำเนินงาน พร้อมทั้งจัดทำและควบคุมเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดการสิ่งแวดล้อม

1.2 มาตรฐาน Green Globe สำหรับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและโรงแรม ถือเป็นความริเริ่มอีกประการหนึ่งเพื่อส่งเสริมแนวคิดการพัฒนาเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมแบบยั่งยืน เพื่อให้คงรักษาสภาพแวดล้อมที่ดี และพัฒนาขึ้นมาเพื่อให้เหมาะสมกับกลุ่มธุรกิจการท่องเที่ยวและการโรงแรม โดย Green Globe คือ โครงการการจัดการสิ่งแวดล้อมสำหรับกลุ่มธุรกิจการท่องเที่ยวและโรงแรมครอบคลุมไปถึงการดูแลสถานที่ท่องเที่ยว และธุรกิจอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ปัจจุบันมีสมาชิกโครงการอยู่ทั่วโลกในกว่า 100 ประเทศ จุดประสงค์ของโครงการคือ การสร้างความตระหนักในเรื่องสิ่งแวดล้อม และยกระดับการจัดการสิ่งแวดล้อมในกลุ่มธุรกิจการท่องเที่ยวและโรงแรม สำหรับมาตรฐาน Green Globe ได้ถูกพัฒนาขึ้นโดยโครงการ Green Globe และ SGS GROUP โดยการสนับสนุนจาก WTTC (World Travel and Tourism Council) มาตรฐาน Green Globe สามารถที่จะนำไปใช้กับองค์กรต่างๆ ในกลุ่มธุรกิจอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวทุกประเภทที่ต้องการให้มีการตรวจสอบประเมินถึงความสำเร็จของการพัฒนาแบบยั่งยืนขององค์กร การได้รับรองมาตรฐานนี้ หมายถึง การที่องค์กรนั้นได้มีการจัดการสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมกับประเภท ชนิด และสถานที่ขององค์กร ซึ่งพิจารณาโดยการปรึกษาร่วมกับหลายฝ่าย อาทิ ชุมชน หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ในระดับท้องถิ่นและระดับชาติ

ข้อกำหนดของมาตรฐาน Green Globe ครอบคลุมประเด็นหลักในเรื่องผลงานของระบบการจัดการ 5 หัวข้อ คือ 1) การลดปริมาณของเสีย การนำกลับมาใช้ใหม่ การนำไปแปรรูป 2) ประสิทธิภาพของการใช้พลังงาน การอนุรักษ์และการจัดการพลังงาน 3) การจัดการเรื่องการใช้ทรัพยากรน้ำ 4) นโยบายการจัดซื้อที่คำนึงถึงการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และ 5) การพัฒนาทางสังคมและวัฒนธรรม ในเรื่องของการจัดการสำหรับประเด็นต่างๆ ต้องมีการจัดทำระบบการจัดการ เพื่อให้มั่นใจว่าได้มีการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง และบรรลุวัตถุประสงค์เป้าหมายที่ได้จัดตั้งไว้ ซึ่งสามารถตรวจสอบได้ (สมบัติ จังเศรษฐกิจกุล. 2542: 54-56)

พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ.2535 มีรายละเอียดมาก ผู้วิจัยจึงขอสรุปประเด็นสำคัญๆ ไว้ต่อไปนี้ พ.ร.บ.ส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2535 เป็นกฎหมายที่จัดการสิ่งแวดล้อมแบบรอบด้านทั้งมลพิษทางน้ำ ทางอากาศ เสียง และกาอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และพยายามสร้างความเป็นเอกภาพ ในการบังคับใช้กฎหมาย ด้วยการ

ให้เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษที่ได้รับการแต่งตั้งตามกฎหมายนี้ ควบคุมดูแลให้มีการบังคับใช้กฎหมายสิ่งแวดล้อมในด้านต่างๆ อย่างจริงจัง มีการปรับปรุงกฎหมาย ว่าด้วยการจัดทำรายงานและผลกระทบสิ่งแวดล้อมและขั้นตอนการให้ความเห็นชอบแก่รายงานให้มีประสิทธิภาพและรัดกุมยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังได้รับเอาหลักการทางเศรษฐศาสตร์ทางการจัดการสิ่งแวดล้อม เช่น หลักผู้ก่อมลพิษต้องจ่าย (Polluter Pays Principle) และการมีส่วนร่วมของประชาชน ในการรักษาสีงแวดล้อมมาบัญญัติไว้ในที่นี้จะขอลำถึงสาระสำคัญของกฎหมายฉบับนี้พอสังเขป ดังนี้ พ.ร.บ. ส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2535

ตัวอย่างขั้นตอน หลักเกณฑ์ และวิธีการประเมินเพื่อกำหนดมาตรฐาน

1. **หลักเกณฑ์และวิธีการประเมินคุณภาพมาตรฐานโฮมสเตย์** (สำนักพัฒนาบริการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. 2548: ออนไลน์) สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยวประกาศเรื่อง กำหนดมาตรฐานบริการท่องเที่ยวมาตรฐานโฮมสเตย์ไทย กล่าวถึงขอบข่ายมาตรฐานบริการท่องเที่ยว หมายถึง การกำหนดคุณลักษณะโฮมสเตย์ในประเทศไทยที่มีการจัดบริการอยู่ในระดับมาตรฐาน 8 ด้าน ประกอบด้วย ที่พัก อาหารและโภชนาการ ความปลอดภัย การจัดการกิจกรรมท่องเที่ยว สภาพแวดล้อม มูลค่าเพิ่ม และการส่งเสริมการตลาด และกล่าวได้ว่าโฮมสเตย์ไทย หมายถึง การท่องเที่ยวรูปแบบหนึ่ง ซึ่งนักท่องเที่ยวจะพักรวมกับเจ้าของบ้านหลังเดียวกัน และศึกษาธรรมชาติ วิถีชีวิตไทยหรือวัฒนธรรมไทย โดยมีการจัดบริการสิ่งอำนวยความสะดวกตามสมควร และได้จดทะเบียนต่อสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว

การกำหนดหลักเกณฑ์ การประเมินคุณภาพมาตรฐานโฮมสเตย์ มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้เป็นแนวปฏิบัติ สำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องให้เป็นไปในทางเดียวกัน ซึ่งประกอบด้วยเรื่องต่างๆ สรุปได้ดังนี้

1.1 การแต่งตั้งคณะกรรมการที่ปรึกษาโครงการ กำหนดมาตรฐานต้นแบบที่พักสัมผัสวัฒนธรรมชนบท โดยสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยวและกีฬา ดำเนินการแต่งตั้งผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญด้านโฮมสเตย์ เป็นคณะกรรมการที่ปรึกษาโครงการ โดยมีผู้อำนวยการสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นประธานคณะกรรมการ และมีผู้อำนวยการสำนักงานพัฒนาบริการท่องเที่ยวเป็นเลขานุการโดยตำแหน่ง

1.2 การแต่งตั้งคณะกรรมการประเมินโฮมสเตย์ ในแต่ละจังหวัดที่มีโฮมสเตย์ตั้งอยู่ทางสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยวจะประสานงานไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดนั้น เพื่อแต่งตั้งคณะกรรมการตรวจประเมินโฮมสเตย์ประจำจังหวัด ซึ่งมีหน้าที่ประเมินโฮมสเตย์ในจังหวัดคณะกรรมการดังกล่าวประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาต่างๆ ตามความเหมาะสม

1.3 การกำหนดระยะเวลา การยื่นขอรับการประเมินและการประเมินของกรรมการ

1.3.1 โฮมสเตย์ที่มีความประสงค์จะขอรับการประเมินคุณภาพมาตรฐานสามารถขอรับแบบและยื่นความประสงค์ขอรับการประเมินได้ที่สำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาและนันทนาการ

จังหวัดที่โฮมสเตย์ตั้งอยู่ หรือที่สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ได้ระหว่างเดือนตุลาคมถึงเดือนมีนาคมของทุกปี

1.3.2 การประเมินโฮมสเตย์ของคณะกรรมการตรวจประเมินโฮมสเตย์ประจำจังหวัดจะดำเนินการปีละ 1 ครั้ง ระหว่างเดือนเมษายนถึงเดือนมิถุนายนของทุกปี และจะต้องส่งผลการประเมินตามแบบที่กำหนดไปยังสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ภายในวันที่ 15 สิงหาคม ของทุกปี

1.3.3 จำนวนกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ที่ไปประเมินจะต้องมีจำนวนไม่น้อยกว่า 4 คน จึงถือว่าการประเมินครั้งนั้นสมบูรณ์

2. วิธีการประเมินคุณภาพมาตรฐานโฮมสเตย์

2.1 การสร้างแบบประเมิน เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินคุณภาพมาตรฐาน โฮมสเตย์ ใช้แบบประเมิน โดยมีเนื้อหาตามกรอบชี้วัดคุณภาพมาตรฐานโฮมสเตย์ 8 ด้าน และ 43 ตัวชี้วัด กำหนดให้เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (rating scales) มี 6 ระดับ ได้แก่ มากที่สุด (5 คะแนน) ระดับมาก (4 คะแนน) ระดับปานกลาง (3 คะแนน) ระดับน้อย (2 คะแนน) ระดับ น้อยที่สุด (1 คะแนน) และระดับไม่มี/ไม่ทำ (0 คะแนน)

2.2 วิธีการประเมิน วิธีการประเมินคุณภาพมาตรฐานโฮมสเตย์จะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ และขั้นตอนที่กำหนดไว้ โดยผู้ประเมินจะใช้แบบประเมินตามคู่มือ และมีวิธีการประเมินดังนี้

2.2.1 กรรมการตรวจประเมินที่เข้าไปดำเนินการประเมินทุกคนจะเข้าไปในเขตพื้นที่ตั้งโฮมสเตย์ที่ขอรับการประเมิน และเริ่มประเมินตามแบบที่กำหนดไว้

2.2.2 วิธีการวัดว่าในแต่ละตัวชี้วัดมีคุณภาพอยู่ในระดับใดนั้น ผู้ประเมินสามารถใช้วิธีการสอบถาม สังเกต และสัมภาษณ์ผู้ประกอบการ ผู้นำชุมชน และประชาชนในพื้นที่ประกอบการตัดสินใจ

2.2.3 ในการดำเนินการตรวจประเมินแต่ละครั้ง คณะกรรมการตรวจประเมินปฏิบัติตามขั้นตอนต่อไปนี้ ขั้นตอนที่ 1 เลขานุการคณะกรรมการตรวจประเมินประจำจังหวัดประสานงานคณะกรรมการทั้งหมด เพื่อประชุมเตรียมความพร้อมและกำหนดวันประเมิน ขั้นตอนที่ 2 แจ้งกำหนดการประเมินไปยังสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา หรือที่ศูนย์ฝึกอบรมและวิจัยเพื่อการพัฒนาภาคพื้นเอเชียและแปซิฟิก ขั้นตอนที่ 3 คณะกรรมการเดินทางเข้าพื้นที่เพื่อตรวจประเมินโฮมสเตย์ตามกำหนดการ โดยใช้แบบประเมินตามตัวอย่างในคู่มือคัดสรร

2.2.4 เมื่อกรรมการแต่ละคนประเมินเสร็จแล้วเลขานุการของคณะกรรมการฯ จะเป็นผู้รวบรวมผลการประเมินเพื่อดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ตามวิธีการที่กำหนดไว้ในข้อ 2.2.3 หลังจากนั้นนำผลการวิเคราะห์เสนอประธานคณะกรรมการ เพื่อส่งไปยังสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว

ท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาต่อไป โดยเอกสารที่ส่งประกอบด้วยผลของการประเมินของคณะกรรมการทุกคน และสรุปผลการประเมิน

2.2.5 เมื่อสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาตรวจสอบความถูกต้องของผลการประเมินแล้วส่งผลการประเมินให้คณะกรรมการที่ปรึกษาโครงการพิจารณา และรับรองผลดังกล่าว หลังจากนั้นจะแจ้งให้ผู้ประกอบการโฮมสเตย์ทราบผลโดยแจ้งผ่านจังหวัดที่โฮมสเตย์ตั้งอยู่

2.3 การวิเคราะห์ข้อมูล

2.3.1 หลังจากทีคณะกรรมการลงในพื้นที่ตั้งโฮมสเตย์ที่ขอรับการประเมินและได้ดำเนินการประเมินตามแบบประเมินเรียบร้อยแล้ว จะนำแบบประเมินดังกล่าวมาประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูล โดยวิธีการทางสถิติ ซึ่งมีรายละเอียดการวิเคราะห์โดยสมการดังนี้

$$\bar{X} = \bar{X}_1 + \bar{X}_2 + \bar{X}_3 + \bar{X}_4 + \bar{X}_5 + \bar{X}_6 + \bar{X}_7 + \bar{X}_8$$

ความหมายของสัญลักษณ์

$\bar{X}$ คือ ค่าเฉลี่ยทั้งหมด

$\bar{X}_1$ คือ ค่าเฉลี่ยด้านที่พัก

$\bar{X}_2$ คือ ค่าเฉลี่ยด้านอาหารและโภชนาการ

$\bar{X}_3$ คือ ค่าเฉลี่ยด้านความปลอดภัย

$\bar{X}_4$ คือ ค่าเฉลี่ยด้านการจัดการ

$\bar{X}_5$ คือ ค่าเฉลี่ยด้านกิจกรรมท่องเที่ยว

$\bar{X}_6$ คือ ค่าเฉลี่ยด้านสภาพแวดล้อม

$\bar{X}_7$ คือ ค่าเฉลี่ยด้านมูลค่าเพิ่ม

$\bar{X}_8$ คือ ค่าเฉลี่ยด้านการส่งเสริมการตลาด

2.3.2 การจัดลำดับความสำคัญของมาตรฐานแต่ละด้านจากการวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้เข้าร่วมสัมมนาโฮมสเตย์ของสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เมื่อวันที่ 22 กันยายน 2546 ซึ่งผู้เข้าสัมมนาประกอบด้วย นักวิชาการด้านการท่องเที่ยว ผู้ประกอบการโฮมสเตย์และผู้สนใจทั่วประเทศ

2.3.3 การสร้างสมการเพื่อนำไปหาค่าเฉลี่ยรวมจากผลการจัดลำดับความสำคัญ

2.3.4 เกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ย

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 4.17 – 5.00 หมายถึง โฮมสเตย์มีระดับดีเยี่ยม

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.33 – 4.16 หมายถึง โฮมสเตย์มีระดับดีมาก

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 2.49 – 3.32 หมายถึง โฮมสเตย์มีระดับดี

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.65 – 2.48 หมายถึง โสมสเทยมีระดับต้องปรับปรุง
 ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 0.81 – 1.64 หมายถึง โสมสเทยมีระดับต้องปรับปรุงมาก
 ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 0.00 – 0.80 หมายถึง โสมสเทยมีระดับต้องปรับปรุงมาก

ที่สุด

ในการพิจารณาเกณฑ์เพื่อพิจารณาโสมสเทยใดมีคุณภาพมาตรฐาน ตามกรอบดัชนีชี้วัดพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวมทั้งหมดที่ได้ คือ ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 2.50 ขึ้นไป จากคะแนนเต็ม 5 คะแนน โสมสเทยในกลุ่มดังกล่าวถือว่ามีความคุณภาพมาตรฐาน ส่วนกลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยรวมต่ำกว่า 2.49 ถือเป็นโสมสเทยที่ต้องปรับปรุงแก้ไขให้ดียิ่งๆ ขึ้นไป

3. ระดับมาตรฐาน

กองส่งเสริมและพัฒนาด้านการมาตรฐาน สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (กองส่งเสริมพัฒนาด้านการมาตรฐาน. 2548: ออนไลน์) ได้กล่าวถึงมาตรฐานที่กำหนดขึ้นนั้น โดยจำแนกได้หลายระดับ (level) ทั้งนี้โดยพิจารณาจากการกำหนดขึ้นและการนำไปใช้ระดับมาตรฐานดังกล่าวแยกได้เป็น 6 ระดับดังนี้

3.1 มาตรฐานระดับบุคคล (Individual Standard) เป็นมาตรฐานที่กำหนดขึ้นโดยผู้ที่ต้องการใช้แต่ละบุคคล รวมไปถึงการกำหนดโดยแต่ละหน่วยงานเพื่อให้เป็นไปตามความประสงค์ของแต่ละคนหรือแต่ละหน่วยงานนั้น เช่น ข้อกำหนดในการทำเฟอร์นิเจอร์แต่ละชิ้น การออกแบบบ้านแต่ละหลัง การเชื่อมโลหะแต่ละครั้ง การสร้างสะพาน การสร้างโรงงาน การทำผลิตภัณฑ์เฉพาะ ฯลฯ

3.2 มาตรฐานระดับบริษัท (company standard) เป็นมาตรฐานที่เกิดขึ้นจากการกำหนดขึ้นโดยการตกลงร่วมกันของแผนกในบริษัท เพื่อใช้เป็นแนวทางในการออกแบบการผลิต การซื้อขาย ฯลฯ

3.3 มาตรฐานระดับสากล (association standard) เป็นมาตรฐานที่กำหนดขึ้นจากกลุ่มบริษัท หรือโดยกลุ่มบุคคลที่อยู่ในวงการค้าเดียวกัน หรือเกิดจากข้อตกลงของกลุ่มบริษัทหรือโรงงานที่มีกิจกรรมของอุตสาหกรรมเป็นอย่างเดียวกันหรือมีการผลิตของชนิดเดียวกัน เช่น กลุ่มผู้ผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ รถจักรยานยนต์ สมาคมอุตสาหกรรมเครื่องใช้ไฟฟ้า ฯลฯ เป็นต้น

3.4 มาตรฐานระดับประเทศ (national standard) เป็นมาตรฐานที่ได้จากการประชุมหารือเพื่อหาข้อตกลงร่วมกันของผู้เกี่ยวข้องหลายฝ่ายในชาติ โดยมีหน่วยงานมาตรฐานของชาตินั้นๆ เป็นศูนย์กลาง ซึ่งหน่วยงานมาตรฐานของชาตินี้ อาจเป็นหน่วยงานของรัฐหรือเอกชน ก็ได้

3.5 มาตรฐานระดับภูมิภาค (regional standard) เป็นมาตรฐานที่เกิดขึ้นจากการประชุมปรึกษาหารือกันระหว่างประเทศในภูมิภาคเดียวกัน แล้วกำหนดขึ้นตกลงร่วมกัน ส่วนมากจะเป็นการปรับมาตรฐานระดับประเทศในภูมิภาคเดียวกัน ให้มีสาระสำคัญสอดคล้องกัน

3.6 มาตรฐานระดับระหว่างประเทศ (international standard) เป็นมาตรฐานที่ได้จากข้อตกลงร่วมกันของประเทศสมาชิกต่างๆ ที่มีความสนใจร่วมกัน เช่น มาตรฐานระหว่างประเทศขององค์การระหว่างประเทศว่าด้วยการมาตรฐาน (International Organization for Standard – ISO)

4. หลักการของมาตรฐาน

เนื่องจากกองส่งเสริมและพัฒนาด้านการมาตรฐาน สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม ได้ใช้คำว่า การมาตรฐาน แทนมาตรฐาน ดังนั้นเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกัน การมาตรฐานจึงหมายถึง มาตรฐานนั่นเอง และได้กล่าวถึงหลักการมาตรฐาน ที่สำคัญ 6 หลักการ สรุปได้ดังนี้ (กองส่งเสริมพัฒนาการมาตรฐาน. 2548: ออนไลน์)

หลักการที่ 1 หลักของการลดแบบและขนาดหลักการนี้สืบเนื่องมาจากความคิดของมนุษย์ที่ต้องการให้การดำเนินชีวิตของคนเราเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ การลดแบบและขนาดของสิ่งต่างๆ ที่มีอยู่มากมายให้เข้ารูปแบบที่เหมาะสม จึงเป็นการทำสิ่งที่ยุ่งยากให้ง่ายขึ้น ขจัดความฟุ่มเฟือยของแบบและขนาดที่ไม่จำเป็น โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อลดความยุ่งยากและซับซ้อนในสังคมปัจจุบัน รวมทั้งเพื่อป้องกันความยุ่งยากที่ไม่จำเป็นในอนาคตด้วย

หลักการที่ 2 หลักของการเห็นพ้องต้องกัน การมาตรฐานเป็นกิจกรรมที่ต้องได้รับความร่วมมือจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ดังนั้น ในการกำหนดมาตรฐานจึงต้องอาศัยความเห็นพ้องต้องกันของทุกฝ่าย และต้องเป็นการเห็นพ้องต้องกันที่เป็นที่ยอมรับด้วย

หลักการที่ 3 มาตรฐานแม้จะมีเนื้อหาดีแต่เพียงใดก็ตาม หากไม่มีใครนำเอามาตรฐานไปใช้แล้วก็คือว่ามาตรฐานนั้นเป็นเพียงเอกสารที่ไม่มีคุณค่าเพราะไม่สามารถทำให้เกิดประโยชน์จากมาตรฐานดังกล่าวได้

หลักการที่ 4 มาตรฐานต้องทันสมัยอยู่เสมอ มาตรฐานควรจะได้รับทราบและปรับปรุงให้ทันสมัย เหมาะสมกับสภาพสังคมในปัจจุบันอยู่เสมอ ต้องไม่หยุดนิ่งเป็นเวลานาน โดยทั่วไปมาตรฐานทุกเรื่องจะต้องได้รับการตรวจสอบ หรือการปรับปรุงแก้ไขทุกๆ 5 ปี

หลักการที่ 5 มาตรฐานต้องมีข้อกำหนดที่จำเป็น ข้อกำหนดของมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมเรื่องใดเรื่องหนึ่งควรจะมีการระบุคุณลักษณะที่สำคัญของผลิตภัณฑ์ ประสิทธิภาพของการนำไปใช้งาน คุณภาพของวัตถุดิบ ฯลฯ โดยการกำหนดคุณลักษณะแต่ละรายการต้องชัดเจน และต้องมีข้อกำหนดวิธีทดสอบผลิตภัณฑ์ไว้ด้วย เพื่อใช้เป็นเกณฑ์ตัดสินว่าคุณภาพของผลิตภัณฑ์นั้นๆ เป็นไปตามข้อกำหนดในมาตรฐานหรือไม่

หลักการที่ 6 มาตรฐานควรมีการนำไปใช้โดยเสรี เชื่อกันว่าการนำมาตรฐานไปใช้โดยสมัครใจจะได้ผลดีกว่า แต่ในกรณีที่จำเป็นต้องมีการบังคับใช้มาตรฐาน ก็ควรจะได้มีการพิจารณาอย่างรอบคอบในทุกๆ ด้าน

5. ประโยชน์ของมาตรฐาน

ประโยชน์ของมาตรฐานนั้น กองส่งเสริมและพัฒนาการมาตรฐาน สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม ได้กล่าวว่า การมาตรฐานอำนวยความสะดวกแก่บุคคลหลายๆ ฝ่าย

ทั้งผู้ผลิต ผู้บริโภค และต่อเศรษฐกิจของชาติโดยส่วนรวมด้วย กล่าวสรุปได้ดังนี้ (กองส่งเสริมพัฒนา
ด้านการมาตรฐาน. 2548: ออนไลน์)

5.1 ประโยชน์ของการมาตรฐานต่อผู้ผลิต ได้แก่ ลดจำนวนวิธีหรือทางปฏิบัติเพื่อให้
ได้ผลอย่างเดียวกัน ให้เหลือเท่าที่จำเป็น โดยมีการเปลี่ยนแปลงสายการผลิตให้น้อยลง ลดเครื่องมือ
เครื่องจักร และเวลาที่ใช้ และลดจำนวนแบบและขนาดให้เหลือน้อยลง ด้วยการใช้แบบและขนาดที่
สับเปลี่ยน ทดแทนกันได้ ทำให้สามารถใช้เครื่องจักรช่วยในการผลิตได้มากขึ้น และสิ่งของที่ผลิตขึ้น
มีความสม่ำเสมอ ในการสายการผลิตเดียวกัน สามารถผลิตสิ่งของอย่างเดียวกันติดต่อกันได้นานขึ้น
เสียเวลาในการปรับตั้งเครื่องจักรเพื่อเปลี่ยนไปผลิตสิ่งของอย่างอื่นน้อยลงและประหยัดทั้งเครื่องมือ
ในการปรับตั้ง และวัสดุที่ใช้ในการทดลองผลิตกับเปลี่ยนส่วนที่สึกหรอของเครื่องจักรได้ง่าย รวมทั้ง
ลดความยุ่งยากและค่าใช้จ่ายในการตรวจสอบ ควบคุมคุณภาพ ชดเชยอุบัติเหตุในการทำงานลดลง
ลดปริมาณวัสดุ ส่วนประกอบ อะไหล่ และสินค้าที่ต้องมีไว้สำหรับใช้และจำหน่าย อันก่อให้เกิดการ
เพิ่มผลผลิต ซึ่งนำไปสู่การลดต้นทุนการผลิต ราคา และเพิ่มปริมาณการขาย

5.2 ประโยชน์ของการมาตรฐานต่อผู้บริโภคและบริโภค กล่าวคือ ความปลอดภัยใน
การใช้งาน และการบริโภค สะดวก ประหยัดเงินและเวลาในการเลือกซื้อ-เลือกใช้ เพราะผลิตภัณฑ์
มาตรฐาน สามารถสับเปลี่ยนทดแทนกันได้ และได้รับความเป็นธรรมในการซื้อผลิตภัณฑ์ เพราะ
ผลิตภัณฑ์มาตรฐานจะมีคุณภาพสมราคา และสามารถเลือกซื้อได้ตามความต้องการ และยังสามารถ
ซื้อหาสินค้าที่มีคุณภาพ และสินค้ามีสมรรถนะในการทำงานอย่างเดียวกันได้ในราคาต่ำลง

5.3 ประโยชน์ของการมาตรฐานต่อเศรษฐกิจโดยส่วนรวม หรือประโยชน์ร่วมกัน ได้แก่
ทำให้เกิดความสะดวกในการติดต่อสื่อสาร เพราะมีความเข้าใจที่ตรงกัน รวมถึงการประหยัด
กำลังคน การใช้วัสดุและเวลา ลดค่าใช้จ่ายในการจัดหาการส่งสินค้าออกสู่ตลาดการใช้บริการทำให้
สามารถลดต้นทุนการผลิตและราคาจำหน่ายลงได้ และเป็นการสร้างพื้นฐานการเปรียบเทียบ
ก่อให้เกิดความยุติธรรมในการซื้อขายและเป็นพื้นฐานการแข่งขันในเชิงการค้า รวมทั้งเป็นการ
ประหยัดการใช้ทรัพยากรธรรมชาติของประเทศ เพราะสามารถใช้ทรัพยากรของประเทศให้เกิด
ประโยชน์สูงสุด พร้อมเป็นการสร้างความนิยมเชื่อถือในสินค้าที่ผลิตขึ้นแก่ผู้ใช้ทั้งในประเทศและ
ต่างประเทศ สามารถขยายตลาดสินค้าอุตสาหกรรม ได้แก่ กิจการอุตสาหกรรมและการพัฒนาการ
เศรษฐกิจของประเทศ

6. เหตุผลในการสร้างมาตรฐานด้านการท่องเที่ยว

พัชริน ดำรงกิตติกุล (2543: 17-18) ได้ให้เหตุผลของการสร้างระบบรับรองคุณภาพ
Ecotourism ซึ่งระบบรับรองดังกล่าวมีความหมายใกล้เคียงกับเหตุผลของการกำหนดมาตรฐาน
คุณภาพแหล่งท่องเที่ยว สรุปได้ว่าเนื่องจากสถานการณ์ Ecotourism ปัจจุบันมีอยู่หลากหลาย
รูปแบบกระจายอยู่ตามพื้นที่ต่าง ๆ ทั่วประเทศ และมีหน่วยงานทุกระดับให้การสนับสนุนแต่ละกลุ่มมี
ความเชี่ยวชาญแตกต่างกันไป ทำให้ขาดมาตรฐานเกณฑ์กลางประเมินคุณภาพการจัดการ รวมทั้ง
ขาดกลไกรับรองมาตรฐานคุณภาพ ทำให้กลุ่มที่ทำ Ecotourism ที่มีคุณภาพจริงไม่สามารถดำเนิน

ธุรกิจให้อยู่รอดได้ ดังนั้นหากมีระบบรับรองมาตรฐานคุณภาพ Ecotourism นักท่องเที่ยวที่สนใจการท่องเที่ยวที่มีคุณภาพจะมีความมั่นใจในการเลือกใช้บริการ และได้รับความพึงพอใจในการมีส่วนร่วมอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ในขณะที่เดียวกันผู้ประกอบการธุรกิจ Ecotourism ก็ได้ลดต้นทุนด้านการจัดการ เนื่องจากในกระบวนการจัดการ Ecotourism จะมีการประหยัดพลังงานใช้ทรัพยากรด้านต่าง ๆ เช่น การประหยัดน้ำ ตลอดจนค่าใช้จ่ายในการโฆษณาด้วยซึ่งมีความสอดคล้องกับ นีโอ น สรีสมยง (2548: 30-31) ได้กล่าวถึงบทบาทและประโยชน์ของตรารับรองสิ่งแวดล้อมในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวต่อผู้ประกอบการ ต่อชุมชน และต่อนักท่องเที่ยว ระบุว่าตรารับรองสิ่งแวดล้อมในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวว่าเป็นเครื่องมือที่จะช่วยปรับปรุงสิ่งแวดล้อมในชุมชนช่วยกระตุ้นผู้ประกอบการ นักท่องเที่ยว และชุมชนให้ตระหนักถึงผลกระทบของพฤติกรรมท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งแวดล้อม ใช้กดดันให้ผู้ประกอบการทางการท่องเที่ยวให้มีการจัดการสิ่งแวดล้อมโดยให้เกิดผลกระทบน้อยที่สุด และใช้เป็นเครื่องมือในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ซึ่งก่อให้เกิดการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน โดยมีบทบาทและประโยชน์ที่สรุปได้ ดังนี้

6.1 บทบาทและประโยชน์ต่อผู้ประกอบการ ได้แก่ การประหยัดค่าใช้จ่าย จะช่วยสนับสนุนการลดปริมาณการใช้พลังงาน ลดปริมาณของเสีย และส่งเสริมการใช้น้ำอย่างประหยัด ก่อสร้างแตกต่างจากคู่แข่ง การพัฒนาการจัดการสิ่งแวดล้อมเพื่อให้ได้มาตรฐานได้รับการยอมรับจากนักท่องเที่ยวและจากชุมชน จนได้ตรารับรองสิ่งแวดล้อม สามารถสร้างความแตกต่างและเพิ่มคุณค่าให้กับผู้ประกอบการในเรื่องของคุณภาพ และการช่วยประชาสัมพันธ์ผู้ประกอบการส่งเสริมการขาย เกิดการยอมรับจากชุมชน

6.2 บทบาทและประโยชน์ต่อนักท่องเที่ยว ได้แก่ นักท่องเที่ยวได้รับข้อมูลการจัดการด้านสิ่งแวดล้อมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ด้านที่พัก บริษัทนำเที่ยว หรือบริษัทขนส่ง เพื่อการตัดสินใจใช้บริการ อีกทั้งนักท่องเที่ยวได้รับการประกันว่าผู้ประกอบการที่นักท่องเที่ยวเลือกใช้บริการ มีการจัดการสิ่งแวดล้อมที่ดี มีคุณภาพ ความสะอาด และความปลอดภัยได้อย่างน่าพึงพอใจ

6.3 บทบาทและประโยชน์ต่อชุมชน ได้แก่ เมื่อผู้ประกอบการอุตสาหกรรมท่องเที่ยวได้รับตรารับรองสิ่งแวดล้อม แสดงให้เห็นว่าชุมชนได้มีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างแท้จริงร่วมกับผู้ประกอบการ ชุมชนได้รับประโยชน์ที่เกิดขึ้นโดยตรงจากการท่องเที่ยว สร้างงานและรายได้ และมีสิ่งแวดล้อมที่ดีต่อการพักอาศัยในชุมชน ดังนั้น ตรารับรองสิ่งแวดล้อมในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจึงเป็นเครื่องมือที่จะช่วยปรับปรุงสิ่งแวดล้อมในชุมชน ช่วยกระตุ้นผู้ประกอบการ นักท่องเที่ยว และชุมชน ให้ตระหนักถึงผลกระทบของพฤติกรรมท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งแวดล้อมใช้กดดันให้ผู้ประกอบการทางการท่องเที่ยวให้มีการจัดการสิ่งแวดล้อมโดยให้เกิดผลกระทบน้อยที่สุด และใช้เป็นเครื่องมือในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ซึ่งก่อให้เกิดการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน

7. การกำหนดมาตรฐานคุณภาพแหล่งท่องเที่ยว

การกำหนดมาตรฐานคุณภาพแหล่งท่องเที่ยว นั้น มนัส สุวรรณ (2545: 411-413) ได้กล่าวถึงการกำหนดมาตรฐานคุณภาพแหล่งท่องเที่ยว สรุปได้ดังนี้

7.1 ระบบมาตรฐานคุณภาพแหล่งท่องเที่ยว มีเป้าหมายที่สำคัญ คือ การดำเนินกิจการไม่ว่าจะเป็นการผลิตหรือบริการก็ตาม ต้องให้ลูกค้าผู้ใช้บริการพอใจมากที่สุดและยืนยาวที่สุด การท่องเที่ยวซึ่งเป็นอุตสาหกรรมบริการมีความสำคัญมากต่อเศรษฐกิจของประเทศ ในฐานะที่เป็นภาคเศรษฐกิจที่ก่อให้เกิดงานและรายได้โดยรวมแก่ประเทศค่อนข้างสูง เมื่อเทียบกับเศรษฐกิจภาคอื่น และให้ความสำคัญในการอนุรักษ์และฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวให้คงศักยภาพในการดึงดูดนักท่องเที่ยวมีความสำคัญและความจำเป็นที่ต้องมีการดำเนินการควบคู่กันไป การกำหนดรักษาระดับมาตรฐานคุณภาพของแหล่งท่องเที่ยวเพื่อให้สามารถแข่งขันกับแหล่งท่องเที่ยวอื่นได้ ถือว่ามีความจำเป็นเร่งด่วน เหตุผลสำคัญสำหรับความจำเป็นที่ต้องมีการกำหนดมาตรฐานคุณภาพแหล่งท่องเที่ยว ต้องมีอย่างน้อย 2 ประการ คือ ประการแรกตลาดการท่องเที่ยวในภูมิภาคต่างๆ เพิ่มขึ้นมากมายและเปิดกว้างให้นักท่องเที่ยวได้ตัดสินใจเลือก การใช้เพียงศักยภาพของทรัพยากรท่องเที่ยวเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวไม่เป็นการเพียงพอ มาตรฐานคุณภาพของแหล่งท่องเที่ยว เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่นักท่องเที่ยวใช้ประกอบการตัดสินใจ โดยธรรมชาตินักท่องเที่ยวไม่ต้องการไปท่องเที่ยวในสถานที่ที่ไม่มีความปลอดภัย เต็มไปด้วยการเอารัดเอาเปรียบ หรือขาดสาธารณูปโภค/สาธารณูปการที่เหมาะสม สิ่งเหล่านี้ต้องมีการบริหารจัดการให้เหมาะสม ประการที่สอง กระแสความสนใจของประชาคมโลก ในปัจจุบันเน้นการแข่งขันอย่างเสรีโดยให้มีการกีดกันทางการค้าให้น้อยที่สุด ในสถานการณ์เช่นนี้การจะได้ส่วนแบ่งของผู้ให้บริการการท่องเที่ยวในประเทศในสัดส่วนที่สูง จำเป็นที่แหล่งท่องเที่ยวจะต้องมีการกำหนดมาตรฐานคุณภาพเพื่อให้เป็นสากล

7.2 การกำหนดดัชนีตัวชี้วัดมาตรฐานคุณภาพ การกำหนดมิติ คุณลักษณะของแต่ละมิติ และดัชนีในแต่ละคุณลักษณะ เนื่องจากตามหลักการและแนวคิดในการประเมินมาตรฐานคุณภาพของสิ่งใดก็ตาม นิยามที่จะประเมินในภาพรวมทั้งหมด ฉะนั้นมิติคุณลักษณะและดัชนีชี้วัดจึงต้องครอบคลุมบริบททั้งหมดของสิ่งนั้น อย่างไรก็ตามในทางปฏิบัติมักพบปัญหาการประเมินคุณภาพอยู่เสมอ และการประเมินคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวคงไม่สามารถทำการประเมินแยกส่วนได้ด้วยเหตุผลที่สำคัญ 2 ประการคือ 1) แหล่งท่องเที่ยวจำเป็นต้องอาศัยหลายองค์ประกอบรวมกัน ไม่ที่จะเป็นการบริหารจัดการ ลักษณะทางกายภาพของพื้นที่ สาธารณูปโภค/สาธารณูปการ ทำเลที่ตั้ง รวมไปถึงคุณค่าต่างๆ เชิงการท่องเที่ยว ถ้ามิติต่างๆ เหล่านี้แยกประเมินออกเป็นส่วนๆ อาจทำให้เกิดความเข้าใจคลาดเคลื่อนได้ และ 2) แหล่งท่องเที่ยวจำนวนหนึ่งมีขนาดของพื้นที่และการบริการไม่กว้างขวางใหญ่โตนัก ดังนั้น การกำหนดมิติย่อยๆ และแยกนำไปใช้ในการประเมินอาจทำให้ผลที่ได้จากการประเมินไม่มีนัยสำคัญ

7.3 การกำหนดค่าน้ำหนักและเกณฑ์ในการประเมิน ส่วนใหญ่ดัชนีชี้วัดได้กำหนดค่าน้ำหนักเท่ากันหมด ระดับมาตรฐานคุณภาพจากการประเมินได้มาเพียงระดับความเข้มข้น และ/หรือ

ความเหมาะสมโดยอาจกำหนดด้วยมาตรฐานกำหนดค่าเป็น 3 ระดับ คือ มาก ปานกลาง และน้อย หรือเป็น 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ความจริงแล้วแต่ละดัชนีที่ใช้วัดมาตรฐานคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวมีน้ำหนักไม่เท่ากัน ดัชนีชี้วัดในมิติด้านวิถีชีวิตอาจมีค่าน้ำหนักสำหรับแหล่งท่องเที่ยวประเภทธรรมชาติ ในทำนองเดียวกัน ดัชนีชี้วัดในมิติด้านคุณภาพสิ่งแวดล้อมอาจมีค่าน้ำหนักน้อยสำหรับแหล่งท่องเที่ยวประเภทวัฒนธรรม และมนัส สุวรรณ ได้เสนอการใช้ดัชนีชี้วัดที่กำหนดค่าน้ำหนักของแต่ละดัชนีแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับประเภทของแหล่งท่องเที่ยว และเพื่อความถูกต้องและเชื่อถือได้สูงสุด การกำหนดค่าดัชนีชี้วัดควรให้ผู้ที่มีความรู้ความชำนาญเฉพาะเป็นผู้กำหนด แล้วใช้วิธีการหาค่าเฉลี่ย

8. ดัชนีวัดคุณภาพมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยว

มีการศึกษาและสรุปดัชนีวัดคุณภาพมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยว และกำหนดกรอบสำหรับการตรวจสอบมาตรฐานคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวไว้ 7 มิติ สรุปได้ดังนี้ (มนัส สุวรรณ; และคณะ. 2544: 50)

8.1 มิติด้านลักษณะทางกายภาพของแหล่งท่องเที่ยว ได้แก่ ที่ตั้งของแหล่งท่องเที่ยว การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ความสมบูรณ์และควมมีชื่อเสียงของแหล่งท่องเที่ยว

8.2 มิติด้านการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมได้แก่ การจัดการขยะมูลฝอย คุณภาพน้ำ อากาศ-เสียง และความเปราะบางด้านสิ่งแวดล้อม

8.3 มิติด้านเศรษฐกิจ-สังคม ได้แก่ ผลประโยชน์ต่อชุมชน ความสามารถในการพึ่งพาตนเอง การมีส่วนร่วมในชุมชน ความเข้มแข็งของชุมชนและวัฒนธรรม

8.4 มิติด้านศิลปวัฒนธรรม ได้แก่ คุณค่าทางอัตลักษณ์ ภูมิปัญญา และองค์ความรู้ คุณค่าของประวัติศาสตร์ ของสังคมและทางสุนทรียศาสตร์

8.5 มิติด้านประวัติศาสตร์และโบราณคดี ได้แก่ คุณค่าทางประวัติศาสตร์และโบราณคดี ทางสุนทรียภาพ ทางวิทยาการและการศึกษา คุณค่าทางสังคม ขนาดความสำคัญของกลุ่มสิ่งก่อสร้าง สภาพทางกายภาพในปัจจุบัน ความเสี่ยงต่อการเสื่อมสภาพ

8.6 มิติด้านคุณค่าทางการเรียนรู้และการศึกษา

8.7 มิติด้านการบริหารและการจัดการ ได้แก่ ประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากรและพลังงาน การจัดสิ่งอำนวยความสะดวก การให้ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน การบริหารบุคลากร

มาตรฐานคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวดังกล่าว ผู้วิจัยได้ศึกษาเปรียบเทียบสรุปมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยว โดยมีรายละเอียดดัชนีของมาตรฐานทั้ง 7 ด้าน ดังนี้ (มนัส สุวรรณ. 2544: 115-131)

ตาราง 1 องค์ประกอบของมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยว

มาตรฐาน	องค์ประกอบ
1. ด้านลักษณะทางกายภาพของแหล่งท่องเที่ยว	- ที่ตั้งของแหล่งท่องเที่ยว (ทำเลที่ตั้งเหมาะสม สภาพแวดล้อมเหมาะสม เป็นที่ยอมรับและพอใจของชุมชนในท้องถิ่น) - ความเหมาะสมตามหลักการใช้พื้นที่ - อยู่ห่างจากพื้นที่ที่มีคุณค่าเชิงการอนุรักษ์ - ครอบคลุมชุมชนน้อยที่สุด - ช่วยเสริมการฟื้นฟูธรรมชาติหรือวัฒนธรรมของพื้นที่ - เป็นที่ยอมรับของประชาชนในท้องถิ่น - การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (ความใกล้-ไกลจากถนนสายหลัก/รอง คุณภาพของเส้นทาง ความสะดวกและความปลอดภัย) - ความเหมาะสมตามฤดูกาล - ความปลอดภัยในการเดินทาง - คุณภาพของถนน/เส้นทางน้ำ - ความชัดเจนของป้ายบอกเส้นทาง - ความสมบูรณ์และความมีชื่อเสียงของแหล่งท่องเที่ยว (มีสภาพความเป็นธรรมชาติ/ดั้งเดิม เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง ยังคงคุณค่าเชิงการท่องเที่ยวอย่างครบถ้วน) - ความสมบูรณ์ของสภาพธรรมชาติและ/หรือสภาพดั้งเดิม - มีคุณค่าหรือเอกลักษณ์พิเศษเชิงการท่องเที่ยว - มีคุณค่าเชิงวิทยาการและการศึกษา - มีความกลมกลืนกับธรรมชาติ วัฒนธรรม หรือสิ่งแวดล้อมระดับความมีชื่อเสียง
2. ด้านการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม	- การจัดการขยะมูลฝอย (มีมาตรการในการจัดการขยะมูลฝอยที่มีประสิทธิภาพ) - มีอุปกรณ์รองรับขยะเพียงพอและเหมาะสม - มีระบบกำจัดขยะที่ถูกต้องวิธี - มีป้ายเตือนให้ทิ้งขยะให้ถูกที่ - การออกแบบที่รองรับขยะมูลฝอยกลมกลืนกับสภาพแวดล้อม

ตาราง 1 (ต่อ)

มาตรฐาน	องค์ประกอบ
	2. การจัดการคุณภาพน้ำ (มีมาตรการในการจัดการคุณภาพน้ำที่มีประสิทธิภาพ - มีระบบบำบัดน้ำเสียก่อนปล่อยสู่แหล่งน้ำสาธารณะ - น้ำทิ้งปราศจากสารเคมีหรือสารอันตรายในแหล่งน้ำของแหล่งท่องเที่ยว - ความสะอาดของน้ำ - มีระบบตรวจสอบคุณภาพน้ำทิ้งอย่างต่อเนื่อง 3. การจัดการคุณภาพอากาศ (มีมาตรการในการจัดการคุณภาพอากาศที่มีประสิทธิภาพ) - อากาศปราศจากฝุ่นและควัน - ไม่มีกลิ่นฟุ้งกระจาย - มีการจัดสภาพแวดล้อมให้มีการถ่ายเทอากาศที่ดี 4. การจัดการคุณภาพเสียง (มีมาตรการในการจัดการคุณภาพเสียงที่มีประสิทธิภาพ) - ปราศจากเสียงดังรบกวน (ไม่เกิน 55dhA) - ห่างจากย่านอุตสาหกรรมหรือกิจกรรมอื่นที่สร้างเสียงรบกวน 5. ความเปราะบางด้านสิ่งแวดล้อม (มีมาตรการดูแลและเฝ้าระวังป้องกันไม่ให้สภาพแวดล้อมที่เปราะบางถูกทำลาย มีมาตรการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมทางวัฒนธรรมของท้องถิ่น) - มีมาตรการป้องกันการถูกทำลายอย่างเหมาะสม - มีกลุ่มองค์กรอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น - มีการจัดทำป้ายประกาศระเบียบ ข้อบังคับ และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง
3. ด้านเศรษฐกิจ สังคม	1. ผลประโยชน์ต่อชุมชน (ประชาชนในท้องถิ่นได้รับประโยชน์จากโอกาสทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นจากการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่) - โอกาสทำงานของประชาชนในท้องถิ่น - โอกาสหารายได้จากกิจกรรมเกี่ยวเนื่อง - การได้ประโยชน์จากสาธารณูปโภคที่เกิดขึ้น

ตาราง 1 (ต่อ)

มาตรฐาน	องค์ประกอบ
	2. ความสามารถในการพึ่งพาตนเอง (การบริหารจัดการท่องเที่ยว สามารถพึ่งตนเองได้โดยไม่ต้องอาศัยงบประมาณจากภาครัฐ) - จัดเก็บค่าธรรมเนียมได้เพียงพอกับค่าใช้จ่าย - ความเหมาะสมของการจัดสรรงบประมาณ - ความคล่องตัวในการเบิกจ่ายงบประมาณ 3. ความคุ้มค่าของการเที่ยวชม (นักท่องเที่ยวมีความรู้สึกพอใจและมีความสุขจากการเที่ยวชมหรือประกอบกิจกรรมนันทนาการ) - ความพึงพอใจในคุณค่าเชิงการท่องเที่ยว - ความพอใจในบริการ - ความพอใจในการบริหารจัดการ - ความพอใจในความสะอาดและความปลอดภัย - ความพอใจในมิตรไมตรีจากชุมชนท้องถิ่น 4. - การมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการ - การเปิดโอกาสให้องค์กรภายนอกเข้ามามีบทบาทสนับสนุน 5. ความเข้มแข็งของชุมชนและวัฒนธรรม (ชุมชนสามารถรวมกลุ่มเป็นองค์กรในการบริหารจัดการเพื่อสร้างไว้ซึ่งเอกลักษณ์และคุณค่าทางวัฒนธรรม) - มีการจัดตั้งกลุ่ม/องค์กรเพื่อดูแลการท่องเที่ยว - มีกลุ่มอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น - การริเริ่มกิจกรรมนันทนาการ - จัดตั้งและประสานเครือข่ายวัฒนธรรม - การถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรมให้กับเยาวชน
4. ด้านศิลปวัฒนธรรม	1. คุณค่าทางอัตลักษณ์ (ความมีเอกลักษณ์เฉพาะตนทางด้านศิลปะและวัฒนธรรม) - มีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตน - ความต่อเนื่องการสืบสานวัฒนธรรม ประเพณี 2. คุณค่าทางภูมิปัญญา และองค์ความรู้ (ลักษณะเด่นเฉพาะของภูมิปัญญาท้องถิ่น การสืบทอดภูมิปัญญาท้องถิ่น) - มีการสืบทอดภูมิปัญญาและองค์ความรู้อย่างต่อเนื่อง - มีความเป็นเอกลักษณ์ของภูมิปัญญาและองค์ความรู้

ตาราง 1 (ต่อ)

มาตรฐาน	องค์ประกอบ
	3. คุณค่าทางด้านสุนทรียศาสตร์ - ความงดงามของเอกลักษณ์ด้านศิลปวัฒนธรรม 4. คุณค่าทางประวัติศาสตร์ - มีความเป็นมาทางประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม ประเพณีที่สืบค้นได้ 5. คุณค่าทางสังคม (สามารถสร้างความสามัคคีในหมู่คณะ โอกาสของชุมชนที่ได้เรียนรู้ความเป็นไปของโลกภายนอกจากนักท่องเที่ยว) - มีความผูกพันต่อท้องถิ่น - เปิดโอกาสให้คนในท้องถิ่นได้เรียนรู้วิถีชีวิต ประเพณี วัฒนธรรม ด้วย - ความยินดี - มีความเข้มแข็งในการดำรงรักษาความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตนไว้ อันเป็นแบบอย่างต่อชุมชนอื่น
5. ด้านประวัติศาสตร์และโบราณคดี	1. คุณค่าทางสุนทรียภาพ - ศิลปกรรม - ความกลมกลืนของสถาปัตยกรรม - ผังบริเวณ 2. คุณค่าทางประวัติศาสตร์และโบราณคดี - ประวัติศาสตร์ของกลุ่มโบราณสถาน - ประวัติศาสตร์ศิลปะ สถาปัตยกรรม และผังบริเวณ - หลักฐานทางโบราณคดี - อายุสมัย 3. คุณค่าทางวิทยาการ และการศึกษา - ความเป็นของแท้และดั้งเดิม - ความหายาก - การสื่อความหมาย - การเป็นตัวแทน 4. คุณค่าทางสังคม - ความผูกพันต่อคนท้องถิ่น

ตาราง 1 (ต่อ)

มาตรฐาน	องค์ประกอบ
	5. ขนาด -ขนาด 6. สภาพทางกายภาพในปัจจุบัน - บรรยากาศของสถานที่ - ความหนาแน่น/ที่โล่ง - ความสัมพันธ์กับบริเวณโดยรอบ - ระบบการเข้าถึง - ความสมบูรณ์ของโครงสร้างรวม - ความสมบูรณ์ของโบราณสถาน - การประกอบกิจกรรมที่เหมาะสม
	7. ความเสี่ยงต่อการเสื่อมสภาพ - จากธรรมชาติ - จากการกระทำของมนุษย์
6. คุณค่าทางการเรียนรู้และการศึกษา	1. ผลประโยชน์และความคุ้มค่าในการเรียนรู้ (ความรู้สึกรู้สึกพอใจและความซาบซึ้งในการได้มาที่เยี่ยมชม) - ความพึงพอใจในคุณค่าเชิงการท่องเที่ยว - ความรู้สึกคุ้มค่าต่อการได้มาเยี่ยมชม 2. วิธีการเผยแพร่เนื้อหาความรู้และการใช้แหล่งท่องเที่ยวเพื่อการเรียนรู้ และการศึกษา - การจัดทำป้ายสื่อความหมายเพื่อให้ความรู้ที่ถูกต้อง - การปฐมนิเทศนักท่องเที่ยวก่อนเยี่ยมชม - การอบรมมัคคุเทศก์ท้องถิ่น - การจัดค่ายเยาวชนเพื่อการท่องเที่ยว - จัดโครงการห้องเรียนธรรมชาติ/ศิลปวัฒนธรรม 3. การปรับปรุงปัจจัยและกระบวนการให้ความรู้อย่างต่อเนื่อง - มีการดัดแปลงสื่อจากธรรมชาติแหล่งท่องเที่ยวเพื่อการเรียนรู้ - การให้ความรู้แบบถาวรด้วยการจัดกิจกรรมให้ความรู้แก่กลุ่มเป้าหมาย

ตาราง 1 (ต่อ)

มาตรฐาน	องค์ประกอบ
7. ด้านการบริหาร และการจัดการ	1. ประสิทธิภาพของการใช้ทรัพยากรและพลังงาน (มีมาตรการในการใช้ ทรัพยากรและพลังงานอย่างประหยัด) - ใช้อุปกรณ์/เครื่องไฟฟ้าแบบประหยัดไฟ - มีการใช้พลังงานจากธรรมชาติ - มีมาตรการให้พนักงาน/เจ้าหน้าที่ประหยัดพลังงาน - มีมาตรการอนุรักษ์ทรัพยากร - มีมาตรการเฝ้าระวังและป้องกันผลกระทบ 2. การจัดสิ่งอำนวยความสะดวก (มีสาธารณูปโภคและสาธารณูปการ ตามความจำเป็นและเหมาะสม) - การจัดสร้าง/เตรียมป้ายสื่อความหมาย - สาธารณูปโภค - สาธารณูปการ - มีการตรวจสอบ ซ่อมบำรุง และปรับปรุงส่วนที่เสียหายอย่าง ต่อเนื่อง 3. การให้ความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สิน (มีมาตรการคอย ควบคุมดูแลความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว) - มีเจ้าหน้าที่ดูแล/รักษา - มีการติดตั้งป้าย/สัญญาณเตือนภัยอย่างเหมาะสม - มีสัญญาณเตือนภัย - มีอุปกรณ์เครื่องมือบรรเทาสาธารณภัย - มีอุปกรณ์ปฐมพยาบาล - มีแผนป้องกันภัย 4. การบริหารบุคลากรและงบประมาณ - ความเหมาะสมและเพียงพอของบุคลากร - มาตรการสนับสนุนขวัญและกำลังใจ - มีการจัดเก็บค่าธรรมเนียมอย่างเหมาะสม - ประสิทธิภาพในการบริหารงบประมาณ

ตาราง 1 (ต่อ)

มาตรฐาน	องค์ประกอบ
	5. การปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง - การจัดทำป้ายประกาศ/ระเบียบ/ข้อบังคับ/กฎหมาย - ประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตามระเบียบข้อบังคับ/กฎหมาย 6. การให้ความรู้และสร้างจิตสำนึกในคุณค่าของการท่องเที่ยว - มีศูนย์บริการนักท่องเที่ยว - มีการจัดเตรียมเอกสารเผยแพร่

9. มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียว

สถาบันกอล์ฟเพื่อสิ่งแวดล้อม Golf Environment Organization (GEO) แห่งประเทศสกอตแลนด์ได้เสนอมาตรฐานการจัดการสนามกอล์ฟที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมโดยมีการจัดการ 3 ลำดับชั้น คือ

- 9.1 การวางแผน (planning)
 - 9.2 การออกแบบ (design)
 - 9.3 การก่อสร้างโครงสร้างสนามกอล์ฟ (construction)
- โดยทั้ง 3 ลำดับชั้นนั้นแต่ละชั้นจะต้องคำนึงถึง 6 ด้าน คือ
- 1) กายภาพและระบบนิเวศ (landscapes & ecosystems)
 - 2) การจัดการน้ำ (water)
 - 3) พลังงานและทรัพยากร (energy & resources)
 - 4) ผลผลิตและห่วงโซ่อุปทาน (products & supply chains)
 - 5) คุณภาพสิ่งแวดล้อม (environmental quality)
 - 6) ประชากรและชุมชน (people & communities)

โดยมีการเสนอแบบตรวจสอบรายการ (check list) ที่สามารถตรวจสอบว่าสนามกอล์ฟที่ต้องการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมนั้น จะต้องปฏิบัติตามข้อกำหนด คือ

1. การจัดการภาคสนาม-การวางแผน (field manual – planning)

- 1.1 ด้านภูมิประเทศและระบบนิเวศ (landscape & ecosystems)
 - 1.1.1 เน้นให้เห็นความอุดมสมบูรณ์ของระบบนิเวศ
 - 1.1.2 ศึกษา ภูมิประเทศ และธรณีสัณฐานวิทยา เพื่อที่จะเข้าใจจุดเด่นของพื้นที่งาน

1.1.3 หลีกเลียงการออกแบบล่วงหน้าและการติดป้ายการตลาด

1.1.4 หลีกเลียงการตัดสินใจที่ยังไม่สมบูรณ์ เรื่องความยาวคอร์สสนามกอล์ฟ และจำนวนหลุมที่ต้องสร้าง

1.1.5 สร้างแผนแม่บทที่ครอบคลุมถึงสิ่งมีค่าและน่าสนใจที่มีอยู่ในภูมิประเทศและระบบนิเวศ

1.1.6 พิจารณาเรื่องความละเอียดอ่อนของสถานที่ตั้งของคลับเฮาส์อย่างอย่างระมัดระวัง

1.2 ด้านน้ำ (water)

1.2.1 ใช้เกณฑ์เรื่องระบบน้ำที่ใหญ่ เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการตัดสินใจ

1.2.2 เข้าใจถึงปริมาณน้ำที่นำมาใช้ในโครงการ และน้ำที่จะต้องใช้ในอนาคตมองแหล่งน้ำอื่นๆ

1.2.3 สร้างความสำคัญของระบบน้ำให้มีในแผนแม่บทและโครงสร้างของไซต์งานก่อสร้าง

1.2.4 คิดอย่างระมัดระวัง คิดอย่างมีจุดประสงค์ เกี่ยวกับความเหมาะสมในการสร้างรูปแบบน้ำ ให้มองหาโอกาสในการใช้ประโยชน์จากพื้นที่ชุ่มน้ำ และระบบนิเวศทางน้ำให้ได้ที่สุด

1.2.5 นำแนวความคิดเรื่องระบบวิศวกรรมธรรมชาติมาใช้ ในเรื่องการจัดของเสียและการจัดการพายุน้ำ

1.2.6 วางแผนแม่บทให้ไม่ส่งผลกระทบต่อพื้นที่ธรรมชาติทางน้ำที่มีอยู่แล้ว

1.2.7 สร้างกรอบความคิดเกี่ยวกับการปลูกหญ้าที่ทนแล้งและทนโรคได้ทั้งร่องรอยการปลูกหญ้าให้น้อยที่สุด

1.2.8 นำกลยุทธ์การวางแผนภูมิประเทศที่มีพื้นฐานการปลูกพืชที่ทนแล้ง มาใช้

1.3 พลังงานและทรัพยากร (energy and resources)

1.3.1 พยายามสร้างกรอบความคิดว่าโครงการจะกลายเป็นแหล่งส่งออกพลังงาน

1.3.2 เข้าใจถึงสาธารณูปโภคพื้นฐานในโครงการที่มีอยู่และให้ผู้เชี่ยวชาญพลังงานสำรวจศักยภาพในไซต์งานหรือพลังงานท้องถิ่นที่นำมาใช้ใหม่ได้

1.3.3 ประเมินแนวโน้มการไหลของพลังงานจากและสู่โครงการ เช่น พลังงานความร้อนเสียจากโรงงานท้องถิ่น การเคลื่อนที่ของความร้อนในน้ำบาดาล

1.3.4 ใช้ประโยชน์จากตำแหน่งของอาคารในเรื่องของการระบายความร้อนออกตามธรรมชาติ รวมถึงเรื่องแสง

1.3.5 สร้างแผนแม่บทการชลประทานเพื่อใช้แรงดึงดูดของโลกให้ได้มากที่สุด

1.4 ผลผลิตและห่วงโซ่อุปทาน (products and supply chains)

1.4.1 ผลักดันให้เกิดความยั่งยืน ผ่าน supply chain ของโครงการโดยใช้นโยบายที่เน้นเรื่องของจรรยาบรรณและสิ่งแวดล้อม

- 1.4.2 บูรณาการการใช้วัสดุที่นำกลับมาใช้ใหม่ได้ให้ได้มากที่สุด
- 1.4.3 มองหาโอกาสที่จะบุกเบิกการนำวัสดุที่ท้องถิ่นมาใช้ รวมถึงการนำกลับมาใช้ใหม่
- 1.4.4 สร้างแผนแม่แบบที่หล่อพื้นที่สำหรับการเก็บและรีไซเคิลวัสดุ
- 1.5 คุณภาพสิ่งแวดล้อม (environmental quality)
- 1.5.1 วางแผนที่จะส่งเสริมคุณภาพโดยรวมของสิ่งแวดล้อม รวมถึงคุณภาพดิน อากาศ น้ำ
- 1.5.2 หลีกเลี่ยงการพัฒนาจุดเสี่ยงของแหล่งน้ำ โดยต้องใช้น้ำบาดาลอย่างเหมาะสม
- 1.5.3 จัดสรรพื้นที่คุณภาพของดินเพื่อดำเนินอื่นๆของโครงการที่มีความสำคัญรองลงมา เช่น การทำทาง
- 1.5.4 คงไว้ซึ่งพื้นที่สีเขียวและระบบนิเวศเพื่อให้กระบวนการทางธรรมชาติปรับปรุงคุณภาพของดิน น้ำ อากาศ
- 1.5.5 เข้าใจถึงความละเอียดอ่อนของการเชื่อมกันระหว่างพื้นที่ชุ่มน้ำ ชื้นน้ำ แห้งน้ำ หินอุ้มน้ำ
- 1.6 คนและชุมชน (people & communities)
- 1.6.1 พัฒนาโครงการเพื่อผลประโยชน์ของคนในท้องถิ่นให้มากที่สุด มีส่วนร่วมรับฟังและพยายามที่จะตอบสนองความต้องการและความมุ่งมั่นของคนในชุมชน
- 1.6.2 ทำให้โครงการเป็นมรดกที่จะขยายผลประโยชน์ที่มีความหมายต่อคนในชุมชนในอีกหลายสิบปีข้างหน้า
- 1.6.3 รับรองเรื่องของการประเมินทางเศรษฐศาสตร์และสังคม เพื่อค้นหาวิถีปฏิบัติที่คนท้องถิ่นและชุมชนจะได้รับประโยชน์
- 1.6.4 ปรึกษาผู้มีอำนาจท้องถิ่นเรื่องแผนสาธารณูปโภคและหาโอกาสที่จะให้มีการลงทุนร่วมระหว่างรัฐและเอกชน
- 1.6.5 สร้างแผนแม่แบบสำหรับกลุ่มผู้ใช้อื่น หมายถึง คนท้องถิ่นและชุมชน ไม่ใช่เฉพาะกลุ่มผู้ลงทุน กลุ่มผู้เล่นกอล์ฟและกลุ่มลูกค้าเป้าหมายเท่านั้น
- 1.6.6 ร่วมงานกับภาครัฐทั้งระดับประเทศและท้องถิ่น เพื่อให้เห็นว่าโครงการสามารถเป็นแรงกระตุ้นให้เกิดผลกว้างทางเศรษฐกิจ
- 1.6.7 สร้างให้เกิดการเติบโตที่แท้จริงโดยเพิ่มและทำให้สิ่งอำนวยความสะดวกหลากหลาย มากกว่าสร้างเพื่อที่จะแข่งขันกับสนามกอล์ฟที่มีอยู่แล้ว

2. การออกแบบ (field manual – design)

2.1 ภูมิทัศน์และระบบนิเวศ (landscape & ecosystem)

2.1.1 ทำให้แน่ใจเรื่องการทำแผนที่ ที่อาจเปลี่ยนแปลงคุณลักษณะของ ภูมิประเทศ ถือโอกาสพัฒนาพื้นที่ที่เปลี่ยนแปลงโดยมนุษย์

2.1.2 ใช้วัสดุหาได้ง่ายจากพื้นที่ใกล้เคียง

2.1.3 ให้ความสนใจกับพื้นที่เชื่อมต่อระหว่างพื้นที่เพาะปลูกกับที่อยู่อาศัยใช้ประโยชน์ด้านขนานและรอยต่อให้ได้มากที่สุด

2.1.4 ลดการบุกรุกพื้นที่สีเขียวที่อาจเกิดจากการสร้างหลุม

2.1.5 พิจารณาว่าแหล่งน้ำเปิดมีความเหมาะสมกับพื้นที่หรือไม่

2.1.6 หลีกเลี่ยงการใช้เรือที่อาจทำลายแหล่งน้ำ

2.1.7 ให้น้ำมีความเป็นธรรมชาติมากที่สุดการฆ่าเชื้อทำให้ความหลากหลายของสิ่งมีชีวิตลดลง

2.1.8 ใช้พืชพันธุ์ท้องถิ่นที่เหมาะสมกับสภาพอากาศ

2.1.9 สนับสนุนพื้นที่การปลูกหญ้า ระลึกว่าทุกๆสนามกอล์ฟที่ถูกสร้าง หมายถึง ที่อยู่ทางระบบนิเวศที่ลดลง

2.2 แหล่งน้ำ (water)

2.2.1 ออกแบบพื้นที่ใช้หญ้าเทียมให้น้อย เพื่อการจัดการน้ำในอนาคต

2.2.2 ใช้หญ้าที่ปรับตัวได้ดีสำหรับสภาวะแวดล้อมเพื่อการใช้ที่ยั่งยืน โดยเฉพาะพื้นที่ใหญ่

2.2.3 พยายามใช้รูปแบบระบายของเสียแบบเปิด เพื่อลดการใช้ท่อ

2.2.4 ใช้ บัฟเฟอร์ โซน เพื่อให้มีคุณภาพดี

2.2.5 ออกแบบระบบชลประทานที่จะส่งการใช้น้ำไปสู่พื้นที่เล็กๆได้

2.2.6 บูรณาการแบบต่างๆของทรายเสีย หรือพืชเล็กๆ สู่ออกแบบที่ลดพื้นที่ทดน้ำและการชลประทานของภูมิประเทศ

2.2.7 จดจ่อกับการออกแบบระบบน้ำที่สำคัญ

2.3 พลังงานและแหล่งพลังงาน energy & resource

2.3.1 หารูปแบบที่ใช้งานกับดินให้น้อยที่สุด เพื่อที่จะลดการใช้พลังงานและเชื้อเพลิงในการก่อสร้างทั่วไป

2.3.2 ให้นำหลักการ passive มาใช้ในการลดการใช้พลังงาน รวมถึง การใช้พลังงานแสงอาทิตย์ รมเงา การระบายลมทางธรรมชาติ และการกันความร้อน

2.3.3 ระวางการเคลื่อนย้ายดิน เพราะจะส่งผลต่อการพัฒนาภูมิประเทศ ความหลากหลายของชีวภาพและความเจริญทางเศรษฐกิจ

2.3.4 ลดการมีพื้นที่ที่ต้องดูแล การมีคาร์บอนสูงส่งผลต่ออนาคต

2.3.5 ลดความต้องการการชลประทาน การปั้มน้ำใช้พลังงานมาก

2.3.6 ลดพื้นที่ลาดชันที่เกินจำเป็น เพราะใช้แรงงาน เชื้อเพลิง และการถางมาก

2.3.7 ออกแบบให้เดินได้ ลดพลังงานในการใช้รถกอล์ฟ

2.4 ผลิตภัณฑ์และห่วงโซ่อุปทาน (products & supply chains)

2.4.1 ออกแบบอาคารที่สร้างได้จากวัสดุท้องถิ่น

2.4.2 ออกแบบภูมิประเทศที่สร้างได้จากวัสดุท้องถิ่น

2.4.3 ออกแบบให้มีการขนส่งวัสดุและผลิตภัณฑ์ให้น้อยที่สุด

2.4.4 บูรณาการการออกแบบความสามารถในการใช้วัสดุท้องถิ่นในการก่อสร้าง

2.5 คุณภาพสิ่งแวดล้อม (environmental quality)

2.5.1 ออกแบบสิ่งอำนวยความสะดวกให้ไม่เกิดมลภาวะ (ส่งผลเสียต่อค่าใช้จ่ายและภาพลักษณ์ของบริษัท)

2.5.2 รักษาคุณภาพน้ำโดยออกแบบให้หย้าหยาบใช้ตูดน้ำ ใช้การวางแผนระบบน้ำสู่คูนน้ำ

2.5.3 ออกแบบสระน้ำให้มีระบบนิเวศที่ดีต่อสุขภาพ มีสมดุลง และพื้นที่ชุ่มน้ำที่ปริมาณแร่ธาตุที่อาจมีมากไป และปรากฏการณ์น้ำเปลี่ยนสี (แร่ธาตุในน้ำมากไปก่อให้เกิดพิษบางชนิดเจริญดี)

2.5.4 เลือกหญ้าที่ทนโรค ทนแล้ง เพื่อลดความต้องการ น้ำ ปุ๋ย ยาฆ่าแมลง และลดความเสี่ยงต่อคุณภาพ ดิน น้ำ อากาศ

2.6 คนและชุมชน (people and communities)

2.6.1 ออกแบบพื้นที่ของสนามกอล์ฟออกจากรั้วสนามการประเภอื่น

2.6.2 สร้างจุดให้สัตว์ป่าสร้างแหล่งอาศัยได้ เพื่อสร้างพื้นที่ที่มีความหลากหลายให้เข้าถึงได้โดยผู้ที่ไม่ได้เล่นกอล์ฟ

2.5.3 หากมีความเหมาะสม บูรณาการ เรื่องประวัติศาสตร์ มรดกวัฒนธรรม เพื่อแสดงให้เห็นถึงเอกลักษณ์ของสถานที่และความเกี่ยวเนื่องกับอดีต

3. การก่อสร้างโครงการสนามกอล์ฟ (field manual – construction)

3.1 ภูมิทัศน์และระบบนิเวศ (landscape & ecosystem)

3.1.1 ให้ทีมก่อสร้างตระหนักถึงพื้นที่ที่มีความละเอียดอ่อน โดยยึดการสำรวจพื้นที่ชีวนิเวศ ภูมิประเทศ น้ำ

3.1.2 นำแนวคิดที่ละเอียด ค่อยเป็นค่อยไป และปรับเปลี่ยนได้มาใช้ เพื่อลดการรบกวนพื้นที่ธรรมชาติให้มากที่สุด

3.1.3 สร้างแนวกันชนและพื้นที่ที่ไม่ได้รับผลกระทบ เพื่อปกป้องภูมิประเทศและระบบนิเวศที่มีค่า

3.1.4 ย้ายสายพันธุ์ที่มีค่าไปไว้อีกด้านของพื้นที่ก่อสร้าง

3.1.5 ทำพื้นที่ของพืชให้ดี เพื่อให้ระบบนิเวศสมบูรณ์มากที่สุด รักษาและสร้างระเบียบระหว่างแหล่งที่อยู่

3.1.6 หาพื้นที่เล็กๆที่ยังไม่มีการระบุและยังไม่ได้วางแผน

3.1.7 ขุดพื้นที่เพื่อสร้างพื้นที่สำหรับพืช แต่จะถูกน้ำท่วมในบางฤดูกาล เหลือไว้ซึ่งพื้นที่หญ้าเปียก โคลน

3.1.8 ก่อสร้างอย่างเป็นขั้นตอนเพื่อหลีกเลี่ยงผลกระทบต่อความหลากหลายของชีววิทยา

3.1.9 หาพื้นที่ที่สามารถนำกลับมาให้ใหม่ได้ ทำคุณค่าของนิเวศวิทยาให้ดีขึ้น

3.1.10 หาโอกาสที่จะนำประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรมมาร่วมในการพัฒนา

3.2 แหล่งน้ำ (water)

3.2.1 หาโอกาสลดการใช้การชลประทานโดยเฉพาะเมื่อการก่อสร้างเริ่มและใกล้เสร็จ

3.2.2 ทำระบบชลประทาน ระบบน้ำทิ้งให้ดีขึ้น ทำให้น้ำส่งถึงแหล่งสุดท้ายที่วางแผนไว้

3.2.3 ทำให้แน่ใจว่ารูปแบบระบบนิเวศส่งถึงอย่างแม่นยำ ในบ่อ พื้นที่ชุ่มน้ำ และการสร้าง water course

3.2.5 หาทางเปลี่ยนท่อน้ำทิ้งไปใช้วิธีธรรมชาติ

3.2.6 ปกป้องน้ำและแหล่งน้ำโดยใช้สิ่งกีดขวางและรั้ว เครื่องกรองชีวภาพ และพื้นที่ปลอดดสเปรย์

3.3 พลังงานและแหล่งพลังงาน (energy & resources)

3.3.1 ค้นหาโอกาสที่จะนำพลังงานที่สะอาดกว่าและนำมาใช้ใหม่ได้เพื่อส่งสินค้า

3.3.2 เลือกเครื่องกำเนิดพลังงานรุ่นล่าสุด

3.3.3 ใช้น้ำมันที่มีซัลเฟอร์น้อยในทุกยานพาหนะและเครื่องจักร ใช้ร่วมกับตัวกรองและตัวเร่งปฏิกิริยาล่าสุด

3.3.4 หากการขนส่งทางเลือก สำหรับทุกวัสดุที่นำมาใช้

3.3.5 วางแผนการขนส่งในการก่อสร้างอย่างระมัดระวัง เพื่อลดการใช้น้ำมัน โดยเฉพาะขั้นแรกในการก่อสร้าง ควรทำทุกอย่างให้ถูกต้องตั้งแต่แรก

3.3.6 ลดการใช้เชื้อเพลิงและพลังงานโดยการเปลี่ยนภูมิประเทศให้น้อยที่สุด และหาโอกาสในการบูรณาการพื้นที่เดิมในขั้นสุดท้าย

3.4 ผลิตผลและห่วงโซ่อุปทาน (products & supply chain)

3.4.1 เลือกใช้วิธีการก่อสร้างที่ไม่เป็นพิษต่อสิ่งแวดล้อม โดยระลึกถึงความจำเป็นในการซ่อมเสริมในอนาคต

3.4.2 ใช้คำแนะนำจากเศรษฐศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ใช้ถ่านหินเลนเป็นองค์ประกอบจากธรรมชาติสำหรับรากฐานในเชิงอุดมคติ ให้ผลิตสิ่งที่หาได้จากวัตถุดิบท้องถิ่น

3.4.3 ใช้วัสดุนำเข้าให้น้อย ใช้สิ่งที่หาได้ในท้องถิ่นแทน

3.4.4 ใช้นโยบายที่ผลผลิตต่างๆทำมาจากของรีไซเคิล

3.4.5 ใช้สีไม่เป็นพิษ

3.4.6 หาพืชท้องถิ่นที่ปรับสภาพได้

3.5 คุณภาพสิ่งแวดล้อม (environmental quality)

3.5.1 จัดการดินเมื่อมีความเหมาะสมในการใช้งานและปลูกพืชให้ตรงตามความต้องการ

3.5.2 ไม่ขุดหน้าดินที่ลึกเกินไปขุดเพียงหน้าดินที่แท้จริงและรักษาความสมบูรณ์ของดินชั้นล่าง

3.5.3 ลดระยะเวลาการเก็บรักษาของหน้าดินให้ถูกต้องอย่าให้เกิดกองดิน ที่มีขนาดใหญ่เกินไป

3.5.4 ใช้วิธีการพังทลายของหน้าดินหรือใช้มาตรการอื่นเพื่อลดการสูญเสียหน้าดินหลีกเลี่ยงการดำเนินการเพาะปลูกในสภาพที่แห้งมาก/ มีลมแรง

3.5.5 วางแผนเส้นทางการขนส่งหลีกเลี่ยงแฟร์เวย์ พื้นที่เปียก และพื้นที่อ่อนไหวต่อสิ่งแวดล้อม

3.5.6 ลดปริมาณของความลาดชันที่มีความเสี่ยงต่อการพังทลาย ต้องมั่นใจว่ามาตรการป้องกันมลพิษได้ออกแบบในการบำรุงรักษาอย่างดี

3.5.7 ปกป้องอากาศโดยมีการวางแผนการก่อสร้างการขนส่งอย่างรอบคอบเพื่อลดระดับเสียง การใช้เครื่องจักรที่ทันสมัยการใช้เชื้อเพลิงอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อลดระดับการปฏิบัติการทางเสียง

3.5.8 ใช้พลังงานทดแทนลดภาวะเรือนกระจกในการขนส่งและการก่อสร้าง

3.5.9 ตรวจสอบสถานที่ที่เป็นจุดกระจายฝุ่นละออง ใช้นโยบายการหยุดหรือไม่เผา ปลูกพืชคลุมดิน และนำวัชพืชกลับมาใช้ใหม่

3.5.10 ป้องกันการไหลผ่านของน้ำโดยใช้รั้วดักตะกอนลดปริมาณการสัมผัสพื้นดิน

3.5.11 ลำดับขั้นตอนการก่อสร้างเพื่อลดพื้นที่ที่ไม่ได้ปลูกพืชช่วยป้องกันการกัดเซาะและการตกตะกอนโดยเฉพาะอย่างยิ่งในฤดูมรสุมและพื้นที่อื่นๆ ที่มีปริมาณน้ำฝนที่รุนแรงและในพื้นที่ลาดและปรับระดับ

3.5.12 มั่นใจกลยุทธ์ในการจัดเก็บวัชพืชและการแสวงหาทางเลือกในการใช้ยาฆ่าวัชพืช

3.5.13 ตรวจสอบมาตรการป้องกันมลพิษได้ออกแบบแบบชั่วคราวหรือเป็นการถาวร

3.5.14 เข้มงวดในการใช้บัพเฟอร์โซนห้ามฉีดพ่นบริเวณ watercourses หรือบริเวณพื้นที่ชุ่มน้ำ หนองบึงทุ่งหญ้า

3.5.15 หลีกเลี่ยงการสูบน้ำที่มีตะกอนลงไปแหล่งน้ำอื่นๆ และป้องกันไม่ให้น้ำไหลมาในพื้นที่โดยใช้ชุดคลุมองตัด

3.5.16 พื้นที่สำหรับเก็บถังน้ำมันเชื้อเพลิงและสารเคมีไม่อนุญาตให้อยู่ใกล้พื้นที่แหล่งน้ำ

3.5.17 วัสดุที่ใช้ทำหลังคาถาวรถาวร เส้นทางและวัสดุพื้นผิวอื่นๆ ให้ใช้วัสดุที่สามารถดูดซับชะลอการกระจายของน้ำฝนได้ซ้ำเพื่อลดความเข้มข้นของฝุ่นละอองและโลหะหนัก ยางและพลาสติกก่อนไหลลงสู่ water courses

3.6 คนและชุมชน (people and communities)

3.6.1 คุณสามารถติดต่อใช้ประโยชน์ทรัพยากรทั้งหมดที่มาจากท้องถิ่นจากคนถึงผลิตภัณฑ์ ที่สำคัญที่สุดเศรษฐกิจและสังคมของท้องถิ่นของโครงการ

3.6.2 สร้างงานสำหรับการศึกษาและการฝึกอบรมในระหว่างก่อสร้างเป็นพันธมิตรกับโรงเรียนวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยท้องถิ่นที่จะกระตุ้นความเข้าใจอาชีพเป็นทักษะทางเทคนิคที่มีความหลากหลาย

3.6.3 เปิดโอกาสให้สมาชิกในชุมชนได้เข้ามาในพื้นที่การก่อสร้าง

3.6.4 วางแผนงานของคุณด้วยข้อมูลจากคนในท้องถิ่นมุ่งมั่นที่จะหารายการของเครื่องจักรและวัสดุที่จะช่วยลดผลกระทบกับประชาชนในท้องถิ่น

3.6.5 ขั้นตอนการจัดส่งของและหลีกเลี่ยงเวลาที่กำหนด การสร้างเส้นทางในพื้นที่ที่กำหนดเองทั้งหมดจะช่วยให้การลดเสียงรบกวน ฝุ่น และลดการต่อต้านทางสังคมอื่นๆ

3.6.6 ใช้ผู้รับเหมาท้องถิ่น คิดสะว่าทุกบาทที่คุณใช้ในชุมชนท้องถิ่นจะวนกลับมาที่ธุรกิจของคุณ

3.6.7 ดำเนินการก่อสร้างที่มุ่งเน้นการวิเคราะห์ผลกระทบทางเศรษฐกิจเพื่อให้คุณสามารถติดต่อสื่อสารระยะสั้นและมูลค่าทางการเงินระยะสั้นในทันทีของการพัฒนาเพื่อคนในท้องถิ่น

3. มาตรฐานของโรงแรมเพื่อโลกสวย (โรงแรมใบไม้เขียว)

มูลนิธิใบไม้สีเขียวได้ทำโครงการใบไม้สีเขียวโดยแบ่งการจัดการ ในการจัดทำมาตรฐานการจัดการด้านสิ่งแวดล้อมในการดำเนินธุรกิจโรงแรมและการท่องเที่ยวแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน คือ

ขั้นตอนที่ 1 screening questionnaire

การตรวจสอบโรงแรมที่เข้าร่วมโครงการว่ามีการดำเนินขั้นตอนที่จำเป็นทางด้านกฎหมายหรือไม่ซึ่งหากผ่านขั้นตอนนี้จะได้รับประกาศนียบัตรรับรองการเข้าร่วมโครงการใบไม้เขียว หรือ Green Leaf Letter of Participation

ขั้นตอนที่ 2 qualifying questionnaire

การพิจารณาในเรื่องขอบเขตของความเหมาะสมของการดำเนินกิจกรรมสิ่งแวดล้อมในโรงแรม

ขั้นตอนที่ 3 grading questionnaire

การตรวจสอบการปฏิบัติการทุกแผนกในการดำเนินธุรกิจ เพื่อตรวจสอบว่าขั้นตอนต่างๆ นี้ ได้ทำให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมอย่างไร โดยในขั้นตอนที่สามนี้จะประกอบด้วยคำถามรวม 11 หมวด (172 ข้อ) เพื่อใช้เป็นแนวทางในการตรวจสอบพัฒนาการและความก้าวหน้าในการให้บริการของสถานประกอบการ ซึ่งประกอบด้วยหมวดต่างๆดังต่อไปนี้

หมวดที่ 1 นโยบายและมาตรการด้านสิ่งแวดล้อม

หมวดที่ 2 การจัดการของเสีย

หมวดที่ 3 ประสิทธิภาพการใช้พลังงานและน้ำ

หมวดที่ 4 การจัดซื้อ

หมวดที่ 5 คุณภาพอากาศภายในอาคาร

หมวดที่ 6 มลพิษทางอากาศ

หมวดที่ 7 มลพิษทางเสียง

หมวดที่ 8 คุณภาพน้ำ

หมวดที่ 9 การเก็บรักษา ใช้ และจัดการเชื้อเพลิง แก๊สและสารพิษ

หมวดที่ 10 ผลกระทบต่อระบบนิเวศ

หมวดที่ 11 การมีส่วนร่วมกับชุมชนและองค์กรท้องถิ่น

ในขั้นตอนที่ 3 จะแบ่งการทำงานออกเป็นดังนี้

1. เมื่อโรงแรมได้รับแบบสอบถามแล้ว จะมีเวลา 30 วัน ในการตรวจสอบการดำเนินธุรกิจตามแบบสอบถามนั้นๆ และจะต้องแนบเอกสาร รูปภาพ หรือข้อมูลที่สามารถใช้เป็นข้อมูลอ้างอิงในการตอบแบบสอบถาม

2. เมื่อส่งมาถึงกรมการฯ แล้ว กรมการฯจะส่งต่อให้คณะกรรมการตรวจสอบซึ่งประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิในด้านการตรวจสอบการจัดการด้านสิ่งแวดล้อมและพลังงานในโรงแรม คณะกรรมการตรวจสอบ จะตรวจสอบแบบสอบถามและเอกสารที่แนบมาเพื่อเตรียมพร้อมในการไปตรวจสอบที่โรงแรมนั้นๆโรงแรมจะได้รับการติดต่อภายใน 48 ชั่วโมง คณะตรวจสอบจะเดินทางไปทำการตรวจสอบโรงแรมและเมื่อได้รับผลการตรวจสอบแล้ว คณะกรรมการจะประมวลผลคะแนนเปรียบเทียบกับคะแนนมาตรฐานที่ได้จากโรงแรมอ้างอิง 20 โรงแรมเพื่อจัดอันดับของโรงแรมในการเข้ารับเกียรติบัตรใบไม้เขียว 1-5 ใบ

คะแนนมาตรฐานของโรงแรมใบไม้เขียว เล่ม 1

น้อยกว่าร้อยละ 45.34	ได้รับเกียรติบัตรใบไม้เขียว	จำนวน 1 ใบ
ตั้งแต่ร้อยละ 45.34-55.89	ได้รับเกียรติบัตรใบไม้เขียว	จำนวน 2 ใบ
ตั้งแต่ร้อยละ 55.90-66.44	ได้รับเกียรติบัตรใบไม้เขียว	จำนวน 3 ใบ
ตั้งแต่ร้อยละ 66.45-77.99	ได้รับเกียรติบัตรใบไม้เขียว	จำนวน 4 ใบ
มากกว่าร้อยละ 77.99	ได้รับเกียรติบัตรใบไม้เขียว	จำนวน 5 ใบ

คะแนนมาตรฐานของโรงแรมใบไม้เขียว เล่ม 2

น้อยกว่าร้อยละ 52	ได้รับเกียรติบัตรใบไม้เขียว	จำนวน 1 ใบ
ตั้งแต่ร้อยละ 52-56.8	ได้รับเกียรติบัตรใบไม้เขียว	จำนวน 2 ใบ
ตั้งแต่ร้อยละ 56.9-61.7	ได้รับเกียรติบัตรใบไม้เขียว	จำนวน 3 ใบ
ตั้งแต่ร้อยละ 61.8-66.5	ได้รับเกียรติบัตรใบไม้เขียว	จำนวน 4 ใบ
มากกว่าร้อยละ 66.5	ได้รับเกียรติบัตรใบไม้เขียว	จำนวน 5 ใบ

จากความสำเร็จที่ผ่านมาของมูลนิธิใบไม้เขียวในการสร้างมาตรฐานการจัดการด้านสิ่งแวดล้อมให้เป็นที่ยอมรับในกลุ่มผู้ประกอบการเหล่านั้นเล็งเห็นถึงความสำคัญและเริ่มหันมาตระหนักถึงการรับผิดชอบต่อการจัดการสิ่งแวดล้อมดังกล่าวอย่างจริงจัง โครงการใบไม้เขียวนับเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีของการดำเนินงานมูลนิธิใบไม้เขียวที่สร้างปรากฏการณ์ของการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมให้บังเกิดเป็นรูปธรรม อย่างเด่นชัดโดย 79 โรงแรมทั่วประเทศที่ได้รับเกียรติบัตรแห่งความสำเร็จด้านการจัดการสิ่งแวดล้อมนั้น จะเป็นตัวอย่างหนึ่งที่ชี้ให้เห็นว่าการร่วมมือกันยกระดับการจัดมาตรฐานด้านการรักษาสิ่งแวดล้อมของทุกองค์กรจะนำพาให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของไทยก้าวหน้าทัดเทียมกับนานาประเทศและเป็นที่ยอมรับในศักยภาพของการดำเนินงานอย่างแท้จริง

จากองค์ประกอบของมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวดังกล่าว ผู้วิจัยได้นำมาสังเคราะห์ร่วมกับองค์ประกอบของเกณฑ์มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียว และทฤษฎีเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนและได้นำมากำหนดเป็นข้อคำถามในเครื่องมือการวิจัยต่อไป

2. แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงกีฬา

กิบสัน แอทเทิล และเยียนนาคิส (Gibson, Attle; & Yiannakis. 1997) ได้ให้ความหมายของการท่องเที่ยวเชิงกีฬาว่าคือ การเดินทางจากบ้านที่อยู่อาศัยเพื่อเข้าร่วมในกิจกรรมนันทนาการ

หรือการแข่งขัน การเดินทางเพื่อสังเกตกีฬาในฐานะคนทั่วไปหรือในระดับบุคคลสำคัญ และการเดินทางเพื่อเยี่ยมชมสถานที่ท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา เช่น การชมหอเกียรติยศ สนามกีฬา การเดินทางเพื่อเหตุผลที่ไม่ใช่การพาณิชย์เพื่อเข้าร่วมหรือสังเกตการณ์ในกิจกรรมกีฬาในสถานที่ซึ่งอยู่ห่างไกลจากที่อยู่อาศัยประจำ (Hall. 1992a: 194) การแสดงออกของรูปแบบพฤติกรรมของประชาชนในระหว่างช่วงเวลาแห่งการพักผ่อนเช่นช่วงวันหยุดที่ใช้ในสถานที่ซึ่งส่วนหนึ่งมีความดึงดูดใจทางธรรมชาติเป็นพิเศษ และอีกส่วนหนึ่งก็มีกิจกรรมกีฬา และสิ่งอำนวยความสะดวกกลางแจ้งเพื่อการนัดพบการด้านกายภาพ (Ruskin. 1987: 26) นอกจากนี้ (Weed & Bull. 1997b: 5) ได้ให้นิยามการท่องเที่ยวเชิงกีฬาว่าเป็นวันหยุดพักผ่อนที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมกีฬาไม่ว่าเป็นการเข้าชมหรือเป็นผู้แข่งขัน การเดินทางเพื่อพักผ่อนหย่อนใจนอกพื้นที่ของชุมชนที่พักอาศัยเพื่อเข้าร่วมในกิจกรรมทางกายภาพ หรือเพื่อชมกิจกรรมทางกายภาพหรือเพื่อเยี่ยมชมสถานที่ท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมทางกายภาพหรือกีฬา (Gibson. 1998a: 49) การเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับการกิจกรรมกีฬาทุกรูปแบบทั้งทางตรงและทางอ้อมอย่างเป็นทางการ และไม่เป็นทางการเพื่อเหตุผลทั้งในเชิงพาณิชย์/เชิงธุรกิจ และไม่ใช้เหตุผลเชิงพาณิชย์ที่ทำให้จำเป็นต้องเดินทางออกจากบ้านและที่ทำงานปกติ (Standeven; & De kanop. 1999: 12)

การท่องเที่ยวเชิงกีฬาในประเทศไทยเริ่มเป็นที่สนใจนับตั้งแต่ประเทศไทยได้เป็นเจ้าภาพมหกรรมการแข่งขันกีฬาระดับภูมิภาคอย่าง ซีเกมส์จนถึงการจัดมหกรรมกีฬาอย่างเอเชียนเกมส์ และการเป็นเจ้าภาพการจัดการแข่งขันกีฬาเฉพาะอย่างเช่นการแข่งขัน Thailand Open, Golf LPGA มีทัพนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันจากทุกภูมิภาค เจ้าหน้าที่ที่ทีมงานกรรมการจัดการแข่งขันรวมถึงแฟนคลับที่ชื่นชอบในทีมกีฬาที่ตนเองรัก ช่วงหลายปีที่ผ่านมามีวารสารเรื่องกีฬาและการท่องเที่ยว (Journal of Sport & Tourism) ได้มีการกล่าวถึงงานวิจัยเกี่ยวกับ ผู้ชมกีฬาโอลิมปิกและกีฬาเครือจักรภพ (Kaplanidou. 2009; citing Preuss et al. 2007) การสร้างสรรค์เทศกาลและงานรื่นเริงต่างๆ (Chalip. 2006) กลไกการบริโภคของแฟนกีฬา (Smith & Stewart, 2007) และลักษณะเฉพาะและความจงรักภักดีของแฟนกีฬา (Chen. 2006; Fairly. 2009; Harris. 2008) รวมทั้ง วารสาร Journal of Sport & Tourism เล่มที่ 13 ฉบับที่ 3 ที่เป็นฉบับพิเศษซึ่งพูดถึงเรื่อง “แฟนกีฬา และผู้ชมกีฬาในฐานะนักท่องเที่ยวเชิงกีฬา” (Jones. 2008) เพียงอย่างเดียว วารสาร JS&T ฉบับนี้จะถูกตีพิมพ์ออกมาในช่วงการแข่งขันฟุตบอลโลก 2010 ประเทศแอฟริกาใต้ ซึ่งที่ผ่านมาได้มีการนำเสนองานวิจัยเกี่ยวกับการแข่งขันฟุตบอลโลกหลายงานด้วยกัน (Florek et al., 2008; Frew & McGillivray. 2008; Ohmann et al., 2006; Otto & Health. 2009) ครุฑซ์แมน และซัวฮาร์(Kurtzman; & Zauhar. 2003) ได้กล่าวถึง 5 ผลกระทบหลักของการท่องเที่ยวเชิงกีฬาประกอบไปด้วยสิ่งต่อไปนี้

1. สถานที่ท่องเที่ยวทางกีฬา (attractions) เช่น

- 1.1 stadiums, arenas, domes

- 1.2 sport museums, wall of fame

1.3 sport theme park, summer ski jumps, bungee jump

1.4 hiking trails

1.5 sport retail stores

2. รีสอร์ทกีฬา (resorts) เช่น

2.1 resorts complexes

2.2 golf and Tennis resorts

2.3 snow sport resorts

นอกจากรีสอร์ทกีฬาแล้ว ค่ายกีฬา (sport camp) ก็เป็นสินค้าชนิดหนึ่งของการท่องเที่ยวเชิงกีฬา เช่น ค่ายกีฬาของ NIKE CAMP ค่ายกีฬาเหล่านี้มีค่าใช้จ่ายค่อนข้างสูง เนื่องจากใช้ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านของแต่ละชนิดกีฬาเป็นผู้ฝึกสอนแต่ได้รับความนิยมมากในสหรัฐอเมริกา

3. การท่องเที่ยวทางเรือ (cruises) เช่น การเดินทางไปแข่งดำน้ำ การเล่นเรือใบ

4. การท่องเที่ยวแบบทัวร์กีฬา (tour) การท่องเที่ยวแบบนี้จะใช้บริการของบริษัทนำเที่ยวที่นำเสนอรายการนำเที่ยวในรูปแบบต่างๆ ที่เป็นการเหมาจ่ายหรือจะจัดเป็นเฉพาะรายการที่นักท่องเที่ยวสนใจ เช่น การเดินทางไปชมการแข่งขันฟุตบอลโลกที่ South Africa บริษัทนำเที่ยวจะจัดการให้นักท่องเที่ยวเข้าชมการแข่งขันในแต่ละรอบการแข่งขันที่สำคัญและอาจรวมถึงการจัดรายการท่องเที่ยวชมแหล่งท่องเที่ยวในสถานที่จัดการแข่งขันด้วย รวมทั้งที่พัก อาหาร การเดินทาง และประกันภัยการเดินทาง

5. Event การจัดการท่องเที่ยวเชิงกีฬาเนื่องในโอกาสต่างๆ เช่น มหกรรมกีฬาโอลิมปิก การแข่งขันฟุตบอลแห่งชาติยุโรป การแข่งขันฟุตบอลโลก การจัดมหกรรมกีฬาแบบนี้ ก่อให้เกิดรายได้มหาศาลแก่เจ้าภาพที่จัดการแข่งขัน เนื่องจากในช่วงที่มีการแข่งขัน มีการเดินทางของทัพนักกีฬาจากประเทศต่างๆ กรรมการ แพทย์สนาม เจ้าหน้าที่ประจำทีม ล่าม สื่อมวลชน ผู้เข้าร่วมชมหลายแสนคนเกิดการใช้จ่ายเงินในประเทศเจ้าภาพมากมายมหาศาล

การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงกีฬา ได้รับอิทธิพลจากกระแสโลกาภิวัตน์ และการเปลี่ยนแปลงของกระแสนานาชาติเข้าสู่ระบบประชาธิปไตย แม้ว่าการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา บางประเภทยังคงถูกจำกัดด้วยปัจจัยบางอย่าง เช่นชนชั้นทางสังคม (โครยา หอมชื่น. 2551) โดยมีความเชื่อมโยงระหว่างสถานะทางสังคม ประชากรศาสตร์ วิถีชีวิต รูปแบบการบริโภคในด้านกีฬา และการท่องเที่ยวที่เพิ่มคุณค่า แนวโน้มในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงกีฬาได้แก่

1. การขยายขอบเขตด้านประชากรศาสตร์ของผู้เข้าร่วมในกิจกรรมกีฬาต่างๆ (Glyptis. 1986)

2. ความสนใจในเรื่องของสุขภาพและการออกกำลังกายที่เพิ่มสูงขึ้นในสังคมตะวันตก ตั้งแต่ยุค 1970 (Collins. 1991)

3. ความต้องการมีส่วนร่วมอย่างกระตือรือร้น ในกิจกรรมสันทนาการระหว่างที่เดินทางท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้นตั้งแต่ยุคปี 1980 (Priestley. 1995)

4. มีความสนใจมากขึ้นในบทบาทที่โดดเด่นของกีฬา และมหกรรมกีฬาต่างๆ ที่จัดขึ้นในเขตเมืองใหม่ และเมืองที่มีภาพลักษณ์ดี และศักยภาพในการจัดสรรโอกาสทางการท่องเที่ยว โดยเชื่อมโยงกับมหกรรมกีฬาต่างๆ (Getz. 1998)

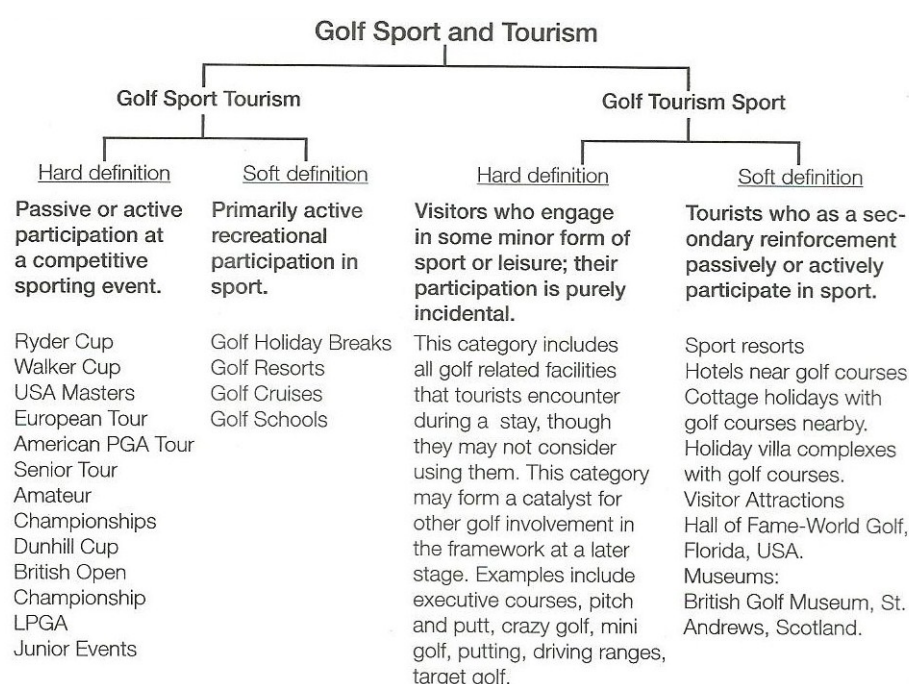
ในช่วงเวลาที่ผ่านมาแนวโน้มการเข้าร่วมมหกรรมกีฬาต่างๆ มีอัตราสูงขึ้นในทุกระดับสังคม โดยกีฬาส่วนใหญ่มีผู้เข้าร่วมมากขึ้น การขยายตัวของการเดินทางเข้าร่วมมหกรรมกีฬานี้ได้รับแรงขับเคลื่อนจากอิทธิพลของเศรษฐกิจและการเมือง รวมทั้งค่านิยมและทัศนคติทางสังคมที่เปลี่ยนไป อีกทั้งการอำนวยความสะดวกของเทคโนโลยีที่ก้าวหน้า เช่นการถ่ายทอดสดการแข่งขันทางโทรทัศน์ผ่านดาวเทียม ซึ่งมีผลต่อความนิยมในกีฬาของคนในสังคม แต่อย่างไรก็ตามยังมีอุปสรรคต่างๆ ที่ปิดกั้นความสนใจของแฟนกีฬาชาวต่างชาติในการเป็นผู้เข้าชมกีฬาในต่างประเทศ นอกจากนี้แฟนกีฬายังมีแรงจูงใจอันเกิดจากการเข้าไปเกี่ยวข้องกับความสำเร็จของทีมและนักกีฬา จึงเหมือนกับว่าแฟนกีฬาได้ร่วมแบ่งปันในความสำเร็จของทีมต่างๆ (Branscombe; & Wann. 1994; Sloan. 1989) ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยนี้มีการศึกษาโดยเจียเฉินยู (Chia-chen Yu) เรื่องปัจจัยต่างๆ ที่ส่งผลกระทบต่อความตั้งใจของแฟนกีฬาต่างชาติที่จะเดินทางไปยังประเทศสหรัฐอเมริกาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาเป็นการค้นคว้าสิ่งที่ดึงดูดชาวไต้หวันให้เดินทางไปยังประเทศสหรัฐอเมริกาและพบว่าปัจจัยที่เกี่ยวข้อง เช่น ราคาและความสะดวกในการจัดแผนการเดินทาง ความสำคัญของการมีประสบการณ์ในการดูการแข่งขันกีฬาสดเนื่องจากวารสารฉบับนี้มีการกล่าวถึงกลุ่มเฉพาะและวิเคราะห์กีฬาหลายประเภทซึ่งพบว่าปัจจัยเรื่องราคาและความสะดวกก็เป็นสิ่งสำคัญสำหรับแฟนบอลชาวยุโรปในการแข่งขันฟุตบอลครั้งก่อนๆ ที่แฟนบอลจำนวนมากเดินทางไปดูการแข่งขันฟุตบอลยูโร 2000 ที่เนเธอร์แลนด์และเบลเยียมและฟุตบอลโลก 2006 ที่ประเทศเยอรมนีแต่กลับหาโอกาสในการที่จะแบ่งปันประสบการณ์การดูกีฬาร่วมกันในประเทศของตนเองในการแข่งขันฟุตบอลโลก 2002 ที่ประเทศเกาหลีและญี่ปุ่นและดูเหมือนว่าพวกเขาจะทำเช่นนี้อีกในการแข่งขันฟุตบอลโลก 2010 ประเทศแอฟริกาใต้ด้วย นอกจากนี้ ปัจจัยเรื่องการมีประสบการณ์ในการดูการแข่งขันก็มีส่วนสำคัญ เนื่องจากแฟนกีฬาชาวไต้หวันมีโอกาสน้อยมากที่จะสามารถดูการแข่งขันสดของทีมหรือกีฬาที่ตนเชียร์ในประเทศของตนเองได้ ความต้องการในการดูการแข่งขันสดจึงมีมากขึ้น จึงทำให้พวกเขาเดินทางมายังประเทศสหรัฐอเมริกา ในทางกลับกันแฟนบอลชาวยุโรปมีโอกาสมิเพียงพอที่จะดูการแข่งขันสดของสโมสรชื่อดังในประเทศของตนเองได้ โดยไม่ต้องเดินทาง อีกทั้งยังสามารถดูการแข่งขันชิงชนะเลิศรายการหลักๆ ในทวีปยุโรปได้ก่อนอีกด้วย จึงส่งผลให้ความต้องการในการเดินทางไปดูฟุตบอลโลก 2010 ประเทศแอฟริกาใต้ของแฟนฟุตบอลชาวยุโรปน้อยลง เนื่องจากสามารถดูการแข่งขันของสโมสรชื่อดังในการแข่งขันฤดูกาลหน้าได้ หรือแม้กระทั่งการแข่งขันฟุตบอลโลกที่จะถูกจัดขึ้นในทวีปยุโรปครั้งต่อไป

ดังนั้นอาจสรุปได้ว่า การท่องเที่ยวเชิงกีฬาคือการเดินทางนอกพื้นที่ของชุมชนที่พักอาศัยปกติเพื่อเยี่ยมชมเยือนสถานที่ท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมทางกายภาพทางกีฬาหรือสถานที่ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมกีฬาเป็นการเดินทางเพื่อพักผ่อนหย่อนใจหรือเป็นการเข้าร่วมในมหกรรมกีฬานั้นในฐานะผู้เข้าชมหรือเป็นผู้แข่งขัน

การท่องเที่ยวเพื่อกีฬากอล์ฟ (Golf tourism) เป็นการท่องเที่ยวที่อยู่ภายใต้ร่มใหญ่ของการท่องเที่ยวเชิงกีฬา เป็นหนึ่งในรูปแบบการท่องเที่ยวที่เจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว (Simon Hudson; & Louise Hudson. 2010: 3)

ไซมอน ฮัดสัน และหลุยส์ ฮัดสัน (Simon Hudson; & Louise Hudson. 2010: 5) ได้ให้ความหมายการท่องเที่ยวเพื่อกีฬากอล์ฟว่า เป็นการเดินทางจากบ้านที่พักอาศัยเพื่อไปเข้าร่วมหรือสังเกตกีฬากอล์ฟ หรือเพื่อเยี่ยมชมสถานที่ท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับกีฬากอล์ฟ

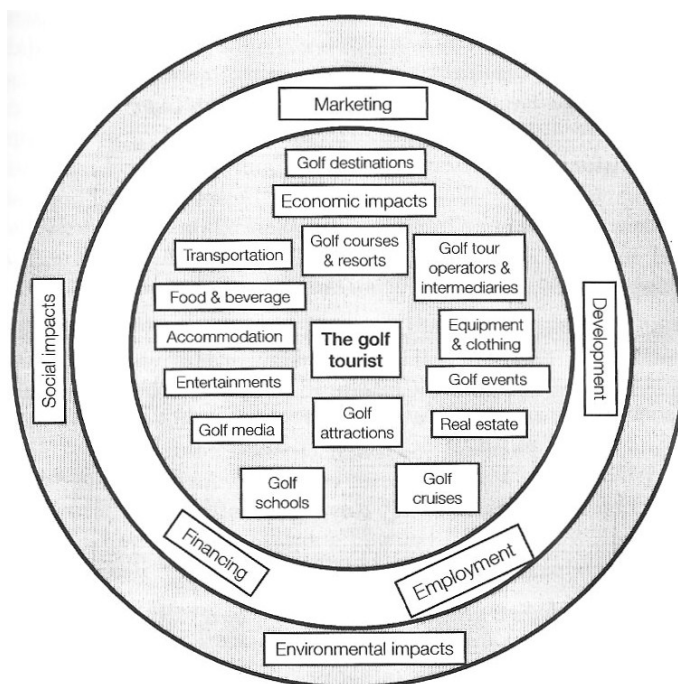
โรบินสัน และแกมมอน (Robinson; & Gammon. 2004) ได้อธิบายแนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเพื่อกีฬากอล์ฟไว้ดังภาพ

ภาพประกอบ 1 การท่องเที่ยวเชิงกีฬากอล์ฟ

ที่มา: Robinson; & Gammon. (2004): p. 229.

นอกจากนี้ ไซมอน ฮัดสัน และหลุยส์ ฮัดสัน (Simon Hudson; & Louise Hudson. 2010) ยังได้อธิบายรูปแบบธุรกิจการท่องเที่ยวเพื่อกอล์ฟไว้ดังภาพประกอบ 2

ภาพประกอบ 2 การท่องเที่ยวเพื่อกีฬากอล์ฟ

ที่มา: Simon Hudson; & Louise Hudson. (2010).

จากภาพได้แสดงให้เห็นว่านักท่องเที่ยวเพื่อกีฬากอล์ฟที่อยู่ในตำแหน่งตรงกลางนั้นสามารถแบ่งได้เป็น 3 กลุ่ม คือ

1. นักท่องเที่ยวที่เดินทางในวันหยุดส่วนใหญ่เพื่อจุดประสงค์ในการเล่นกอล์ฟ
2. นักท่องเที่ยวที่เล่นกอล์ฟเป็นกิจกรรมรองในระหว่างวันหยุด หรือในการเดินทางระหว่างการทำธุรกิจ

3. นักท่องเที่ยวที่เป็นผู้เข้าชมการแข่งขันหรือเยี่ยมชมสถานที่ท่องเที่ยว

องค์ประกอบหลักของการท่องเที่ยวเพื่อกีฬากอล์ฟ (Simon Hudson; & Louise Hudson 2010)

1. destinations: สถานที่ที่นักท่องเที่ยวต้องการไปเล่นกอล์ฟ
2. golfers: นักกอล์ฟ
3. golf hotels and resorts: โรงแรมที่พักสำหรับนักกอล์ฟและนักท่องเที่ยว
4. golf real estate: อสังหาริมทรัพย์ การจัดการที่ดิน สำหรับสนามกอล์ฟ
5. golf attractions: สถานที่ท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับกีฬากอล์ฟเช่น หอเกียรติยศหรือพิพิธภัณฑ์

6. golf tournaments as attractions: การแข่งขันกีฬากอล์ฟสามารถดึงดูดผู้เข้าชมได้มากนับพันคน เช่น British Open สามารถดึงดูดผู้เข้าชมได้ถึง 200,000 คน

7. golf retailers: การจำหน่ายอุปกรณ์ของที่ระลึกเกี่ยวกับกีฬากอล์ฟหรือสินค้าที่ระลึกในการแข่งขัน

8. tour operators: บริษัทนำเที่ยวที่ขายรายการนำเที่ยวเกี่ยวกับกีฬากอล์ฟ

9. golf schools: โรงเรียนฝึกสอนกอล์ฟ

ผลิตภัณฑ์ของการท่องเที่ยวเพื่อกีฬากอล์ฟ (golf tourism product) ประกอบด้วย (Simon Hudson; & Louise Hudson. 2010))

1. golf tour operators: บริษัทนำเที่ยวที่จัดรายการท่องเที่ยวเกี่ยวกับกีฬากอล์ฟร้อยละ 80 ของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่มีจุดประสงค์เพื่อกีฬากอล์ฟจะซื้อบริการท่องเที่ยวจากบริษัทนำเที่ยว

2. golf cruises: เรือสำราญเพื่อกีฬากอล์ฟเป็นรูปแบบการเดินทางใหม่ในส่วนของ การท่องเที่ยวเพื่อกีฬากอล์ฟ การจัดเส้นทางเดินเรือเพื่อให้นักกอล์ฟได้เล่นกอล์ฟเมื่อขึ้นฝั่ง

3. golf hotel and Resorts: โรงแรมและรีสอร์ทที่เน้นผู้เข้าพักเป็นนักท่องเที่ยวที่สนใจกีฬากอล์ฟ

4. corporate golf: ความร่วมมือที่เกิดจากกีฬากอล์ฟ จากการสำรวจในปี 2006 ของความร่วมมือการวางแผนการประชุมที่ประสบความสำเร็จ กอล์ฟเป็นส่วนสำคัญอันดับสาม ของการประชุมในเรื่องธุรกิจ

5. golf schools and instruction: โรงเรียนกอล์ฟและการเรียนการสอน

6. golf attractions: สถานที่ท่องเที่ยวที่เกี่ยวกับกีฬากอล์ฟ เช่น หอเกียรติยศ หรือ พิพิธภัณฑ์

จากแนวคิดดังกล่าวผู้วิจัยได้สรุปความหมายของการท่องเที่ยวเพื่อกีฬากอล์ฟ คือ การเดินทางจากที่บ้านพักอาศัยปกติโดยมีจุดประสงค์การเล่นกีฬากอล์ฟ หรือเพื่อเข้าร่วมกิจกรรมในกีฬากอล์ฟ รวมถึงการเข้าเยี่ยมชมสถานที่ท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับกีฬากอล์ฟ

3. แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ความยั่งยืนเป็นสิ่งที่หลายประเทศและหลายองค์กรให้ความสำคัญเพราะเป็นแนวทางที่จะทำให้เกิดความพอดีในการใช้ทรัพยากรหรือการจัดการใดๆจากรุ่นปัจจุบันถึงรุ่นอนาคต เป็นความสามารถที่จะดำรงคงอยู่ได้หรือการรักษาให้ชีวิตคงอยู่ได้ ความยั่งยืนมักใช้คู่กันกับคำว่า การพัฒนาอยู่เสมอ การท่องเที่ยวที่ยั่งยืนถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาที่ยั่งยืน จากการตื่นตัวในเรื่องการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และกระแสการท่องเที่ยวแนวใหม่ที่เน้นคุณภาพการท่องเที่ยวมากกว่าเดิม จึงทำให้นักท่องเที่ยวและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเริ่มให้ความสนใจการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนมากขึ้น เพื่อสร้างความเข้าใจ เกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน จึงจำเป็นต้องศึกษาในเรื่องหลักการพัฒนายั่งยืน

ความหมาย องค์ประกอบของการพัฒนาที่ยั่งยืนก่อนที่จะศึกษาเรื่องการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน หากเราเข้าใจก็จะเป็นการง่ายต่อการที่จะเข้าใจถึงความหมาย และหลักการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน รวมทั้งความแตกต่างของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนอีกด้วย

ความเป็นมาของการพัฒนาที่ยั่งยืน

การพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development) เริ่มเมื่อ ค.ศ. 1972 (พ.ศ. 2515) โดยประเทศสมาชิกองค์การสหประชาชาติ 113 ประเทศ มีการประชุมว่าด้วยสภาพแวดล้อมของมนุษย์ (United Nations Conference on the Human Environment) ที่กรุงสตอกโฮล์ม (Stockholm) ถือเป็นการเริ่มยุคสภาพแวดล้อมนานาชาติ คือ เริ่มตั้งแต่ ค.ศ. 1972 (พ.ศ. 2515) เป็นต้นมา

ต่อมาใน ค.ศ. 1983 (พ.ศ. 2526) สมัชชาใหญ่องค์การสหประชาชาติได้ตั้งคณะกรรมการโลกว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา (World Commission on Environment and Development) ขึ้นและได้มีการประชุมกันครั้งแรกเมื่อเดือนตุลาคม ค.ศ. 1984 (พ.ศ. 2527) ได้พิมพ์รายงานการประชุมออกมาเป็นหนังสือชื่อ อนาคตร่วมกันของเรา (Our Common Future) เมื่อเดือนเมษายน ค.ศ. 1987 (พ.ศ. 2530) ในหนังสือดังกล่าวมีคำว่า Sustainable Development (การพัฒนาที่ยั่งยืน) เกิดขึ้น มีการให้คำจำกัดความ อธิบายความหมาย และเสนอแนะแนวทางและมาตรการที่จะสร้างการพัฒนาที่ยั่งยืนให้สำเร็จด้วย

นับได้ว่าเป็นเสนอแนวความคิดที่ชี้ประเด็นถึงการพัฒนายั่งยืนระหว่างประเทศชัดเจน เอกสารฉบับนี้จึงเป็นเอกสารที่เรียกร้องให้ชาวโลกเปลี่ยนแปลงวิถีการดำเนินชีวิตที่ฟุ่มเฟือยและเปลี่ยนแปลงแนวทางการพัฒนาใหม่ ให้เป็นแนวทางที่ร่วมกันรักษาสีเขียวสิ่งแวดล้อมและสอดคล้องกับข้อจำกัดของธรรมชาติมากขึ้น โดยย้ำว่า “มนุษย์ สามารถทำให้เกิดการพัฒนายั่งยืนได้” โดยให้ความหมายของคำว่า “การพัฒนายั่งยืน” ว่า “sustainable development is development that meets the needs of the present without compromising the ability of future generations to meet their own needs” แปลความหมายได้ว่า “การพัฒนาที่ตอบสนองความต้องการของประชากรในปัจจุบันโดยไม่ทำให้เกิดผลกระทบทางลบต่อประชาชนรุ่นต่อไปในอนาคตโดยมีทรัพยากรพอเพียงที่สนองความต้องการของเขาเสมอเหมือนบรรพบุรุษ”

เอกสาร Our Common Future นี้ มีส่วนสนับสนุนให้นักวิชาการได้ขยายแนวคิดการพัฒนาที่ยั่งยืนออกไปตามการใช้ทรัพยากรอันหลากหลายทั้งทรัพยากรป่าไม้ ทรัพยากรธรรมชาติและความหลากหลายทางชีวภาพ รวมทั้งทรัพยากรมนุษย์กับปัญหาความยากจน ในที่สุดเดือนมิถุนายน 1992 (พ.ศ. 2535) คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งสหประชาชาติ (UNCED) ได้จัดการประชุมสหประชาชาติว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนาหรือเรียกง่าย ๆ กันว่า Earth Summit 1992 ที่นคร ริโอ เดอจาเนโร ประเทศบราซิล การประชุมครั้งนี้ได้มีปฏิญญาริโอว่าด้วยสิ่งแวดล้อม

และการพัฒนา (The Rio Declaration on Environment and Development) หรือเรียกสั้นๆ ว่า ปฏิญญาริโอ 1992 ประเทศไทยได้เข้าร่วมประชุมและลงนามในปฏิญญาริโอ 1992 ด้วย

การพัฒนาที่ยั่งยืนถูกกล่าวถึงครั้งแรกในรายงาน ชื่อ Our common future ในปี พ.ศ. 2530 ว่าเป็นการพัฒนาที่ตอบสนองต่อความต้องการของคนรุ่นปัจจุบัน โดยไม่ทำให้คนรุ่นต่อไปในอนาคตต้องลดปริมาณในการใช้ทรัพยากรของตนเอง ซึ่งเป็นการพัฒนาที่เกิดผลดีต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม สังคม และเศรษฐกิจ ควบคู่กันไป เพื่อเข้าใจถึงการพัฒนาที่ยั่งยืนนั้น ต้องเข้าใจความหมาย องค์ประกอบการพัฒนาที่ยั่งยืนด้วย

ความหมายและองค์ประกอบของการพัฒนาที่ยั่งยืน

ความหมายของการพัฒนาที่ยั่งยืน

การสัมมนาว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา (World Commission on Environmental and Development) ปี ค.ศ. 1987 (พ.ศ. 2530) มีเนื้อหาปรากฏในรายงานชื่อ “Our Common Future” ได้ให้ความหมายของการพัฒนาที่ยั่งยืน (sustainable development) ไว้ว่า หมายถึง การพัฒนาเพื่อบรรลุถึงความต้องการของมนุษย์ชาติในปัจจุบัน (โดยเฉพาะคนยากจน) ขณะเดียวกันก็จะต้องไม่ลดทอนหรือเบียดบังโอกาสที่จะบรรลุความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ในรุ่นต่อไปด้วย

เดวิด เพียร์ส (David Pearce, 1989) นักเศรษฐศาสตร์ประจำ University College London ร่วมกับนักวิชาการของ London Environmental Economics Center (LEEC) และ Center for Social and Economic Research on the Global Environment (CSERGE) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาที่ยั่งยืนไว้ในรายงานชื่อ “Blueprint for a Green Economy” เสนอต่อ UK Development of the Environment ของรัฐบาลอังกฤษ รายงานดังกล่าวได้วิเคราะห์ความหมายของ Sustainable Development ว่าเป็นการพัฒนาที่มีเป้าหมายสูงสุดในการส่งเสริมให้เกิดความสุขสมบูรณ์ของมนุษย์เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในระยะยาว กล่าวคือ เป็นการพัฒนาที่มุ่งเน้นการส่งเสริมความสุขสมบูรณ์ของคนในรุ่นปัจจุบัน แต่ถ้ายกการส่งเสริมนี้ทำให้คนในรุ่นอนาคตมีคุณภาพชีวิตที่ต่ำลง จะไม่ถือว่าเป็นการพัฒนาที่ยั่งยืน เงื่อนไขสำหรับการพัฒนาที่ยั่งยืนมีหลายอย่างที่สำคัญที่สุดคือ คนในรุ่นอนาคตควรจะได้รับชดเชยสำหรับความเสียหายอันเกิดจากการกระทำของคนในรุ่นปัจจุบัน

Carson (1990: 54) ได้ให้ความหมายว่า การพัฒนาที่ยั่งยืน คือ นโยบายที่สนองความต้องการของประชาชนในปัจจุบัน โดยไม่ต้องทำลายทรัพยากรซึ่งจะเป็นที่ต้องการของคนในอนาคต

ชัชพล ทรงสุนทรวงศ์ (2554: 214) ได้สรุปว่าการพัฒนาที่ยั่งยืนคือ การพัฒนาทั้งทางด้าน เศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม โดยมุ่งใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างฉลาด ถูกต้องตามหลักวิชาการ มีการบำรุงรักษาและใช้ให้อัตราที่จะก่อให้เกิดการทดแทนได้ทันอย่างต่อเนื่อง เพื่อจะได้มีทรัพยากรใช้ต่อไปในอนาคต รวมทั้งการเสริมสร้างคุณภาพสิ่งแวดล้อมเพื่อคุณภาพชีวิตที่ดีของประชากร การ

พัฒนาต้องคำนึงถึงความเสี่ยงของสิ่งแวดล้อมและการป้องกันปัญหาความเสื่อมโทรมที่จะเกิดต่อสิ่งแวดล้อมด้วย

พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตฺโต) (2544: 68-69) ได้กล่าวเกี่ยวกับการพัฒนาที่ยั่งยืนไว้ว่า “ความยั่งยืนนั้นเมื่อปัจจัยหรือองค์ประกอบพร้อมพรั่ง ผลที่ต้องการก็เกิดขึ้นหน้าที่ของมนุษย์คือทำเหตุปัจจัยให้พร้อม พ้ององค์ประกอบและเหตุปัจจัยพร้อมเข้าที่แล้ว ผลก็เกิดเองโดยที่มนุษย์ไม่ต้องเรียกร้อง”

ธนากร สังเขป (2555: 121) ได้สรุปว่า การพัฒนาที่ยั่งยืนหมายถึง การพัฒนาทุกด้านอย่างเป็นองค์รวมมีคุณภาพอย่างต่อเนื่อง ตอบสนองความต้องการของคนในปัจจุบันและในอนาคตอย่างเท่าเทียมกัน

ชัยวัฒน์ คงสม (2556: 12-8) ได้สรุปเกี่ยวกับการพัฒนาที่ยั่งยืน ว่า การพัฒนาที่มีลักษณะสมดุลทั้งด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม สังคม เศรษฐกิจ ที่สนองต่อความต้องการและเพื่อคุณภาพชีวิตที่ดีของชนรุ่นปัจจุบันภายใต้ขีดความสามารถในการรองรับของระบบนิเวศที่สนับสนุนการดำรงชีวิตของมนุษย์ในขณะเดียวกันก็สามารถสนองความต้องการที่จะเกิดขึ้น และคุณภาพชีวิตที่ดีของชนรุ่นต่อไปในอนาคตด้วย

สรุปได้ว่า การพัฒนาอย่างยั่งยืน หมายถึง การพัฒนาทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม โดยมีเป้าหมายเพื่อบรรลุความต้องการของมนุษย์เป็นการส่งเสริมความสุขและพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชากร รวมทั้งการมุ่งใช้ทรัพยากรอย่างฉลาด และถูกต้องตามหลักวิชาการ เสริมสร้างคุณภาพสิ่งแวดล้อมและการป้องกันปัญหาความเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อมซึ่งจะต้องมีการพัฒนาที่สมดุลในเรื่องการกระจายรายได้ที่เป็นธรรม หากชุมชนมีการสร้างงาน มีรายได้ต่อเนื่อง ประชาชนก็จะไม่ออกไปทำงานต่างถิ่นทำให้ประชากรมีคุณภาพชีวิตที่ดีและทรัพยากรต้องมีความอุดมสมบูรณ์เพียงพอถึงอนาคต การพัฒนาที่ยั่งยืนจึงเป็นการพัฒนาทุกด้านอย่างเป็นองค์รวม มีคุณภาพอย่างต่อเนื่อง ตอบสนองความต้องการของคนในปัจจุบันและอนาคตอย่างเท่าเทียมกัน

องค์ประกอบของการพัฒนาที่ยั่งยืน

ลักษณะของการพัฒนาอย่างยั่งยืนเป็นการผสมผสานกันระหว่างแนวคิดทางนิเวศวิทยาทางสังคม และทางเศรษฐศาสตร์เข้าด้วยกัน โดยให้ความสำคัญกับระบบนิเวศหรือระบบสิ่งแวดล้อมเป็นหลัก อย่างไรก็ตามการบูรณาการให้เกิดความสมดุลของทั้ง 3 ด้านดังกล่าวต้องเข้าใจถึงองค์ประกอบของการพัฒนาที่ยั่งยืนด้วย ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้ (Peter E. M. 1998. อ้างใน ชัชพล ทรงสุนทรวงศ์. 2554: 214)

1. การกำหนดขอบเขตของระบบนิเวศและมาตรฐานในการบริโภค
2. การกระจายกิจกรรมทางเศรษฐกิจและการแบ่งปันทรัพยากร
3. การควบคุมจำนวนประชากร
4. การอนุรักษ์ทรัพยากรพื้นฐาน

5. การใช้ทรัพยากรและเทคโนโลยีอย่างมีประสิทธิภาพ
6. การรักษาศักยภาพในการดำเนินการและผลการพัฒนาที่ยั่งยืน
7. การเก็บรักษาทรัพยากร
8. ความแตกต่างของสายพันธุ์
9. การลดผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นให้น้อยที่สุด
10. การควบคุมชุมชน
11. หน่วยงานของรัฐ และร่างนโยบายระหว่างประเทศ
12. สภาพทางเศรษฐกิจ
13. คุณภาพสิ่งแวดล้อม
14. การตรวจสอบสิ่งแวดล้อม

หลักการของการพัฒนาที่ยั่งยืน

วัตถุประสงค์หลักของความยั่งยืน คือ การดำรงชีวิตอยู่รอดและความสมบูรณ์พูนสุขของมนุษย์อย่างต่อเนื่อง หลักการของการพัฒนาที่ยั่งยืนจึงเกี่ยวข้องกับการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อมหรือทรัพยากรธรรมชาติ ซึ่งความยั่งยืนแต่ละด้านมีหลักการสำคัญ ดังนี้

1. ความยั่งยืนทางเศรษฐกิจ

1.1 ความยั่งยืนทางเศรษฐกิจจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อมีการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างเพียงพอที่จะตอบสนองความต้องการขั้นพื้นฐานของประชากรได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะต้องสามารถจัดความยากจนและเน้นการกระจายโอกาสในการใช้ทรัพยากร เพื่อลดความไม่เท่าเทียมกันในสังคมผู้ร่ำรวยจะต้องมีส่วนช่วยเหลือผู้ยากจน ประเทศอุตสาหกรรมที่มีฐานะมั่งคั่งร่ำรวยควรมีส่วนช่วยปรับปรุงสภาพแวดล้อมประเทศที่ยากจน

1.2 การพัฒนาที่ยั่งยืนจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อผู้ประกอบการรวมเอาค่าใช้จ่ายด้านสิ่งแวดล้อมเข้าไว้ในต้นทุนการผลิต เช่น การผลิตกระแสไฟฟ้าจากน้ำมันหรือถ่านหินจะต้องรวมค่าใช้จ่ายในการกำจัดอากาศเสีย และปัญหาความเสื่อมโทรมของสภาพอากาศในบริเวณข้างเคียงด้วย

2. ความยั่งยืนทางสังคม

2.1 ความยั่งยืนทางสังคมจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงทางประชากรที่สอดคล้องและสมดุลกับการเปลี่ยนแปลงของศักยภาพการผลิตของระบบนิเวศในภูมิภาคนั้นๆ

2.2 การพัฒนาที่ยั่งยืนจะต้องสนับสนุนค่านิยมให้ประชาชนมีมาตรฐานการบริโภคทรัพยากรที่ไม่ฟุ่มเฟือยและอยู่ในขีดความสามารถของระบบนิเวศนั้นๆ ที่จะรองรับได้ รวมทั้งมีการส่งเสริมและพัฒนารูปแบบในการที่จะนำของเสียกลับมาใช้ใหม่ให้เหมาะสมกับความต้องการของสังคมและศักยภาพที่จะอำนวยประโยชน์ได้

2.3 การพัฒนาที่ยั่งยืนควรอยู่บนพื้นฐานของความสัมพันธ์ที่ดี และมั่นคงภายในหน่วยการผลิตแต่ละหน่วย กล่าวคือ การมีความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างนายจ้างกับลูกจ้างทุกระดับ อันจะนำไปสู่การกระจายผลประโยชน์จากการผลิตอย่างเป็นธรรม

3. ความยั่งยืนทางสิ่งแวดล้อมหรือทรัพยากรธรรมชาติ

3.1 การพัฒนาที่ยั่งยืนเป็นรูปแบบการใช้ทรัพยากรที่มีการบำรุงรักษา และมีอัตราการใช้ทรัพยากรที่อยู่ในขอบเขตการอำนวยให้ทรัพยากรที่ใช้นั้นคืนกลับสู่สภาพปกติได้ กรณีการใช้ทรัพยากรที่ใช้แล้วหมดสิ้นไป อาจทำให้คนในรุ่นหลังขาดโอกาสในการใช้ประโยชน์ ทางเลือกในการแก้ปัญหา ก็คือ การเพิ่มประสิทธิภาพการใช้ ชะลอการใช้และพัฒนาเทคโนโลยีในการหาทรัพยากรอื่นมาใช้ทดแทน

3.2 การพัฒนาที่ยั่งยืนจะต้องมีการพิทักษ์และสงวนรักษาความหลากหลายของพันธุ์พืช พันธุ์สัตว์ในสภาพธรรมชาติไว้ให้ได้ เพราะสิ่งมีชีวิตในระบบนิเวศรวมทั้งมนุษย์ มีวิวัฒนาการร่วมกัน การสูญหายไปของสิ่งมีชีวิตชนิดใดชนิดหนึ่งย่อมส่งผลกระทบต่อสิ่งมีชีวิตที่เหลือรอด จนอาจเป็นเหตุให้มีการสูญหายของสิ่งมีชีวิตอีกหลายชนิดตามมา

สรุปได้ว่า หลักการพัฒนาที่ยั่งยืนต้องประกอบไปด้วยความยั่งยืนทางเศรษฐกิจที่จะตอบสนองความต้องการขั้นพื้นฐานของประชากรความยั่งยืนทางสังคมจะต้องสนับสนุนค่านิยมให้ประชาชนมีมาตรฐานการบริโภคทรัพยากรที่ไม่ฟุ่มเฟือยความยั่งยืนทางสิ่งแวดล้อมหรือทรัพยากรธรรมชาติที่ทำให้คนรุ่นหลังได้มีโอกาสได้ใช้ทรัพยากรอย่างเท่าเทียมคนในยุคปัจจุบัน

การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาที่ยั่งยืน ปัจจุบันนักวิชาการต่างให้ความสนใจกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Sustainable Tourism) กันมาก เนื่องจากความตื่นตัวด้านการอนุรักษ์และการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการท่องเที่ยวที่หันมานิยมการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ หรือการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การท่องเที่ยวในปัจจุบันจะเป็นการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนได้เพียงใด เป็นประเด็นที่น่าสนใจและน่าจับตามอง หลายฝ่ายควรร่วมมือกันทำให้การท่องเที่ยวเกิดความยั่งยืน และสิ่งหนึ่งที่น่าจะทำอย่างยั่งยืนก็คือ การทำความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ความหมายของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

การประชุม Globe'90 (พ.ศ. 2533) ณ ประเทศแคนาดา ได้ให้คำจำกัดความของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Sustainable Tourism) ว่า หมายถึง การท่องเที่ยวที่ตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวและผู้เป็นเจ้าของท้องถิ่นในปัจจุบัน โดยมีการปกป้องและสงวนรักษาทรัพยากรของอนุชนรุ่นหลังด้วย

Eastern Caribbean States (1999: online) ให้ความหมายของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนว่า หมายถึง การใช้ประโยชน์สูงสุดในทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรมเพื่อการพัฒนาประเทศ โดย

ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเสมอภาคและการเลี้ยงดูตนเอง เพื่อสร้างประสบการณ์ที่ดีให้แก่ผู้มาเยือน และเป็นการปรับปรุงคุณภาพชีวิต โดยความร่วมมือของหลายๆ ฝ่ายทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และชุมชนในท้องถิ่นนั้นๆ

ทิพวรรณ พุ่มมณี (2552: 2) ได้สรุปความหมายการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนไว้ว่า การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน คือ การท่องเที่ยวที่ไม่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม สามารถเอื้อประโยชน์ทางเศรษฐกิจ สังคม และรักษาทรัพยากรสิ่งแวดล้อมให้ดำรงอยู่ต่อไป

ราชบัณฑิตยสถาน (2557: ออนไลน์) ได้ให้ความหมายของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนว่า หมายถึง การพัฒนาทรัพยากรท่องเที่ยวเพื่อตอบสนองความจำเป็นทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสุนทรียภาพ โดยใช้ทรัพยากรอันทรงคุณค่าอย่างชาญฉลาด สามารถรักษาเอกลักษณ์ของธรรมชาติและวัฒนธรรมไว้ได้นานที่สุด เกิดผลกระทบน้อยที่สุดและใช้ประโยชน์ได้ยาวนานที่สุด

ลักษณะที่สำคัญของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน คือ การดำเนินการภายใต้ขีดจำกัดความสามารถของธรรมชาติและต้องมีความตระหนักถึงการมีส่วนร่วมของประชาชน ชุมชนชนบทชนเผ่าชนพื้นเมือง ที่มีต่อกระบวนการท่องเที่ยว อีกทั้งต้องยอมรับให้ประชาชนทุกส่วนได้รับผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่เกิดจากการท่องเที่ยวเสมอภาคเท่าเทียมกันภายใต้ความปรารถนาของประชาชนท้องถิ่นและชุมชนในพื้นที่ท่องเที่ยว

จากความหมายดังกล่าวพอสรุปได้ว่า การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน คือ การท่องเที่ยวที่ตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวและผู้คนในท้องถิ่น โดยมีการจัดการทรัพยากรต่างๆ เพื่อตอบสนองความต้องการทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ในขณะที่ยังคงสามารถรักษาเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของท้องถิ่นและระบบนิเวศในพื้นที่นั้นไว้ด้วย

หลักการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนจะต้องสามารถบรรลุผลสำเร็จในทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ขณะเดียวกันต้องรักษาและบูรณาการวัฒนธรรม และกระบวนการทางระบบนิเวศการจัดการที่ดีนั้นจะนำมาซึ่งการท่องเที่ยวที่มีคุณภาพและยั่งยืนก่อให้เกิดความสมดุลในการท่องเที่ยวและแหล่งท่องเที่ยว สามารถทำให้ท้องถิ่นมีโอกาสใช้ประโยชน์จากทรัพยากรได้อย่างคุ้มค่าแต่ทั้งนี้การจัดการที่ดีนั้นจะต้องอาศัยหลักการที่ดีการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Sustainable Tourism Development) มีหลักการที่สอดคล้องกับการพัฒนาอย่างยั่งยืน คือ จะต้องมีการใช้ทรัพยากรอย่างรู้คุณค่าและเหมาะสม เพื่อให้ประชากรโลกรุ่นต่อไปสามารถใช้ประโยชน์ได้ในระยะเวลายาวนาน และมีการกระจายผลประโยชน์ให้แก่คนส่วนใหญ่ รวมทั้งมีการร่วมมือกันอย่างใกล้ชิดระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย หลักการนี้ เซอร์รี่ อีเบอร์ (Shirley Eber. 1993 อ้างใน สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย. 2542: 2-11 - 2-12) ได้เสนอไว้ 10 ประการเป็นกรอบการปฏิบัติในแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวทุกรูปแบบ ดังนี้

1. อนุรักษ์และใช้ทรัพยากรอย่างพอดี (Using Resource Sustainable) หมายถึง ผู้รับผิดชอบการพัฒนาการท่องเที่ยวต้องมีการจัดการใช้ทรัพยากร ทั้งมรดกทางธรรมชาติและมรดกทางวัฒนธรรมที่มีอยู่อย่างดั้งเดิมอย่างเพียงพอหรือใช้อย่างมีประสิทธิภาพ ใช้อย่างประหยัด ต้องคำนึงถึงต้นทุนทางสิ่งแวดล้อม ต้นทุนทางสังคม วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญประกอบอยู่ด้วย

การอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว หมายถึง การสงวนรักษาคุณภาพของทรัพยากร ให้มีคุณค่าต่อชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีมีความสุข รู้วิธีการใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่า ปรับปรุง บำรุงให้เกิดประโยชน์ได้นาน เพิ่มพูนและเสริมสร้างไว้ให้มีมากเพียงพอต่อการใช้ เพื่อการดำรงชีวิตอย่างเหมาะสม

การนำทรัพยากรธรรมชาติมาใช้ ควรมีการควบคุมปริมาณการใช้ให้สมดุลกับการเกิดขึ้นทดแทนได้ตามธรรมชาติ ซึ่งจะทำให้ทรัพยากรใช้ได้ยาวนานและไม่เกิดปัญหาต่อสิ่งแวดล้อม ส่วนทรัพยากรที่เป็นของเหลือจากการใช้ประโยชน์หรือหาได้ง่ายตามธรรมชาติ เช่น เศษผ้า กะลามะพร้าว เศษไม้ ใบไม้ วัสดุพืชบางชนิด ได้แก่ ต้นกก ผักตบชวา สามารถนำมาประดิษฐ์เป็นของใช้หรือของที่ระลึกในรูปสินค้าพื้นเมืองที่แสดงถึงเอกลักษณ์ของสถานที่ท่องเที่ยว นั้น ๆ จำหน่ายแก่นักท่องเที่ยว ถือเป็นการเพิ่มมูลค่าของวัสดุที่เหลือใช้ และยังเป็นหารรายได้จุนเจือครอบครัวของคนในท้องถิ่นนั้นด้วย หลักการนี้ยังรวมถึงการใช้ทรัพยากรธรรมชาติให้เกิดความยั่งยืน เช่น การนำพลังงานแสงอาทิตย์มาต้มน้ำร้อนให้ลูกค้าที่มาพักในโรงแรม การสร้างห้องพักหรือโรงแรมด้วยวัสดุที่หาได้ง่ายในท้องถิ่น

2. ลดการบริโภคและใช้ทรัพยากรที่เกินความจำเป็น กับลดการก่อของเสีย (Over-consumption and Waste) ผู้รับผิดชอบการพัฒนาการท่องเที่ยวต้องร่วมกันวางแผนกับผู้เกี่ยวข้องจัดการการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพ หรือจัดหาทรัพยากรอื่นที่มีคุณสมบัติ มีคุณภาพเหมือนกันใช้ทดแทนกันได้ เพื่อลดการใช้ทรัพยากรที่หายาก เช่น สิ่งก่อสร้างที่ใช้ไม้จากธรรมชาติหากคิดลดการใช้ไม้ลงโดยใช้วัสดุที่มีคุณสมบัติคล้ายไม้สร้างเสริมประกอบ เป็นการลดการใช้ไม้ ลดการตัดต้นไม้ลงได้ เป็นต้น หรือกรณีที่สร้างอาคารเพื่อบริการนักท่องเที่ยวผู้ประกอบการจะต้องวางแผนอาคารให้ได้รับแสงสว่างธรรมชาติมากที่สุด อาจใช้วัสดุโปร่งแสงประกอบ เพื่อลดการใช้แสงสว่างจากไฟฟ้า โรงแรมบางแห่งออกแบบคอฟฟี่ชอปให้มีพื้นที่ใช้สอย 2 บริเวณคือพื้นที่เป็นระเบียงมีแสงสว่างและลมพัดผ่านได้ตลอดเวลา อีกส่วนหนึ่งในอาคารใช้เครื่องปรับอากาศ นับเป็นการจัดการที่ลดการใช้พลังงานไฟฟ้าได้

ส่วนลดการก่อของเสีย เช่น ขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล ต้องหาวิธีการจัดการโดยการแยกขยะ ขยะแห้งอาจนำระบบการหมุนเวียนการใช้ (Renew) การใช้ซ้ำ (Reused) และการแปรรูปกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ (Recycle) อาจนำขยะเปียกไปทำปุ๋ยอินทรีย์ และปุ๋ยน้ำหมักชีวภาพได้

ดังนั้น ผู้มีหน้าที่ดูแลสถานที่ท่องเที่ยวจะต้องจัดเก็บมูลฝอยและทำความสะอาด ขยายหาด สวนหย่อม ทางเดิน ถนน และรอบบริเวณสถานที่ท่องเที่ยวอย่างสม่ำเสมอ การนำขยะบางส่วนกลับมาใช้ประโยชน์ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เพื่อประหยัดวัตถุดิบและพลังงาน

ตลอดจนเพื่อรักษาสีสิ่งแวดล้อม โดยมีการแยกจัดเก็บมูลฝอย เช่น กระดาษ ขวดพลาสติกที่สามารถนำไปเข้ากระบวนการเพื่อนำกลับมาใช้ประโยชน์ได้อีก นอกจากนี้ควรมีการฟื้นฟูมูลฝอยที่เป็นอันตรายโดยนำไปหมักเป็นปุ๋ยเพื่อให้กลับสู่วงจรธรรมชาติ สำหรับของเสียที่ไม่สามารถนำกลับมาใช้ประโยชน์ได้อีก ควรมีการกำจัดอย่างถูกต้องตามหลักการ เช่น การวางแผนสร้างเตาเผาขยะ หากไม่สามารถดำเนินการได้เองควรประสานงานกับเทศบาลให้ขนย้ายขยะออกจากพื้นที่

3. รักษาและส่งเสริมความหลากหลายของธรรมชาติและวัฒนธรรม (Maintain Diversity) ผู้รับผิดชอบการพัฒนาการท่องเที่ยวต้องวางแผนขยายฐานการท่องเที่ยวโดยการรักษาและส่งเสริมให้มีความหลากหลายเพิ่มขึ้นในแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ และแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่มีอยู่เดิม โดยการเพิ่มคุณค่า และมาตรฐานการบริการ เพื่อให้นักท่องเที่ยวใช้เวลาท่องเที่ยวในสถานที่นั้นนานขึ้น หรือกลับไปเที่ยวซ้ำอีกเช่น แหล่งท่องเที่ยวที่เป็นน้ำตก อาจเพิ่มกิจกรรมการดูนก ดูแมลง (เช่น ผีเสื้อและหิ่งห้อย) การปีนหน้าผา เป็นต้น หรือหมู่บ้านวัฒนธรรม และแหล่งโบราณคดี อาจเพิ่มกิจกรรมการนั่งเกวียนเทียมวัวหรือควาย การทำเส้นทางจักรยานให้นักท่องเที่ยวเดินทางเที่ยวชมรอบหมู่บ้าน การเป็นอาสาสมัครนักโบราณคดีขุดค้น ขุดแต่งแหล่งโบราณคดีโดยมีนักโบราณคดีสอนหลักการขุดแต่งเบื้องต้น หรือหมู่บ้านจักสาน มีการสอนการขึ้นลายขัดจักสาน เป็นต้น

4. การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการ (Integrating Tourism into Planning) ผู้รับผิดชอบการจัดการท่องเที่ยว จะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบรวมของการพัฒนาการท่องเที่ยวไว้ด้วยกันอย่างมีแบบแผน (องค์รวมของแหล่งท่องเที่ยวหรือการเข้าถึงสถานที่ท่องเที่ยว ประกอบด้วย ศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว ผนวกกับความพร้อมในสิ่งอำนวยความสะดวกและการบริการ) ไม่เพียงแต่ทำงานตามแผนงานและโครงการพัฒนาที่วางไว้ จะต้องคำนึงถึงส่วนที่สอดคล้องกับแผนพัฒนาของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง เช่น แผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น องค์การบริหารส่วนตำบล หรือเทศบาล แผนพัฒนาจังหวัด แผนพัฒนาของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม แผนพัฒนาของกระทรวงสาธารณสุข แผนพัฒนากระทรวงวัฒนธรรม เป็นต้น เพื่อให้การพัฒนา การทำงานในสถานที่ท่องเที่ยวแต่ละแห่ง มีศักยภาพเพิ่มขึ้นและเป็นไปได้อย่างยั่งยืน

5. ต้องคิดนำการท่องเที่ยวขยายฐานเศรษฐกิจในท้องถิ่น (Supporting Local Economy) ผู้รับผิดชอบการจัดการท่องเที่ยวจะต้องประสานงานกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องร่วมส่งเสริมกิจกรรมการท่องเที่ยวในท้องถิ่นนั้น โดยสรรหาความโดดเด่นของทรัพยากรในท้องถิ่นนำไปประชาสัมพันธ์และส่งเสริมการขายการท่องเที่ยว เพื่อให้นักท่องเที่ยวเดินทางเข้าไปเที่ยวให้มากขึ้นและอย่างสม่ำเสมอตลอดปี เป็นการสร้างรายได้กระจายสู่ประชากรที่ประกอบการในท้องถิ่น เช่น การหาผลิตภัณฑ์และกิจกรรมใหม่ๆ ในแต่ละตำบล อันเป็นนโยบายของรัฐบาลปัจจุบัน ก็เพื่อการขยายฐาน สร้างรายได้เสริมให้กับท้องถิ่น

6. การมีส่วนร่วม การสร้างเครือข่ายพัฒนาการท่องเที่ยวกับท้องถิ่น (Involving Local Communities) ผู้รับผิดชอบการพัฒนาการท่องเที่ยว ร่วมทำงานกับท้องถิ่นแบบเป็นองค์รวม (Participation Approach) โดยเข้าร่วมทำงานและร่วมกิจกรรมในลักษณะหน่วยงานร่วมจัด เช่น เป็น

หน่วยงาน (แกนนำ) ร่วมทำกิจกรรมสาธารณะประโยชน์ เป็นหน่วยงานร่วมกันวิเคราะห์หรือร่วมแก้ปัญหาด้วยกันเป็นหน่วยงานร่วมส่งเสริมการขายการท่องเที่ยวด้วยกัน ร่วมประเมินผลการท่องเที่ยว เป็นต้น นอกจากนั้นยังต้องประสานเครือข่ายระหว่างองค์กรและท้องถิ่น เพื่อยกระดับคุณภาพของการจัดการท่องเที่ยวในท้องถิ่นด้วย เช่น การจัดงานเทศกาล การจัดงานนิทรรศการ เพื่อส่งเสริมการขายการท่องเที่ยว จะต้องมีความรู้ (ภาคราชการหรือเอกชน เช่น กรมส่งเสริมการค้าส่งออก กระทรวงพาณิชย์ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) ที่เป็นเจ้าภาพ (แกนนำ) ในการจัดงานเทศกาลอาหารไทย ครั้วไทยสู่ครัวโลก หรือ สินค้า OTOP สู่สากล เป็นต้น

7. หมั่นประชุมปรึกษาร่วมกับผู้เกี่ยวข้องที่มีผลประโยชน์ร่วมกัน (Consulting Stakeholders and the Public) ผู้รับผิดชอบการพัฒนาการท่องเที่ยวต้องประสานกับพหุภาคี ได้แก่ ชุมชนหรือประชาคมในพื้นที่ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กลุ่มผู้ประกอบการท่องเที่ยว สถาบันการศึกษา สถาบันการศาสนา หน่วยงานราชการที่รับผิดชอบในพื้นที่ ร่วมประชุมปรึกษาร่วม ทั้งการเพิ่มศักยภาพให้กับแหล่งท่องเที่ยว การประเมินผลกระทบการท่องเที่ยว การแก้ไขปัญหาที่เกิดจากผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมและด้านการตลาด โดยจัดการประชุมกันอย่างสม่ำเสมอเพื่อร่วมปฏิบัติในทิศทางเดียวกัน เป็นการลดข้อขัดแย้งในผลประโยชน์ที่ต่างกัน เช่น กำหนดราคาค่าบริการรถโดยสาร หรือรถรับจ้างในท้องถิ่น ควรเป็นราคารมาตรฐานเดียวกัน หรือการใช้ที่สาธารณะประโยชน์ การใช้น้ำดิบเพื่อบริโภคจากแหล่งเดียวกัน การจัดการขยะ การบำบัดน้ำเสีย การประเมินผลการจัดงานเพื่อหาทางสร้างศักยภาพให้กับสถานที่ท่องเที่ยว เป็นต้น

8. การพัฒนาบุคลากร (Training Staff) การพัฒนาศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวนั้น ผู้จัดการจะต้องมีแผนงานให้ความรู้ การฝึกอบรม ตลอดจนแผนงานส่งพนักงานดูงานอย่างสม่ำเสมอ เพื่อเสริมสร้างบุคลากรหรือพนักงานให้มีความรู้ มีแนวคิด และวิธีปฏิบัติในการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน นับเป็นการพัฒนาบุคลากรในองค์กร เป็นการช่วยยกระดับมาตรฐานการบริการท่องเที่ยว เช่น การฝึกอบรมพนักงานเสิร์ฟในร้านอาหารให้รู้วิธีการเสิร์ฟอาหารที่เป็นมาตรฐานสากล การฝึกแม่บ้านให้การต้อนรับแบบโฮมสเตย์ การอบรมนักสื่อความหมายธรรมชาติ อบรมนักสื่อความหมายด้านวัฒนธรรม การฝึกอบรมภาษาอังกฤษให้กับพนักงานขับรถรับจ้าง เป็นต้น

9. จัดเตรียมข้อมูล คู่มือบริการ ข่าวด้านการท่องเที่ยวให้พร้อม เพื่อสนับสนุนการตลาด (Marketing Tourism Responsibly) ผู้รับผิดชอบการพัฒนาการท่องเที่ยวจะต้องร่วมกับผู้เกี่ยวข้อง จัดเตรียมข้อมูลข่าวสารการท่องเที่ยว ข่าวด้านการบริการการขายให้พร้อม มีเพียงพอต่อการเผยแพร่ อาจจัดทำในรูปสื่อทัศนูปกรณ์รูปแบบต่างๆ เช่น คู่มือการท่องเที่ยว คู่มือการตลาดการท่องเที่ยวที่เป็นเอกสารแผ่นพับ หนังสือคู่มือ แผนที่เส้นทางท่องเที่ยวในรูปแบบแผ่นซีดี เป็นต้น นอกจากนี้ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวจะต้องมีความรับผิดชอบและจริยธรรมด้านการตลาด หรือการส่งเสริมการขายด้วย

10. ประเมินผล ตรวจสอบ และวิจัย (Undertaking Research) ความจำเป็นต่อการช่วยแก้ปัญหาและเพิ่มคุณค่า คุณภาพแหล่งท่องเที่ยว ความคุ้มค่าต่อการลงทุนในธุรกิจท่องเที่ยว ผู้รับผิดชอบการพัฒนาการท่องเที่ยวและผู้ประกอบการจะต้องมีการประเมินผล การตรวจสอบ

ผลกระทบ และการศึกษาวิจัยตลาดการท่องเที่ยว โดยจัดการอย่างสม่ำเสมอ มีการสอบถาม ผู้ใช้บริการโดยตรง การประเมินความเห็นจากแบบสอบถาม หรือการวิจัยตลาดการท่องเที่ยว เพื่อ ทราบผลของการบริการนำมาปรับปรุงและแก้ไขการจัดการ การบริการอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อ ความประทับใจและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวได้

การศึกษาวิจัยแหล่งท่องเที่ยว ควรเลือกสถานที่ท่องเที่ยวในแหล่งที่มีความสำคัญทาง ธรรมชาติและวัฒนธรรมมาส่งเสริมให้เป็นที่ยอมรับ และมีการควบคุมจำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้าไปเที่ยว ให้อยู่ในระดับที่พอเหมาะ ด้วยการกำหนดข้อห้ามหรือมาตรการต่างๆ ดังนี้

- 10.1 พิจารณารายการนำเที่ยว
- 10.2 ใช้เส้นทางนำเที่ยวให้เกิดประโยชน์สูงสุด
- 10.3 สร้างข้อจำกัดชั่วคราวในการเดินทางเข้าไปยังพื้นที่
- 10.4 ให้มีการขายบัตรที่ระบุวันและเวลาในการเดินทางเข้าพื้นที่ เพื่อจะได้ทราบจำนวน นักท่องเที่ยว
- 10.5 ลดขนาดของกลุ่มนักท่องเที่ยวที่จะเข้าไปในพื้นที่
- 10.6 จำกัดพื้นที่ในการจอดรถ
- 10.7 กำหนดให้มีข้อห้าม เพื่อไม่ให้มีกิจกรรมหรือรูปแบบในการท่องเที่ยวที่สร้างความ เสี่ยงภัยกับสิ่งแวดล้อม

นอกจากข้อห้ามหรือมาตรการต่างๆ แล้ว ยังต้องผสมผสานการจัดการพื้นที่ด้วยวิธีการ ต่างๆ เข้าด้วยกันอย่างเหมาะสม มีการติดตามและประเมินผลแหล่งท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่องด้วย

การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน มีเป้าหมายคือ การคำนึงถึงสิ่งแวดล้อมทรัพยากรธรรมชาติ วัฒนธรรม ชุมชนและสังคม ให้สามารถอยู่ร่วมกันอย่างสมดุลและยั่งยืน ซึ่งโดยภาพรวมแล้ว การ ท่องเที่ยวแบบนี้ควรมีการกำหนดเป็นหลักการร่วม ดังนี้

1. ความยั่งยืนทางด้านนิเวศ (ecological sustainability) เป็นหลักการแรกที่เราเห็นได้ชัด หากมีการเปลี่ยนแปลงขึ้น อย่างไรก็ดีตาม ควรมีการคำนวณหาศักยภาพรองรับ (carrying Capacity) จำนวนนักท่องเที่ยวที่ระบบนิเวศจะสามารถรองรับได้อย่างแท้จริง ซึ่งเป็นวิธีที่จะช่วยให้วัดผล กระทบทางสิ่งแวดล้อมได้
2. ความยั่งยืนทางด้านสังคม (social sustainability) เป็นศักยภาพของชุมชนที่จะรองรับ นักท่องเที่ยวหรือคนมาเยือนได้ ในขณะเดียวกันก็สามารถที่จะดำรงความเป็นชุมชนเดิมอยู่ได้โดย ไม่เกิดความขัดแย้งหรือปัญหาต่างๆ อันเกิดจากการเข้ามาของนักท่องเที่ยว และการคำนวณ ศักยภาพรองรับในด้านนิเวศเป็นสิ่งที่จำเป็นต้องทำเช่นเดียวกัน
3. ความยั่งยืนทางด้านวัฒนธรรม (cultural sustainability) เป็นสิ่งที่วัดและเห็นได้ยากใน ระยะสั้น หากแต่ค่อยๆ ส่งผลกระทบต่อชุมชนในรูปแบบของการเปลี่ยนแปลงทางด้านโลกทัศน์ วิถี ชีวิตและการดำรงอยู่วัฒนธรรมมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอด แต่หลักการแห่งความยั่งยืนทางด้าน วัฒนธรรมในที่นี้ หมายถึง ศักยภาพของชุมชนในการรับหรือปรับเปลี่ยนหรือคงไว้ซึ่งวัฒนธรรมของ ตนเองที่แตกต่างจากของผู้อื่น การแทรกซึมทางวัฒนธรรมเป็นเรื่องที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ แต่ควรจะ

มีมาตรการในการควบคุมวัฒนธรรมที่เป็นอันตรายต่อวัฒนธรรมเดิมและป้องกันมิให้เกิดการดัดแปลงวัฒนธรรมของชุมชนไปในทางที่เสื่อมลง

4. ความยั่งยืนทางด้านเศรษฐกิจ (economic sustainability) หมายถึง การได้รับประโยชน์ทางเศรษฐกิจเพียงพอกับการจัดการกับต้นทุนด้านอื่นๆ และการจัดการกับปัญหา ที่อาจเกิดขึ้นด้านอื่นๆ อาจไม่มีประโยชน์เลยหากมีผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจอย่างมากมาย แต่ไม่สามารถจัดการกับปัญหาอื่นๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5. ความยั่งยืนด้านการศึกษา (educational element) เป็นหลักการที่สำคัญประการหนึ่งที่แบ่งแยกระหว่างการท่องเที่ยวแบบเดิมกับการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ซึ่งในที่นี้ไม่ได้หมายถึง การได้รับการยอมรับจากสถาบันการศึกษา แต่หมายถึงเกิดการเรียนรู้ระหว่างชุมชนและนักท่องเที่ยว ในส่วนของนักท่องเที่ยวหมายถึง การเรียนรู้วัฒนธรรมใหม่ๆ การปรับตัวของสภาพชุมชนกับสิ่งแวดล้อม และในส่วนของชุมชน หมายถึง การเรียนรู้ในการจัดการ การต้อนรับและรับมือกับวัฒนธรรมที่แตกต่าง โดยมีการประเมินผลกระทบ ต่อชุมชนทั้งในระยะสั้นและระยะยาว

6. การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น (local participation) แนวโน้มของการเปิดให้ชุมชนมีส่วนร่วมและเข้ามาจัดการกับการท่องเที่ยวเองมีแนวโน้มที่ชัดเจนและสูงขึ้นเรื่อยๆ เช่น การเปลี่ยนแปลงจากการที่มองว่า ชุมชนที่รับการท่องเที่ยวเป็นชุมชนที่เป็นวัตถุทางการท่องเที่ยว เปลี่ยนเป็นให้ชุมชนมีส่วนกำหนดทิศทางการท่องเที่ยว จัดรูปแบบการท่องเที่ยว และดำเนินกิจกรรมการท่องเที่ยว ซึ่งก็คือ จุดแบ่งระหว่างการท่องเที่ยวแบบเดิมกับการท่องเที่ยวแบบใหม่

หากมีการตระหนักและให้ความสำคัญกับหลักการทั้ง 6 ด้านนี้แล้ว เราจะสามารถควบคุมการจัดการการท่องเที่ยวได้ทั้งระบบ และก่อให้เกิดความยั่งยืนตามมา นอกจากนี้การคำนึงถึงแหล่งท่องเที่ยวอื่นทั้งในประเทศและต่างประเทศที่มีลักษณะคล้ายกันว่า เขาพัฒนากันอย่างไรจึงประสบความสำเร็จ ซึ่งเป็นแนวทางพิจารณาในการศึกษาและเปรียบเทียบพร้อมทั้งเป็นแบบอย่างในการประยุกต์ให้ดีกว่าเขา แต่หากมองให้ลึกซึ้งหรือมองในมุมกว้าง เมื่อเราให้ความสำคัญการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับสากล แต่ทิศทางการพัฒนาในประเทศโลกที่สามหรือประเทศกำลังพัฒนาก็กำลังแสวงหาคำตอบว่า การท่องเที่ยวจะทำให้คุณภาพชีวิตของประชาชนในประเทศของตนดีขึ้นได้อย่างไร การท่องเที่ยวจะเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาความยากจนได้หรือไม่ การอนุรักษ์กับการพัฒนาจะไปด้วยกันได้อย่างไร ดังนั้น สิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในแต่ละภูมิภาคโดยเฉพาะในประเทศกำลังพัฒนา คือ การทำให้คนในประเทศของตนมีคุณภาพชีวิตที่ดี เข้าไปมีส่วนร่วมและได้รับประโยชน์จากการพัฒนา พร้อมกับยังคงรักษาทรัพยากรธรรมชาติไว้ได้อย่างยั่งยืน

สรุปได้ว่า การท่องเที่ยวที่ยั่งยืนได้ต้องประกอบด้วย การมีอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่ยั่งยืน การมีทรัพยากรธรรมชาติที่ยั่งยืน และการส่งเสริมพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนตามแนวทางต่างๆ ทั้งนี้ความยั่งยืนของการท่องเที่ยวทุกประการจะเกิดได้เมื่อนักท่องเที่ยวตระหนักถึงความสำคัญ อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ความตระหนักถึงคุณค่าของทรัพยากรการท่องเที่ยว และการมีบทบาท ร่วมกันในการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวอย่างจริงจัง ซึ่งจะทำให้ระบบการท่องเที่ยวมีคุณภาพ ได้มาตรฐาน เกิดความปลอดภัย และเป็นที่ยอมรับของนักท่องเที่ยวตลอดไป

แนวคิดของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ความต้องการพัฒนาเพื่อให้เกิดความยั่งยืนตลอดไปเป็นแนวความคิดที่คำนึงถึงความต้องการของคนรุ่นต่อไป การพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม ของคนในยุคปัจจุบันมักจะทำลายทรัพยากรของคนในอนาคต การสร้างรายได้ให้คนรุ่นปัจจุบัน โดยที่ไม่คำนึงถึงการสูญเสียที่จะทำให้เกิดปัญหาทรัพยากรไม่เพียงพอ การพัฒนาที่ยั่งยืนจึงครอบคลุมไปถึงการพัฒนาการท่องเที่ยวด้วย ทั้งนี้เพื่อต้องการให้เกิดความยั่งยืนในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว อันจะส่งผลให้แนวความคิดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนได้รับความนิยมแพร่หลายในปัจจุบัน โดยแผนปฏิบัติการ 21 หรือ Agenda 21 มีส่วนผลักดันให้เกิดกระแสที่สำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

สาระสำคัญของแผนปฏิบัติการ 21 (Agenda21) ซึ่งมีคำจำกัดความไว้ว่า “Sustainable development is development that meets the needs of the present without compromising the ability of future generations to meet their own needs” มีความหมายว่า การพัฒนาที่ตอบสนองความต้องการปัจจุบัน โดยไม่ทำให้เกิดผลกระทบด้านลบต่อประชาชนรุ่นต่อไปในอนาคต โดยมีทรัพยากรพอเพียงที่สนองความต้องการของเขาเสมอเหมือนบรรพบุรุษ ความหมายนี้ครอบคลุมสาระของการพัฒนาอย่างยั่งยืน 4 ส่วนคือ

ส่วนที่ 1 มิติทางสังคมและเศรษฐกิจ โดยมีประเด็นสำคัญคือ ความร่วมมือระหว่างประเทศ การต่อสู้ความยากจน การเปลี่ยนแปลงรูปแบบการบริโภคจากใช้อย่างฟุ่มเฟือยเป็นการใช้อย่างสมดุล การคุ้มครองและส่งเสริมสุขภาพมนุษย์ การตั้งถิ่นฐานมนุษย์อย่างยั่งยืน การตัดสินใจเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน

ส่วนที่ 2 การอนุรักษ์และจัดการทรัพยากร โดยมีประเด็นสำคัญคือ การคุ้มครองชั้นบรรยากาศโลก การจัดการที่ดินอย่างยั่งยืน การแก้ไขการตัดไม้ทำลายป่า การแก้ไขปัญหาธรรมชาติจากการแปรสภาพเป็นทะเลทรายและความแห้งแล้ง การพัฒนาอย่างยั่งยืนในพื้นที่ภูเขา การพัฒนาเกษตรอย่างยั่งยืนและการพัฒนาชนบท การอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ การจัดการเทคโนโลยีชีวภาพ การคุ้มครองและจัดการมหาสมุทร การคุ้มครองคุณภาพและการจัดการแหล่งน้ำจืด การใช้สารเคมีเป็นพิษอย่างปลอดภัยมากขึ้น การจัดการของเสียที่เป็นอันตราย การจัดการของเสียที่เป็นของแข็งและน้ำโสโครก การจัดการกากกัมมันตรังสี

ส่วนที่ 3 การส่งเสริมบทบาทของกลุ่มองค์กรสำคัญเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน ได้แก่ บทบาทของสตรีในการพัฒนาอย่างยั่งยืน บทบาทของเด็กและเยาวชนต่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน ส่งเสริมบทบาทของคนพื้นเมือง บทบาทและความร่วมมือขององค์กรพัฒนาเอกชน บทบาทของรัฐบาลท้องถิ่น บทบาทของแรงงานและสหภาพแรงงาน บทบาทของภาคธุรกิจและอุตสาหกรรม บทบาทของกลุ่มนักวิทยาศาสตร์และนักเทคโนโลยี การส่งเสริมบทบาทของเกษตรกร

ส่วนที่ 4 วิธีการดำเนินงานในบทบาทต่างๆ ที่ภาครัฐพึงกระทำ ได้แก่ การเงินเพื่อสนับสนุนการพัฒนาอย่างยั่งยืน การถ่ายทอดเทคโนโลยีวิทยาศาสตร์เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน

การศึกษาการฝึกอบรมและการตระหนักของสาธารณชน การสร้างสมรรถนะเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน การจัดการเพื่อพัฒนาอย่างยั่งยืน กฎหมายระหว่างประเทศ ข้อมูลข่าวสารเพื่อการตัดสินใจ เป็นต้น

สาระของการพัฒนาอย่างยั่งยืนทั้ง 4 ประการนั้น มีเป้าหมายเพื่อปรับปรุงคุณภาพชีวิตของประชากรโลก โดยการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ใช่อย่างฟุ่มเฟือยจนเกินศักยภาพหรือขีดความสามารถของธรรมชาติที่จะผลิตมันขึ้นได้ การพัฒนาอย่างยั่งยืนต้องอาศัยความเข้าใจว่า ทุกภาคส่วนต้องมีส่วนร่วม การนิ่งเฉยไม่ทำอะไรเลยอาจมีผลกระทบด้านลบต่อการใช้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จึงต้องหาหนทางใหม่ๆ ในการจัดการปรับเปลี่ยนโครงสร้างเชิงสถาบัน การดำเนินชีวิตและพฤติกรรมของปัจเจกชน

การพัฒนาอย่างยั่งยืนสามารถจัดการให้บรรลุผลได้ โดยจะต้องมีวิธีการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่นอย่างเหมาะสม บังเกิดผลเกื้อกูลต่อวิถีชีวิตของชุมชน รวมทั้งกระจายผลประโยชน์ที่ได้รับจากการพัฒนาอย่างเป็นธรรม ทั้งในปัจจุบันและอนาคต

หลักการ Agenda 21 ย้ำถึงการพัฒนาอย่างยั่งยืน เป็นหนทางที่จะเอาชนะในเรื่องความยากจนและกิจกรรมทางเศรษฐกิจสามารถดำเนินต่อไปได้ โดยปราศจากการทำลายสิ่งแวดล้อมหรือระบบธรรมชาติ และวิถีชีวิตของชุมชนเป็นการพัฒนาที่ทำให้สิ่งมีชีวิต สามารถดำรงอยู่ได้อย่างปกติสุข และมีคุณค่าด้วยความร่วมมือ ความรับผิดชอบร่วมกันระดับโลก (Global Partnership) เท่านั้น ที่ทำให้มั่นใจว่าทุกๆ ประเทศจะมีอนาคตมั่นคงและปลอดภัยร่วมกันมากยิ่งขึ้น ซึ่งสามารถสรุปรูปแบบการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนตามแผนปฏิบัติการ 21 หรือ Agenda 21

จากกระแสของแผนปฏิบัติการ 21 หรือ Agenda 21 ทำให้เกิดแนวคิดของการพัฒนาในทิศทางที่ยั่งยืนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวและระบบการจัดการท่องเที่ยวโดยตรง รวมทั้งมีผลต่อรูปแบบการท่องเที่ยวมากขึ้น ซึ่งแนวความคิดของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนมุ่งเน้นให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีขอบเขตของการพัฒนาครอบคลุมองค์ประกอบต่างๆ ดังนี้

1. การท่องเที่ยวจะต้องสามารถดำรงอยู่ได้
2. มีนักท่องเที่ยวมาเยี่ยมเยือนอย่างสม่ำเสมอ
3. ทรัพยากรการท่องเที่ยวยังคงรักษาความดึงดูดใจไว้ได้ไม่เสื่อมคลาย
4. กิจกรรมการบริการมีกำไร แม้ต้องมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงการให้บริการอยู่เสมอ
5. ผลกระทบที่มีต่อสิ่งแวดล้อมทั้งทางธรรมชาติ สังคม และวัฒนธรรม จะต้องไม่มีหรือมีน้อยที่สุด

แนวความคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนจะเป็นแนวทางในการกำหนดนโยบายและการวางแผนการพัฒนาด้านการท่องเที่ยว ซึ่งการกำหนดนโยบายและการวางแผนการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวนั้น สิ่งที่ต้องพิจารณาเป็นอันดับแรก คือ ความสามารถในการรองรับการท่องเที่ยวของทรัพยากรในแหล่งท่องเที่ยว ไม่ว่าจะเป็นทรัพยากรทางธรรมชาติหรือทางด้านวัฒนธรรม ด้วยการกำหนดกิจกรรมต่างๆ ดังนี้

1. การจัดทำแผนแม่บทที่จะช่วยกำหนดแนวทางการพัฒนาชุมชนและแหล่งท่องเที่ยวให้มีภูมิทัศน์ที่สวยงาม

2. การจัดการด้านสาธารณูปโภคต่างๆ เช่น การสร้างระบบการกำจัดขยะมูลฝอย การสร้างระบบบำบัดน้ำเสียให้มีประสิทธิภาพ

3. การกำหนดเส้นทางท่องเที่ยวที่เดินทางได้สะดวก

4. การสร้างป้ายบอกทางและแหล่งข้อมูลของสถานที่ท่องเที่ยวให้ชัดเจน

หากใช้แนวคิดของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในการพัฒนาการท่องเที่ยวในประเทศกำลังพัฒนาซึ่งมีด้วยกัน 3 รูปแบบคือ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การท่องเที่ยวโดยชุมชน การท่องเที่ยวเพื่อแก้ไขปัญหาความยากจน ซึ่งทั้ง 3 รูปแบบนี้จะมีความแตกต่างของ 3 แนวคิด คือ การให้ความสำคัญกับเรื่องใดมากที่สุด ระหว่างการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ การมีส่วนร่วมของชุมชน และการให้คนท้องถิ่นได้รับประโยชน์จากการท่องเที่ยว โดยที่ในแต่ละรูปแบบมีจุดเน้นหนักแตกต่างกันคือ

1. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ให้ความสำคัญกับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติเป็นหลัก

2. การท่องเที่ยวโดยชุมชน ให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมและจัดการโดยชุมชนเป็นหลัก

3. การท่องเที่ยวเพื่อแก้ไขปัญหาความยากจน ให้ความสำคัญกับการแก้ปัญหาความยากจนเป็นหลัก และมีระดับการจัดการขนาดใหญ่ที่รัฐบาลหรือรัฐท้องถิ่นเข้ามาเป็นแกนหลักในการดำเนินงาน

รูปแบบการท่องเที่ยวทั้ง 3 รูปแบบนี้ ประเทศกำลังพัฒนาได้เลือกมาเป็นยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยว โดยมีเหตุผลหลักๆ คือ

1. ประชาชนท้องถิ่น จะอยู่ในเขตที่มีทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์อยู่ก่อนมานานแล้ว มีวิถีชีวิตเศรษฐกิจ วัฒนธรรม ที่ดำรงสืบเนื่องเป็นปกติ จึงนับเป็นต้นเหตุทางสังคมที่ชุมชนท้องถิ่นในประเทศกำลังพัฒนา มีค่อนข้างอุดมสมบูรณ์ และมีความหลากหลาย

2. การขยายการศึกษาจากในเมืองสู่ชนบท ทำให้คนรุ่นใหม่ในชุมชนมีทัศนคติใหม่ต่อวิถีชีวิตแบบดั้งเดิมสนใจจะเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตตนเอง ในขณะที่การท่องเที่ยวเชิงนิเวศนี้จะเป็นกิจกรรมการฟื้นฟู วัฒนธรรม ประเพณีที่สำคัญ นำมาสู่การถ่ายทอด และมีการจัดการที่เหมาะสมจะช่วยให้คนรุ่นใหม่ในชุมชนพร้อมร่วมมือให้การฟื้นฟูวัฒนธรรมมีเป้าหมายที่ชัดเจนขึ้น และยังประโยชน์ทางเศรษฐกิจต่อชุมชนด้วยเช่นกัน

3. วิฤตการณ์ด้านสิ่งแวดล้อมโดยรวมของทุกส่วน สามารถเรียกร้องความสนใจการฟื้นฟูสิ่งแวดล้อมได้ในทุกระดับ ซึ่งรวมทั้งการท่องเที่ยวด้วยเช่นกัน ที่ผู้ประกอบการ รัฐบาล ชุมชน สามารถเป็นเจ้าของเองได้ สามารถดำเนินการเองได้ ไม่ยุ่งยากซับซ้อนเกินไปทำให้เกิดภาวะความขัดแย้งระหว่างผู้ประกอบการรายใหญ่กับคนในท้องถิ่น

ซึ่งในแต่ละประเทศอาจเลือกรูปแบบการพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นของตนเองตามบริบทของสังคมที่แตกต่างกันไป หรือในหลายประเทศอาจใช้รูปแบบหลายรูปแบบ หรืออาจจะผสมรูปแบบ

ต่างๆ ก็ได้ ทั้งนี้ต้องเป็นไปตามหลักการของการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนทั้ง 6 ด้านคือ ยั่งยืนทางด้านนิเวศ ยั่งยืนทางด้านสังคม ยั่งยืนทางด้านวัฒนธรรม ยั่งยืนทางด้านเศรษฐกิจ ยั่งยืนทางการศึกษา และการมีส่วนร่วมของชุมชน และต้องคำนึงถึงปัจจัยความเป็นไปได้ของการใช้รูปแบบการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยปัจจัยที่ต้องคำนึงถึง ได้แก่

1. นโยบายของรัฐบาลต่อเรื่องนี้ ให้ความสำคัญกับเรื่องใดเป็นอันดับแรก
2. ความขัดแย้งในเรื่องการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ สิทธิในที่ดินทำกินและที่อยู่อาศัย
3. การสนับสนุนของแหล่งทุนต่างประเทศ
4. ความต้องการของกลุ่มคนที่เกี่ยวข้องกับแหล่งท่องเที่ยว เช่น ชุมชน ผู้ประกอบการ องค์กรพัฒนา เอกชน รัฐท้องถิ่น

หลักการพื้นฐานของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนนั้น จึงมีความสำคัญในการพัฒนาประเทศ เพราะสามารถนำมาเป็นกลยุทธ์สำคัญในการแก้ปัญหาและฟื้นฟูเศรษฐกิจของประเทศได้ คือ

1. การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเป็นรูปแบบการท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมจากต่างประเทศ สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวเข้ามาได้มาก ทำให้มีรายได้หมุนเวียนในประเทศอย่างมากมาย ซึ่งถือว่าเป็นการแก้ปัญหาดุลการค้าระหว่างประเทศที่มีประสิทธิผลมากวิธีหนึ่ง
2. การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนก่อให้เกิดการจ้างงานและก่อให้เกิดกิจกรรมเชิงเศรษฐกิจขึ้นมากมาย เช่น การให้บริการในแหล่งท่องเที่ยว การบริการขนส่ง การประกันภัย บริษัทนำเที่ยว ร้านอาหาร ธุรกิจโรงแรมที่พัก งานดูแลบำรุงรักษา งานรักษาความปลอดภัย เป็นต้น
3. การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนก่อให้เกิดการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว โดยแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ จะได้รับการปรับปรุงดูแลให้สะอาดและสวยงามอยู่เสมอ เพื่อดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยวกันมากขึ้น ซึ่งจะเป็นผลดีต่อการสร้างรายได้ของคนในท้องถิ่น
4. การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนก่อให้เกิดอุตสาหกรรมต่อเนื่องแก่ท้องถิ่น เช่น การผลิตผลผลิตทางการเกษตร การขายอาหาร การขายของที่ระลึก การบริการที่พัก การนำเที่ยว ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นการสร้างรายได้ให้กับคนในท้องถิ่น
5. การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนทำให้มนุษย์มีทรัพยากรท่องเที่ยวเหลือเก็บไว้ใช้ได้ยาวนาน เนื่องจากนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้จะมีสำนึกในการรักษาสีน้ำผึ้ง จึงไม่ทำลายธรรมชาติ ทรัพยากรธรรมชาติจึงยังคงความเป็นธรรมชาติอย่างแท้จริง และชุมชนในท้องถิ่นก็ยังคงอนุรักษ์วัฒนธรรมประเพณีของท้องถิ่นไว้ได้

สรุปได้ว่า แนวคิดของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเป็นความต้องการพัฒนาเพื่อให้เกิดความยั่งยืนตลอดไปเป็นแนวความคิดที่คำนึงถึงความต้องการของคนรุ่นต่อไป การพัฒนาที่ยั่งยืนจึงครอบคลุมไปถึงการพัฒนาการท่องเที่ยวด้วย โดยแผนปฏิบัติการ 21 หรือ Agenda 21 มีส่วนผลักดันให้เกิดกระแสที่สำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนซึ่งสาระสำคัญของแผนปฏิบัติการ 21 (Agenda 21) คือ การพัฒนาที่ตอบสนองความต้องการปัจจุบัน โดยไม่ทำให้เกิดผลกระทบด้านลบต่อประชาชนรุ่นต่อไปในอนาคต โดยมีทรัพยากรพอเพียงที่สนองความต้องการของเขาเสมอเหมือนบรรพบุรุษ ซึ่งเป็นความหมายที่ครอบคลุมสาระของการพัฒนาอย่างยั่งยืน 4 ส่วนคือ มิติทาง

สังคมและเศรษฐกิจ การอนุรักษ์และจัดการทรัพยากร การส่งเสริมบทบาทของกลุ่มองค์กรสำคัญเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน และวิธีการดำเนินงานในบทบาทต่างๆ ที่ภาครัฐพึงกระทำ

องค์ประกอบหลักของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนตามแนวคิดขององค์การการท่องเที่ยวโลก

องค์การการท่องเที่ยวโลก (United Nations World Tourism Organization: UNWTO) ได้นำแนวความคิดจากแผนปฏิบัติการ 21 (Agenda 21) และปฏิญญาไรโอ 1992 (The Rio Declaration 1992) เป็นหลักการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยคงยึดมั่นในปัจจัยสำคัญของการพัฒนาอย่างยั่งยืน 3 หลักการไว้คือ เศรษฐกิจของท้องถิ่นยั่งยืน (Economically Sustained) สังคมในท้องถิ่นมีความยั่งยืน (Socially Sustained) และสภาพแวดล้อมในท้องถิ่นยังคงรักษาไว้ได้อย่างยั่งยืน (Environmental Sustained) โดยมีองค์ประกอบหลัก 4 ประการ เพื่อการพัฒนาท่องเที่ยวคือ

1. ดำเนินกิจการท่องเที่ยวในขอบเขตความสามารถรองรับ (Carrying Capacity: CC) ของพื้นที่ทั้งธรรมชาติ ชุมชน ขนบธรรมเนียม ประเพณีวัฒนธรรม และวิถีชีวิตของชุมชนต่อกิจกรรมการท่องเที่ยว

แนวคิดนี้ UNWTO ให้หลักการว่าผู้รับผิดชอบในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวควรมีการออกแบบโครงสร้างพื้นฐานสำหรับการท่องเที่ยวและวางแผนกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เอื้อต่อการรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยให้ความสำคัญต่อความสามารถในการรองรับของพื้นที่ ทั้งความสามารถในการรองรับทางกายภาพของสถานที่ท่องเที่ยวที่สามารถให้บริการนักท่องเที่ยวเข้าไปเที่ยวได้ในแต่ละครั้ง แล้วไม่เกิดผลกระทบให้สถานที่ท่องเที่ยวเสื่อมโทรมลงอย่างรวดเร็ว รวมถึงความสามารถในการรองรับทางสังคมและวัฒนธรรมที่ให้บริการท่องเที่ยวแล้วยังคงรักษาวัฒนธรรมดั้งเดิมและการดำเนินชีวิตของประชาชนในท้องถิ่นเป็นปกติสุข

2. การจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ต้องตระหนักถึงการจัดการกิจกรรมการท่องเที่ยว การพัฒนารูปแบบการท่องเที่ยวย่อมมีผลกระทบต่อพื้นที่ ทั้งชุมชน ขนบธรรมเนียม วัฒนธรรมประเพณี และวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของชุมชนต่อกิจกรรมการท่องเที่ยวที่จัดขึ้น

แนวคิดนี้ UNWTO ให้หลักการว่าผู้บริหารสถานที่ท่องเที่ยวที่จัดรูปแบบการท่องเที่ยวต่างๆ และกิจกรรมแต่ละประเภทในสถานที่ท่องเที่ยว เพื่อบริการให้นักท่องเที่ยวใช้เวลาอยู่ในสถานที่ท่องเที่ยวแห่งนั้นนานๆ ต้องคำนึงถึงรูปแบบการท่องเที่ยวและกิจกรรมแต่ละประเภทที่ไม่ก่อผลกระทบด้านลบ โดยเฉพาะทรัพยากรน้ำ อากาศ พลังงาน

3. การจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ต้องคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของประชาชนในกิจกรรมการท่องเที่ยวที่มีผลกระทบกับระบบนิเวศ ชุมชน ขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรมและวิถีชีวิตที่เกิดจากการท่องเที่ยว

แนวคิดนี้ UNWTO ให้หลักการว่า การจัดการสถานที่ท่องเที่ยวและกิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่นนั้นต้องให้ประชาชนและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholders) เข้าไปมีบทบาทใน

การมีส่วนร่วมในกิจกรรม เพื่อป้องกันผลกระทบ (ความเสื่อมโทรม) ในพื้นที่ บทบาทการมีส่วนร่วมเบื้องต้นนี้ หมายถึง การเปิดฟังความคิดเห็น (Public Hearing) จากประชาชนในท้องถิ่นนั้นๆ

4. การประสานความต้องการทางเศรษฐกิจ การดำรงอยู่ของสังคมและการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน

แนวคิดนี้ UNWTO ได้ให้หลักการว่า การจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนนั้นต้องมีแผนงาน หรือนโยบายสนับสนุนในชุมชนในท้องถิ่นมีฐานะทางเศรษฐกิจที่มั่นคง มีรายได้สม่ำเสมอ โดยการจ้างงานหรือสนับสนุนสินค้าพื้นฐานและการบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมให้มีใช้อย่างพอเพียงในอนาคต

จากแนวคิดของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Sustainable Tourism Development) ของ UNWTO นั้น การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) ได้นำเป็นกรอบแนวคิดถึงหลักการการจัดการท่องเที่ยวทุกรูปแบบต้องเป็นการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Sustainable Tourism) มีความหมายเพื่อให้กิจกรรมการท่องเที่ยวจะต้องดำรงอยู่ได้ มีนักท่องเที่ยวมาเยี่ยมเยียนอย่างสม่ำเสมอและตลอดไป มีทรัพยากรท่องเที่ยวยังคงรักษาความน่าสนใจไว้ได้ไม่เสื่อมคลายมีการจัดการและการบริการต้องมีผลกำไร แม้ต้องมีการปรับปรุงให้บริการอยู่เสมอทั้งนี้ผลกระทบที่มีต่อสิ่งแวดล้อมทั้งทางธรรมชาติ สังคม และวัฒนธรรม จะต้องไม่มีหรือมีน้อยที่สุด

จากแนวคิดหลักนี้ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) ได้มีนโยบายมุ่งการพัฒนาและส่งเสริมอุตสาหกรรมท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยมีคำขวัญรณรงค์ว่า “มุ่งมั่น ตั้งใจ เพื่อการท่องเที่ยวไทยยั่งยืน” ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2540 เป็นต้นมาจนถึง พ.ศ. 2545 เมื่อรัฐบาลได้ปรับปรุงอุตสาหกรรมท่องเที่ยวโดยจัดตั้งกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาขึ้นมารับผิดชอบจึงเป็นนโยบายของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาในปัจจุบันซึ่งในแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2555–2559 ได้ระบุว่าประเทศไทยมีความได้เปรียบด้านการท่องเที่ยว มีทรัพยากรพื้นฐานด้านการท่องเที่ยวหลากหลาย กระจายอยู่ในทุกจังหวัด และมีความพร้อมในการรองรับนักท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยวหลายแห่งมีความสวยงามติดระดับโลก มีเอกลักษณ์ต่างจากภูมิภาคอื่น ซึ่งสามารถพัฒนาเป็นกิจกรรมการท่องเที่ยว รวมถึงอุตสาหกรรมที่สนับสนุนเชื่อมโยง และยังมีแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพพร้อมที่จะพัฒนาอีกจำนวนมาก เมื่อพิจารณาศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวในประเทศไทยกับประเทศในทวีปเอเชีย โดยพิจารณาจากแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงนักท่องเที่ยวรู้จักกันดี จะเห็นได้ว่านักท่องเที่ยวรู้จักแหล่งท่องเที่ยวในประเทศไทย ประมาณ 100 แห่ง เป็นรองประเทศจีน ญี่ปุ่น และอินเดีย ตามลำดับ โดยแหล่งท่องเที่ยวทางทะเลนักท่องเที่ยวรู้จักมากที่สุด โดยมีคู่แข่งคืออินเดียและอินโดนีเซีย แหล่งช้อปปิ้งมีคู่แข่งสำคัญ คือ จีน ญี่ปุ่น และฮ่องกง สำหรับสนามกอล์ฟไทย ยังเป็นรองญี่ปุ่น จีน และเกาหลีใต้ ความได้เปรียบด้านทรัพยากรการท่องเที่ยวของประเทศไทยจึงเป็นจุดแข็งสำคัญที่ทำให้แหล่งท่องเที่ยวในประเทศไทยเป็นที่รู้จักแพร่หลาย และได้รับรางวัลความสำเร็จจากการจัดอันดับในระดับโลกเมื่อพิจารณา จากยอดนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศ จะพบว่ามียอดนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นทุกปีซึ่งตรงตามหลักการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่ระบุว่าจะต้องมีนักท่องเที่ยวมาเยี่ยมเยียนอย่างสม่ำเสมอและตลอดไป แต่ทั้งนี้เราจะต้องม

ทรัพยากรท่องเที่ยวที่ยังคงรักษาความน่าสนใจไว้ได้ไม่เสื่อมคลายมีการจัดการและการบริการต้องมียุทธศาสตร์ มีการปรับปรุงให้บริการอยู่เสมอทั้งนี้ผลกระทบที่มีต่อสิ่งแวดล้อมทั้งทางธรรมชาติ สังคม และวัฒนธรรม จะต้องไม่มีหรือมีน้อยที่สุด

สรุปได้ว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนต้องพิจารณาองค์ประกอบที่สำคัญ 4 ประการ คือ ขีดความสามารถของพื้นที่ในการรองรับนักท่องเที่ยว ผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการจัดกิจกรรมท่องเที่ยวต่อพื้นที่สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่น การให้ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวและการประสานแผนนโยบายในการจัดการทุกระดับเพื่อเศรษฐกิจสังคมและสิ่งแวดล้อมที่ยั่งยืน

บทบาทของผู้ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เป็นประเด็นสำคัญสำหรับการท่องเที่ยวทุกระดับ ทั้งระดับโลกหรือนานาชาติ ประเทศ ภูมิภาค และท้องถิ่น รวมทั้งนักท่องเที่ยว ชุมชนที่เป็นผู้ให้ การรองรับหรือต้อนรับ และผู้ประกอบการท่องเที่ยว การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เน้นให้เห็นว่า เศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อมเป็นสิ่งที่เชื่อมโยงกัน และเป็นสาเหตุสำคัญของปัญหาสิ่งแวดล้อม ความสามารถในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน คือ การทำให้บรรลุถึงความต้องการระหว่าง ความพึงพอใจอย่างมีขอบเขตของนักท่องเที่ยว ความสามารถในการรองรับ และผลประโยชน์ทาง เศรษฐกิจ ซึ่งกลไกขับเคลื่อนที่สำคัญประกอบด้วย ภาครัฐ องค์กรอิสระ ธุรกิจเอกชน และ นักท่องเที่ยวผู้ที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ในการประชุม Golbe 90 Conference มีการเสนอบทบาทของผู้ที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนดังนี้

1. บทบาทของรัฐบาลในการส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

การท่องเที่ยว มีบทบาทสำคัญต่อเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ในด้านการสร้าง รายได้เป็นเงินตราต่างประเทศ การสร้างงาน การกระจายรายได้ และนำความเจริญไปสู่ท้องถิ่น แต่ได้ก่อให้เกิดผลกระทบ สร้างความเสียหายต่อสิ่งแวดล้อม สังคม และวัฒนธรรม ภาครัฐจึงต้องมี บทบาทในการรักษาผลประโยชน์ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม รักษาสภาพแวดล้อมธรรมชาติและ วัฒนธรรมของประเทศ ดังนี้

1.1 ทำการศึกษาถึงผลกระทบของการท่องเที่ยว ที่มีต่อสิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม และ เศรษฐกิจ

1.2 ให้การสนับสนุน และช่วยเหลือหน่วยงานระดับท้องถิ่นในการสร้างกลยุทธ์การ พัฒนาการท่องเที่ยว (tourism development strategies) ของตนให้สอดคล้องกับการอนุรักษ์

1.3 พัฒนามาตรฐาน และกฎข้อบังคับต่างๆ ในการประเมินผลกระทบทางสิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม อย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนตรวจสอบโครงการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรม ท่องเที่ยวอย่างสม่ำเสมอ

1.4 ให้ความสำคัญกับการศึกษา และปลูกฝังความสำนึกของคนในชาติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

1.5 ให้ความสำคัญในเรื่องของขีดความสามารถในการรองรับการพัฒนาการท่องเที่ยว (tourism development carrying capacity) ในแต่ละพื้นที่ ทั้งนี้จะต้องมีระบบตรวจสอบอย่างสม่ำเสมอ และมีมาตรการในการปรับเปลี่ยนเพื่อให้เหมาะสมกับแต่ละพื้นที่

1.6 มีมาตรการในการควบคุมนักท่องเที่ยว ให้มีจำนวนที่เหมาะสมในพื้นที่ที่มีความเปราะบางทางธรรมชาติและวัฒนธรรม เช่น พื้นที่เกาะ หรือหมู่บ้านชาวเขา เป็นต้น

1.7 จัดตั้งคณะกรรมการให้คำปรึกษาทางด้านการท่องเที่ยว (tourism advisory Board) ประกอบกับบุคคลจากหลายๆ ฝ่าย เช่น ประชาชน ผู้ประกอบการธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ผู้แทนจากภาครัฐบาล องค์กรอิสระ ฯลฯ

1.8 ทำการปฏิรูประบบหน่วยงานของรัฐบาลที่เกี่ยวข้อง ถึงแนวคิดของการพัฒนาอย่างยั่งยืน (sustainable development) โดยเฉพาะกรมและกระทรวงที่เกี่ยวข้องในการประสานงานและร่วมมือกันอย่างใกล้ชิด เพื่อความสำเร็จในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง

1.9 ผลักดันให้การท่องเที่ยวเป็นหัวข้อหนึ่งในการประชุมเพื่อการวางแผนสำคัญๆ ที่จะมีความเกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อมโดยรวม

2. บทบาทขององค์กรอิสระในการส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

องค์กรอิสระหรือ NGOs จะมีบทบาทมากในประเทศที่กำลังพัฒนา โดยเฉพาะบทบาทที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาสิ่งแวดล้อม ทั้งด้านธรรมชาติและสังคม องค์กรอิสระอาจเป็นเสมือนผู้พิทักษ์สิ่งแวดล้อม เป็นที่ปรึกษาทางด้านข้อมูล กฎหมาย วิชาการ รวมทั้งปกป้องผลประโยชน์ให้กับชุมชน ดังนั้นในด้านการพัฒนาการท่องเที่ยว องค์กรอิสระจึงมีบทบาท ดังนี้

2.1 ควรร่วมในคณะกรรมการที่ปรึกษาทางการท่องเที่ยว (tourism advisory board) ในทุกๆ ระดับ และควรมีบทบาทในการเสนอแผนพัฒนาการท่องเที่ยว ทั้งนี้รวมถึงเรื่องการใช้ที่ดิน และการมีส่วนร่วมในการประเมินผลระดับภูมิภาค และระดับท้องถิ่น

2.2 ควรแสวงหาความร่วมมือจากคนในท้องถิ่น เพื่อสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนและคัดค้านการพัฒนาที่อาจมีผลเสียต่อทรัพยากรธรรมชาติในท้องถิ่น

2.3 ควรร่วมมือกับคนท้องถิ่นทำการศึกษาวิจัย และรวบรวมข้อมูล เพื่อส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

2.4 ควรแลกเปลี่ยนข้อมูล ความคิดเห็น กับหน่วยงานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องในประเด็นเกี่ยวกับสินค้าทางการท่องเที่ยว และวิธีการดำเนินงานที่เหมาะสม

2.5 ควรสนับสนุนการติดต่อประสานงานกับหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องและควรหาโอกาสแสดงความคิดเห็นต่อปัญหา และอุปสรรคที่อาจจะขัดขวางการพัฒนาดังกล่าว โดยเฉพาะในหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับเรื่องต่อไปนี้

2.5.1 ผลกระทบของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ที่มีต่อวัฒนธรรมท้องถิ่น และสภาพแวดล้อม

2.5.2 การมีส่วนร่วมในการพัฒนาของกลุ่ม NGOs และประชาชนท้องถิ่น

2.5.3 ผลกระทบจากอุตสาหกรรมด้านต่างๆ ต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

2.5.4 ระดับของความร่วมมือในการพัฒนาจากภาครัฐบาล และภายในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เพื่อความสำเร็จในการพัฒนา

3. บทบาทของธุรกิจเอกชนในการส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ภาคเอกชนในส่วนของผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว เป็นผู้ดำเนินการนำการท่องเที่ยวไปสู่ท้องถิ่น จึงควรมีบทบาทในการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ดังนี้

3.1 การลดมลพิษจากกิจกรรมต่างๆ เช่น การลดปริมาณยาฆ่าแมลงที่ใช้ในสนามกอล์ฟ การควบคุมการปล่อยของเสียสู่แหล่งน้ำสาธารณะ นอกจากนี้ควรให้การสนับสนุนโครงการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมเท่าที่จะทำได้

3.2 ลดการปล่อยของเสีย ซึ่งอาจทำได้โดยขบวนการนำกลับมาใช้ใหม่ (recycling) หรือโดยการติดตั้งเครื่องบำบัดน้ำเสียที่มีประสิทธิภาพ และมีการตรวจสอบการใช้งานอย่างสม่ำเสมอ

3.3 นำเอาวิธีการใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพมาประยุกต์ใช้ เช่น ส่งเสริมการใช้พลังงานแสงอาทิตย์ พลังงานจากลม เป็นต้น

3.4 ลดกิจกรรมที่เสี่ยงต่อการทำลายสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ เช่น การก่อสร้างใกล้ป่าชายเลน ชายหาด เขตอาศัยของสัตว์ป่า เขตโบราณวัตถุสถาน

3.5 นำการตลาดแบบ “green marketing” มาใช้ เช่น ส่งเสริมการท่องเที่ยวแนวอนุรักษ์ ตลอดจนการให้คำแนะนำการปฏิบัติของนักท่องเที่ยวเพื่อลดผลกระทบที่อาจมีต่อสภาพแวดล้อมและวัฒนธรรมของท้องถิ่น

4. บทบาทของนักท่องเที่ยวในการส่งเสริมการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน

นักท่องเที่ยวคือคนต่างถิ่นที่เดินทางเข้าไปในแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ โดยอาจจัดการเดินทางเอง หรือใช้บริการของบริษัทนำเที่ยว เป็นผู้ที่มีบทบาทในการกระจายรายได้สู่ท้องถิ่นในขณะเดียวกันอาจเป็นผู้ทำลายทรัพยากรสภาพแวดล้อมของท้องถิ่นนักท่องเที่ยว ควรมีส่วนร่วมในการสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ดังนี้

4.1 เลือกใช้บริการบริษัทนำเที่ยวที่แสดงให้เห็นถึงสำนึก และความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อม

4.2 ศึกษาข้อมูลล่วงหน้าเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวแต่ละแห่ง เช่น ประวัติศาสตร์ สภาพแวดล้อมทั่วไป ขนบธรรมเนียมประเพณีของคนในท้องถิ่น

4.3 ท่องเที่ยวอย่างมีความสำนึกต่อสิ่งแวดล้อม และระมัดระวังพฤติกรรมที่อาจมีผลเสียต่อวัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่นนั้นๆ

4.4 งดการซื้อสินค้าหรือบริการที่ทำลายสภาพทางนิเวศวิทยา และวัฒนธรรมของชุมชนนั้นๆ เช่น ปะการัง สัตว์น้ำ พันธุ์ไม้ต่างๆ หรือโบราณวัตถุ

4.5 ปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบ และข้อแนะนำของแหล่งท่องเที่ยวอย่างเคร่งครัด

4.6 ให้ความร่วมมือในกิจกรรม เกี่ยวกับการอนุรักษ์ของแหล่งท่องเที่ยวที่ไปเยี่ยมชม

ดังนั้นสรุปได้ว่า การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เป็นการท่องเที่ยวที่ต้องพึ่งพาอาศัยทรัพยากรธรรมชาติ การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยวจึงเป็นหัวใจสำคัญของการพัฒนา และเป็นพื้นฐานที่จะนำไปสู่ความยั่งยืน การพัฒนาการท่องเที่ยวให้ยั่งยืนนั้นจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคมพร้อมไปกับการรักษาระบบนิเวศและสิ่งแวดล้อมที่ชุมชนนั้นพึ่งพาอยู่ ความสำเร็จในการพัฒนานี้จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อ ประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในกระบวนการวางแผนและกำหนดกลยุทธ์ตลอดจนมีกระบวนการในการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง คือ ประชาชนในท้องถิ่นจะต้องมีส่วนร่วมและให้การสนับสนุนโดยตรง กระบวนการพัฒนาการท่องเที่ยวจะต้องมีการประเมินปฏิริยาตอบสนองของประชาชนที่เกี่ยวข้องอย่างต่อเนื่อง มีการติดตามความสามารถในการรองรับของพื้นที่อยู่ตลอดเวลา ส่วนวิธีการประเมินนั้นจะต้องทำหลายครั้งและทำเป็นกระบวนการตลอดทุกขั้นตอนของการพัฒนา

4. กระบวนการแปลและหาความเที่ยงตรงตามเนื้อหาเชิงวัฒนธรรมของแบบประเมินตนเอง (Self-Report Assessment)

การศึกษาข้ามวัฒนธรรม (cross-cultural study) (Cha; Kim; & Erlen. 2007) เป็นการนำแบบประเมินที่มีคุณสมบัติทางการวัดที่ดีมาใช้ เพื่อเป็นการลดระยะเวลา และความเพียรพยายามในการสร้างแบบประเมินที่ต้องการ อย่างไรก็ตามเครื่องมือที่จะนำมาใช้จำเป็นต้องมีความเหมาะสมยอมรับได้ในวัฒนธรรมหนึ่งๆ ซึ่งสำหรับนักวิจัยแล้วการได้เครื่องมือที่มีความตรง จะทำให้งานนั้นเกิดประโยชน์ สิ่งสำคัญในขั้นตอนเหล่านั้น คือ กระบวนการแปล ซึ่งการแปลโดยตรงนั้นไม่ได้รับการยอมรับว่าทำให้เกิดความเท่าเทียมของเนื้อหา (content equivalence) อีกทั้งเห็นว่าการแปลกลับเป็นขั้นตอนสำคัญที่ทำให้เกิดความตรงและถูกนำมาใช้ในการศึกษาข้ามวัฒนธรรม

วิธีการแปลที่นำมาใช้มีหลากหลายวิธี แต่วิธีการ Brislin's back translation model ถูกนำมาใช้อย่างกว้างขวาง แต่ก็พบข้อจำกัดในด้านทรัพยากรบุคคล เช่น ผู้แปลที่มีคุณสมบัติตามที่กำหนด จึงนำไปสู่การใช้หลายวิธีเข้าด้วยกัน (A combined translation technique) โดยที่ไม่มีขั้นตอนการแปลกลับ หรือการใช้ Team Approach แทน ปัญหาที่มักพบในการแปลแบบประเมินอาจเกิดขึ้นจากชนิดและลักษณะของเครื่องมือ รวมถึงความแตกต่างของวิธีการศึกษา

Brislin (Cha; et al. 2007; citing Brislin. 1970) เสนอวิธีการคงคุณภาพของการแปล 4 วิธีการในการคงความเท่าเทียมของเนื้อหาระหว่างแบบประเมินต้นฉบับและฉบับที่แปลขึ้น

วิธีการที่ 1 การแปลกลับ (Back-translation) เป็นวิธีการที่เป็นที่รู้จักในการทำให้เกิดความเท่าเทียมโดยกระบวนการที่นิยมใช้คือ Brislin's classic back-translation model) โดยให้ผู้แปลที่มีความเชี่ยวชาญทั้งสองภาษาแปลเป็นภาษาที่ต้องการ และแปลกลับ ซึ่งขั้นตอนจำเป็นต้องใช้ผู้เชี่ยวชาญเป็นจำนวนมาก ผู้แปลคนแรกจะทำการแปลเครื่องมือเป็นภาษาที่ต้องการ และผู้แปลคนที่สองจะเป็นผู้แปลกลับ จากนั้นนำต้นฉบับและฉบับที่แปลกลับมาเปรียบเทียบเพื่อให้เกิดความเท่าเทียมของเนื้อหา หากเกิดข้อผิดพลาดในฉบับแปลกลับจะมีการนำไปแปลซ้ำใหม่โดยผู้แปลคนอื่น ๆ กระบวนการนี้จะดำเนินไปจนกว่ากลุ่มผู้แปลจะเห็นตรงกันว่า ทั้งสองแบบมีความเหมือนและไม่พบข้อผิดพลาดของการให้ความหมาย

ข้อเสียของวิธีการนี้ คือ ผู้วิจัยไม่สามารถประมาณจำนวนของผู้แปลล่วงหน้าได้เลย อีกทั้งอาจพบปัญหาการเข้าถึงและความสะดวกในการหาผู้แปลที่มีคุณสมบัติตามที่ต้องการ ซึ่งผู้วิจัยมักเลือกใช้ team approach กับผู้แปลอีกสองคน วิธีการนี้อาจพบปัญหาเมื่อโครงสร้างของแบบประเมินทั้งสองแตกต่างกัน เช่น ในต้นฉบับมีคำเปรียบเทียบหรือคำที่แสดงอารมณ์ ความรู้สึก หรือฉบับแปลกลับที่ได้เกิดจากผู้แปลที่ไม่มีคุณสมบัติเพียงพอ

วิธีที่ 2 การใช้ผู้ตอบที่มีความสามารถทั้งสองภาษา (bilingual technique) เป็นการนำแบบสอบถามต้นฉบับและฉบับที่แปลขึ้นมาให้กลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถทั้งสองภาษา โดยการนำผลการตอบที่ได้ มาเปรียบเทียบกัน หากจุดที่แตกต่างกันและสาเหตุ แน่นอนว่าผู้ตอบที่มีความสามารถทั้งสองภาษาและผู้ตอบที่เข้าใจเพียงภาษาเดียวย่อมมีความแตกต่าง เนื่องจากผู้ที่มีความเข้าใจทั้งสองภาษาจะมีการแทรกความเข้าใจทางวัฒนธรรมเข้าด้วยกัน (acculturated to their host culture) ซึ่งจะทำให้แยกผู้ตอบสองกลุ่มจากกันได้ ซึ่งแม้แบบประเมินทั้งสองมีความเท่าเทียมทางเนื้อหา การตอบของทั้งสองกลุ่มก็อาจมีความแตกต่างกัน

วิธีที่ 3 การใช้กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ (committee approach) เป็นกลุ่มผู้เชี่ยวชาญทางภาษาในการแปลจากภาษาต้นฉบับเป็นภาษาที่ต้องการ ซึ่งเป็นวิธีการที่เหมาะสมในกรณีที่มีข้อจำกัดในการหาผู้เชี่ยวชาญทางภาษาที่มีคุณสมบัติตามต้องการในการแปลกลับ อย่างไรก็ตามวิธีการนี้ต้องการผู้เชี่ยวชาญที่มีความเข้าใจทั้งสองภาษามากกว่า 3 คน

วิธีที่ 4 การนำไปทดลองใช้ (pretest procedure) หมายถึง การทำ pilot study ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีลักษณะเดียวกับกลุ่มตัวอย่างที่จะนำแบบประเมินไปใช้ จะทำให้ผู้วิจัยทราบถึงปัญหาจากการใช้วิธีการศึกษาและรูปแบบการวิจัย และตัวเครื่องมือเอง

ในการศึกษาข้ามวัฒนธรรมและแปลกลับเครื่องมือประเมิน พบว่า มีความคลาดเคลื่อนที่เกิดขึ้นได้ 3 แบบ ซึ่ง Van de Vijver; & Hambleton (Lin, Chen; & Chiu. 2005; อ้างอิงจาก Van de Vijver; & Hambleton. 1996) ได้แสดงรายละเอียดคือ

ความคลาดเคลื่อนทางโครงสร้าง (construct bias) จะเกิดขึ้นเมื่อนำเครื่องมือที่ถูกพัฒนาไปใช้ในประเทศที่มีภาษาและสังคมวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน เช่น คำว่า filial piety ซึ่งหมายถึง ความเคารพเชื่อฟังที่บุคคลมีต่อพ่อแม่ของพวกเขา ซึ่งความหมายของคำนี้ในสังคมชาติตะวันตกและตะวันออกมีความแตกต่างกัน พบว่า การแปลเครื่องมือเป็นสาเหตุให้เกิดความคลาดเคลื่อนนี้ วิธีการแก้ไขคือการปรับหรือการแปลโดยกลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่มีความเข้าใจในบริบทและวัฒนธรรมที่แตกต่างนี้

ความคลาดเคลื่อนในวิธีการประเมิน (method bias) ซึ่งมีสาเหตุจากหลายปัจจัย เช่น ความปรารถนาของสังคม ทั้งภายในหรือระหว่างกลุ่ม (social desirability) การตอบที่ไม่สอดคล้องกับเครื่องมือประเมิน และสิ่งแวดล้อมขณะทำการประเมิน โดยมีผลต่อหัวข้อการประเมินและคะแนนที่ได้วิธีการพิจารณาตรวจสอบโดยการทำ confirmatory factor analysis การทำ Multitrait-Multimethod Matrix (MTMM) การทำการทดสอบซ้ำ และการประเมินความปรารถนาของสังคม (social desirability)

ความคลาดเคลื่อนรายหัวข้อประเมิน (item bias) หรือเรียกว่า differential item functioning ซึ่งอาจเกิดจากการใช้คำที่สื่อความหมายไม่ถูกต้อง ความผิดพลาดในการแปล ความไม่เหมาะสมของเนื้อหาในแบบประเมินต่อกลุ่มที่นำมาใช้ เช่น ในกรณีคนสองคนที่มีความสามารถระดับเดียวกัน แต่อยู่ในวัฒนธรรมที่ต่างกัน วิธีการทางสถิติที่นำมาใช้ในการตรวจสอบ ได้แก่ ในกรณีที่เป็นคะแนนแบบ dichotomous โดยวิธี mantel-haenszel procedure ในกรณีคะแนนเป็นแบบช่วง (Interval Scale) ใช้วิธี Analysis of Variance (ANOVA) หรือวิธีที่ใช้อย่างแพร่หลายคือ Independent Back-Translation และวิธี Item Response Theory (IRT)

Geisinger (Lin; et al. 2005' citing Geisinger. 1994) ได้เสนอวิธีการแปลและการปรับแบบประเมิน โดยแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน

1. การปรับ ดัดแปลงแบบประเมิน (Adaptation Issue) สิ่งสำคัญในขั้นตอนนี้คือการตอบคำถามว่า “แบบประเมินมีความจำเป็นที่จะต้องทำการปรับ ดัดแปลงหรือไม่” ในขั้นนี้จะไม่พบปัญหาหากไม่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มประชากรเดิมที่เคยใช้แบบประเมินนี้ กับประชากรกลุ่มใหม่ แต่หากมีการใช้ภาษาหรืออยู่ในวัฒนธรรมที่ต่างกันจำเป็นต้องผ่านกระบวนการนี้

2. การหาความตรงของแบบประเมิน (validity issue) คำถามสำหรับขั้นตอนนี้คือ “แบบประเมินที่ได้ปรับ ดัดแปลงนั้นมีโครงสร้างเช่นเดียวกับแบบประเมินต้นฉบับหรือไม่” โดยทั่วไปทุกครั้งเครื่องมือมีการเปลี่ยนแปลงหรือนำแบบประเมินไปใช้ในประชากรกลุ่มใหม่ การหาความตรงและความเที่ยงของเครื่องมือเป็นสิ่งจำเป็น เพื่อยืนยันว่าแบบประเมินนั้นยังคงความหมายและโครงสร้างเดียวกับต้นฉบับ ความตรงตามโครงสร้างและความเที่ยงเป็นสิ่งที่ควรตรวจสอบหลังจากเครื่องมือได้รับการปรับ ดัดแปลงตามบริบทใหม่นั้น

3. การแปลผล (interpretation issue) ขั้นตอนนี้เป็นการตอบคำถามว่า “แบบประเมินที่แปลและมีการปรับแล้วนั้นมีวิธีการแปลผลต่อประชากรกลุ่มใหม่อย่างไร” ผู้วิจัยควรตระหนักถึง

คะแนนที่ได้กับวิธีการให้คะแนนตามต้นฉบับที่มีผลต่อการแปลผลโดยควรระมัดระวังถึงความแตกต่างทางวัฒนธรรมก่อนที่จะให้คะแนนการแปลผล

เพื่อให้เกิดผลที่น่าพึงพอใจต่อความตรงและความเที่ยงของเครื่องมือ สรุปแนวทางปฏิบัติสำหรับการวิจัยข้ามวัฒนธรรม ประกอบด้วย 7 วิธีการ Geisinger; Van de Vijver; & Hambleton (Lin; et al. 2005; citing Geisinger. 1994; Van de Vijver; & Hambleton. 1996) ดังนี้

1. พยายามหลีกเลี่ยงความคลาดเคลื่อนทั้งสามที่ดังกล่าว คือ ความคลาดเคลื่อนทางโครงสร้าง ความคลาดเคลื่อนในวิธีการประเมิน และความคลาดเคลื่อนรายหัวข้อประเมิน

2. ควรแสดงการศึกษาคุณสมบัติทางการวัดของเครื่องมือ โดยเฉพาะความตรงของเครื่องมือ

3. พยายามหลีกเลี่ยงการใช้คำแสดง คำศัพท์ที่ใช้เฉพาะบุคคล และภาษาที่เข้าใจเฉพาะกลุ่ม

4. พิจารณาอย่างถี่ถ้วนว่าการแปลเครื่องมือมีความถูกต้อง และมีความเท่าเทียมกันทางภาษา

5. มีการจัดสิ่งแวดล้อมในการทำการประเมินให้ใกล้เคียงกับที่ต้นฉบับแนะนำ

6. ผลคะแนนที่ได้จากกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยเป็นผู้รับผิดชอบในการแปลผลและการให้ข้อมูลซึ่งอาจมีผลต่อคะแนนนั้น

7. การจัดหาเอกสารให้ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการใช้เครื่องมือและการบันทึกผลหรือข้อเสนอแนะจากผู้ให้ ผู้เข้าร่วมการวิจัยและผู้ถูกประเมิน

ความคลาดเคลื่อนของเครื่องมือ (Measurement Error) ที่มีลักษณะเป็นแบบรายงานผลด้วยตนเอง (Hunt; & Bhopal. 2004) มีสาเหตุมาจาก 4 ปัจจัยคือ

1. ตัวแปรแฝง (latent variable) ที่ไม่แสดงหรือพบในอีกรูปแบบหนึ่ง

2. ภาษาของแบบประเมินทั้งในส่วนคำถามและคำตอบ ซึ่งอาจจะเป็นคำที่มีความหมายแบบไม่ชัดเจน การจัดกลุ่มที่ไม่เหมาะสม การจัดลำดับและบริบทของแต่ละหัวข้อ

3. จากตัวผู้ตอบเอง ในการขาดความเข้าใจ การแปลความผิด หรือสับสน การขาดแรงจูงใจในการทำและหรือการรับรู้ต่อความปรารถนาของสังคม (social desirability) ที่มีผลต่อการเลือกตอบ

4. จากตัวผู้วิจัย ซึ่งไม่ได้รับรู้หรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมในการทำแบบประเมินนั้น ซึ่งทำให้ผู้ตอบและตัวแบบประเมินไม่สอดคล้องกันในด้านค่านิยมทางวัฒนธรรม

การนำแบบประเมินที่เป็นภาษาอังกฤษไปใช้ในประเทศที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ เช่น ประเทศไทยจำเป็นต้องมีกระบวนการแปลงอย่างเป็นระบบเพื่อให้มีความถูกต้องและสอดคล้องกับวัฒนธรรมของประเทศที่จะนำแบบประเมินไปใช้ เนื่องจากความแตกต่างทั้งทางด้านภาษาและวัฒนธรรม เพื่อให้การนำแบบประเมินมาใช้มีความเหมาะสมกับลักษณะทางสังคม วัฒนธรรมที่เปลี่ยนแปลง (Guillemin; et al. 1993)

ขั้นตอนในการพัฒนาแบบประเมินจากฉบับอังกฤษเป็นภาษาไทยเป็นขั้นตอนที่อ้างอิงจาก Beaton; et al. (2000) ซึ่งเสนอกระบวนการแปลและการปรับด้านวัฒนธรรม (translation and cultural adaptation process) เป็น 5 ขั้นตอน ซึ่งจากการทบทวนวรรณกรรมทั้งทางการแพทย์ สังคมศาสตร์ และจิตวิทยา และถูกนำมาใช้ใน The American Association of Orthopaedic Surgeons (AAOS) ทำให้เกิดความตรงตามเนื้อหา (content validity) ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการแปล เป็นการแปลแบบประเมินจากภาษาต้นฉบับเป็นภาษาไทย (forward translation) โดยผู้แปลที่มีความรู้ความชำนาญทั้งทางภาษาไทยและภาษาอังกฤษ จำนวน 2 ท่านที่มีความแตกต่างกันในด้านภูมิหลัง คนหนึ่งมีความเข้าใจแนวคิดและมุมมองทางคลินิก และอีกคนหนึ่งไม่ใช่บุคลากรที่มีภูมิหลังทางคลินิกหรือทางการแพทย์ ซึ่งการแปลที่ได้จะเป็นภาษาที่คนทั่วไปใช้ ทำให้ได้แบบประเมินที่แปลเป็นภาษาไทย 2 แบบ (T1, T2)

ขั้นที่ 2 ขั้นการสังเคราะห์การแปลโดยผู้แปล 2 ท่านแรกและผู้สังเกตการณ์บันทึกการสังเคราะห์ผลการแปล ซึ่งทำให้ได้แบบประเมินรวมเป็น 1 ฉบับ (T-12)

ขั้นที่ 3 ขั้นการแปลย้อนกลับ (back translation) เป็นการนำแบบประเมินที่ได้ (T-12) นำกลับไปแปลเป็นภาษาอังกฤษ โดยผู้เชี่ยวชาญทางภาษา 2 คน ที่ไม่เคยเห็นแบบประเมินนี้มาก่อน และไม่มีภูมิหลังทางการแพทย์เพื่อลดการเกิดความลำเอียงของข้อมูล เป็นการตรวจสอบเนื้อหาของแต่ละหัวข้อให้เหมือนกับต้นฉบับ (validity checking) ทำให้ได้แบบประเมินเป็นภาษาอังกฤษ 2 ฉบับ (BT1, BT2)

ขั้นที่ 4 ขั้นการพิจารณาของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ (expert committee) เป็นขั้นตอนที่สำคัญในการทำให้เกิดความเท่าเทียมกัน (equivalence) ของแบบประเมินที่แปลขึ้นใหม่กับต้นฉบับ กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ 7 ท่าน ประกอบด้วย ผู้ชำนาญด้านระเบียบวิธีวิจัย ผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพ ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษ และผู้แปลภาษาทั้ง 4 ท่าน จากขั้นตอนที่ 1-3 ซึ่งมีบทบาทในการรวบรวมแบบประเมินที่ได้ทำจากทุกขั้นตอนที่ผ่านมาและพัฒนาเป็นฉบับก่อนนำไปทดลองใช้ (prefinal version) โดยมีการเตรียมเอกสารต้นฉบับภาษาอังกฤษและแบบประเมินที่ได้ในแต่ละขั้นตอนมาใช้ เพื่อหาความสอดคล้องใน 4 ด้านคือ ความเท่าเทียมของคำและความหมาย (semantic equivalence) ความเท่าเทียมของการใช้ภาษา สำนวน (Idiomatic Equivalence) ความเท่าเทียมของประสบการณ์ (experiential equivalence) และความเท่าเทียมของแนวคิด (conceptual Equivalence) โดยกลุ่มผู้เชี่ยวชาญจะเป็นการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของแบบประเมินฉบับที่ถูกแปลขึ้น

ขั้นที่ 5 ขั้นทดลองใช้ก่อนนำไปใช้จริง (prefinal version) เป็นการนำไปทดลองโดยการให้ผู้ตอบจำนวน 30-40 คน ตอบแบบประเมินตนเองและมีการสัมภาษณ์ถึงความเข้าใจในแต่ละหัวข้อ และการเลือกตอบ และอาจมีการย้อนกลับหรือทำซ้ำในขั้นตอนข้างต้นอีกเมื่อมีการปรับแบบประเมิน วิธีการที่ใช้ตรวจสอบความผิดพลาดหรือการแปลที่เปลี่ยนแปลง (Guillemin; et al. 1993) ทั้ง 2 วิธีการที่นิยมใช้คือ การสอบถามเพื่อให้ทราบความเข้าใจของผู้ตอบ (probe technique) อาจใช้คำถามว่า “คุณคิดว่ามันหมายถึงอะไร” (What do you mean?) และการให้ผู้ชำนาญทั้งสองภาษาตรวจสอบ (appraisal by bilingual individual) เป็นการนำต้นฉบับและฉบับแปลมาเปรียบเทียบกัน

หรือดูความแตกต่างของแบบประเมินทั้งสองนั้น โดยวิธีการนั้นอาจไม่เหมาะสมกับทุกบริบท แต่เป็นสิ่งสำคัญในกรณีที่ใช้ในกลุ่มผู้พหุพหุทั้งสองวิธีการเป็นการหาความตรงเชิงผิวหน้าด้วย (face validity)

ข้อเด่นของวิธีการนี้คือ เป็นกระบวนการเพื่อให้เกิดความตรงตามเนื้อหาและวัฒนธรรม โดยเป็นกระบวนการที่เสนอโดย The American Association of Orthopaedic Surgeons (ASOS) ทำให้มีความน่าเชื่อถือ อีกทั้งมีการกำหนดขั้นตอนค่อนข้างชัดเจน สามารถนำมาปรับใช้ได้ ซึ่งประกอบด้วยการแปลและปรับเนื้อหาของหัวข้อการประเมิน เพื่อให้เกิดความตรงตามเนื้อหาเชิงวัฒนธรรมสำหรับแบบประเมินตนเอง และมีความน่าเชื่อถือของการได้มาของแบบประเมินฉบับภาษาไทย

อย่างไรก็ตาม Beaton; et al. (2000) ได้แสดงให้เห็นว่ากระบวนการนี้อาจพบความยุ่งยากในบางขั้นตอน เช่น ขั้นตอนการตรวจสอบโดยกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ เป็นการประชุมร่วมกัน อาจทำให้การทำงานใช้ระยะเวลานาน เนื่องจากการนัดหมายอาจทำได้ยาก ใช้เวลาตลอดกระบวนการค่อนข้างนาน แต่วิธีการนี้ช่วยให้การแก้ไข การลงความเห็น หรือข้อตกลงต่างๆ ทำได้ง่าย และทำได้ในทันที

5. การหาคุณสมบัติทางการวัดของเครื่องมือด้านความเที่ยงตรง (content validity) และความเชื่อมั่น (reliability)

การศึกษาเฉพาะความตรงตามเนื้อหา (content validity) และความเที่ยง 2 แบบคือความเที่ยงแบบวัดซ้ำ (test-retest reliability) และความสอดคล้องภายใน (internal consistency หรือ Homogeneity)

1. ความตรงตามเนื้อหา (content validity)

ความตรงตามเนื้อหาเป็นคุณสมบัติของข้อคำถามในแบบสอบถาม ซึ่งมีเนื้อหาที่สอดคล้องกับแนวคิดหรือทฤษฎี โดยพิจารณาความสอดคล้องของสาระคำถามกับนิยามเชิงปฏิบัติการและแนวคิดหรือทฤษฎีของตัวแปร โดยทั่วไปการตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามจะให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ โดยเมื่อผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความตรงตามเนื้อหาแล้ว ผู้วิจัยจะรวบรวมความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาหาดัชนีความตรงตามเนื้อหา (Index of Item-Objective Congruence: IOC) การให้คะแนนแบ่งเป็น 3 ระดับคือ 1, 0 และ -1 (1 หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญให้คะแนนช่องไม่เหมาะสม) เกณฑ์การผ่าน ต้องได้ค่า IOC ตั้งแต่ .50 ขึ้นไป (บุญใจ. 2550; พิสนุ. 2552)

สำหรับการวิจัยครั้งนี้จะเป็นการประชุมร่วมกันของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญมาให้คะแนนลงความเห็นและตัดสินใจในแต่ละหัวข้อร่วมกัน จึงไม่ใช้การคำนวณจากค่า IOC ในการลงความเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญนี้จะพิจารณาความตรงหรือเท่าเทียม (equivalence) เพื่อให้ข้อความที่แปลนั้นมี

ความถูกต้อง ความเหมาะสม ทั้งยังแสดงได้ตรงตามความคิดในการพัฒนาแบบประเมินนั้นๆ ประกอบด้วย 4 ด้านคือ

ความเท่าเทียมของคำและความหมาย (semantic equivalence) เป็นความเท่าเทียมในความหมายของคำ โดยอาจพบปัญหาของคำศัพท์และไวยากรณ์ ซึ่งจะแสดงถึงคำที่ใช้มีความหมายในสิ่งเดียวกัน หรือตรวจสอบว่ามีความหมายอื่นในหัวข้อนั้นหรือไม่ หรือการใช้รูปประโยคที่เข้าใจยาก เช่น คุณสามารถงอหรือโค้งอวัยวะได้ ซึ่งมีความหมายอ้างอิงได้หลายส่วน ทั้งแขน หลัง หรือเข่า ซึ่งอาจจะทำให้ชัดเจนเพื่อค้นหาความสามารถเฉพาะนั้น เช่น งอแขน ก้มหลัง งอเข่า ทำท่าหนึ่งยอง และในบางคำที่มีความหมายได้หลากหลายตามบริบท เช่น คำว่า ความสุข (happy) รวมถึงไวยากรณ์ที่ใช้ซึ่งต้องสังเกตโครงสร้างของประโยคนั้นทำให้มีผลในการแปลและปรับให้เหมาะสม

ความเท่าเทียมของการใช้ภาษา สำนวน (idiomatic equivalence) ในการแปลอาจพบคำซึ่งเป็นสำนวน ภาษาตลาดหรือคำแสลง ซึ่งคำเหล่านี้มีความสำคัญในการแสดงอารมณ์และเป็นมิติทางสังคม ดังนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องแปลหรือปรับโดยใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงและชัดเจนในความหมายให้มากที่สุด

ความเท่าเทียมของประสบการณ์ (experiential equivalence) สถานการณ์ที่พบในแบบประเมินมีลักษณะหรือสามารถนำมาใช้ในบริบทที่ต้องการหรือไม่เป็นประสบการณ์ในชีวิตประจำวันสามารถพบเห็นหรือใช้โดยทั่วไปในสิ่งแวดล้อมใหม่หรือไม่ ซึ่งสถานการณ์ที่แสดงอยู่ในต้นฉบับอาจจะไม่เหมาะกับบริบทที่จะนำไปใช้ ประสบการณ์นั้นไม่ได้เป็นสิ่งที่พบโดยทั่วไปกับอีกวัฒนธรรมหนึ่งจึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ต้องมีการปรับหัวข้อนั้น แม้ว่าในแต่ละประเทศหรือวัฒนธรรม งานหรือกิจกรรมนั้น อาจมีขั้นตอนไม่ยาก แต่สิ่งนั้นไม่ใช่ประสบการณ์ที่ผ่านมาหรือสิ่งที่คุ้นเคย ข้อความเหล่านั้นอาจถูกแทนที่โดยเลือกกิจกรรมที่มีคล้ายคลึงกัน ซึ่งเป็นประสบการณ์จริงตามบริบทใหม่นั้น

ความเท่าเทียมของแนวคิด (conceptual equivalence) เป็นการหาความตรงของแนวคิดและประสบการณ์ของคนในกลุ่มที่จะนำมาใช้ เนื่องจากแต่ละหัวข้ออาจพบว่า มีความเท่าเทียมในเรื่องของการใช้คำและความหมาย แต่ในด้านแนวคิดของเครื่องมือั้นไม่สอดคล้อง โดยเฉพาะในประเทศที่พัฒนาแล้วจะมีรูปแบบที่แตกต่างจากประเทศอื่น เช่น เครือข่ายสังคม (social network) หรือเรื่องของลำดับในครอบครัว (generation) เช่นคำว่า ลูกพี่ลูกน้อง (cousin) กับ พี่หรือน้องชาย (brother) บ่อยครั้งที่คำศัพท์ที่ใช้มีความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรม เช่น คำว่า “ครอบครัว” ซึ่งอาจหมายถึง ครอบครัวเดี่ยว หรือครอบครัวขยาย ทั้งในการแปลให้เป็นภาษาอื่นอาจทำได้ดี แต่ไม่สอดคล้องกับแนวคิดตามต้นฉบับก็ได้

2. ความเที่ยง (reliability)

ความเที่ยงเป็นคุณสมบัติทางการวัดของเครื่องมือในเรื่องของความสม่ำเสมอ หรือความคงที่ของค่าที่ได้จากการวัด อาจเป็นค่าของความแตกต่างที่ได้ในการประเมินแต่ละครั้ง ไม่ว่าจะมาจากการประเมิน 2 ครั้ง ในช่วงเวลาที่ต่างกัน หรือจากผู้ประเมิน 2 คนในการประเมินสิ่งเดียวกัน โดยสิ่งที่พบต้องเป็นความแตกต่างที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงของสิ่งที่ประเมินนั้นจริง ความเที่ยงเป็นคุณสมบัติที่สำคัญของเครื่องมือ เครื่องมือใดก็ตามหากขาดความเที่ยงแล้วย่อมเป็นไปไม่ได้ที่เครื่องมือนั้นจะมีความตรง

ความเที่ยงเป็นคุณสมบัติทางการวัดที่จำเป็นมากในทุกเครื่องมือประเมินต้องแสดงหลักฐานการศึกษาวิจัย โดยเครื่องมือแต่ละประเภทมีค่าสัมประสิทธิ์ของความเที่ยงแตกต่างกัน เช่น เครื่องมือวัดการทำหน้าที่ของอวัยวะต่างๆ ในร่างกายมนุษย์ จำเป็นต้องมีความเที่ยงสูง ควรมีค่าตั้งแต่ 0.95 ขึ้นไป เครื่องมือประเมินทั่วๆ ไป ควรมีความเที่ยง 0.80 ขึ้นไป หากเป็นเครื่องมือประเมินที่ถูกพัฒนาขึ้นใหม่ควรมีค่า 0.70 ขึ้นไป ควรมีค่าตั้งแต่ 0.70 ขึ้นไป (บุญใจ, 2550) ในที่นี้จะอธิบายเฉพาะ 2 ประเภทที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ ความสอดคล้องภายใน และความเที่ยงแบบวัดซ้ำ

ความสอดคล้องภายใน (internal consistency หรือ homogeneity) การหาความสอดคล้องภายในเป็นการตรวจสอบเครื่องมือประเมินที่มีหัวข้อประเมินหลายๆ หัวข้อ ซึ่งบ่งบอกว่า หัวข้อหรือคำถามต่างๆ ในเครื่องมือประเมินนั้นมีความสัมพันธ์กันหรือประเมินในสิ่งเดียวกัน ในเครื่องมือประเมินหนึ่งอาจประกอบด้วยหัวข้อการประเมินความสามารถด้านต่างๆ และในแต่ละหัวข้อการประเมินประกอบด้วยหัวข้อย่อยที่ประเมินในสิ่งเดียวกัน ซึ่งเครื่องมือลักษณะนี้ต้องมีการแสดงค่าความสอดคล้องภายใน แยกกันในแต่ละหัวข้อการประเมิน หากหัวข้อหรือคำถามต่างๆ ในเครื่องมือประเมินสามารถวัดในคุณลักษณะเดียวกันหรือมิติเดียวกัน ค่าที่ได้ย่อมมีค่าสูง

การหาความสอดคล้องภายในของเครื่องมือประเมินในข้อมูลที่เป็นพหุวิภาค (polytomous) สถิติที่นิยมใช้คือ การหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) ซึ่งเครื่องมือประเมินที่มีหัวข้อประเมินมากจะมีค่าสูงกว่าเครื่องมือประเมินที่มีหัวข้อประเมินน้อย นอกจากนั้นยังมีวิธีการหาความสัมพันธ์ระหว่างหัวข้อประเมินแต่ละหัวข้อกับหัวข้อการประเมินที่เหลือทั้งหมดในเครื่องมือ เรียกว่า การหาความสัมพันธ์แบบ Item-to-total Correlation ค่าที่เหมาะสมคือ ไม่ควรมีค่าน้อยกว่า 0.30 (De Vaus. 2002; Field. 2005) และค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคที่เหมาะสมอยู่ระดับที่ดีคือระหว่าง 0.70-0.90 (De Vaus. 2002; Field. 2005; Kielhofner. 2009; Portney; & Watkins. 2009)

เกณฑ์การแปลความหมายค่าความเที่ยงโดยวิธีวิเคราะห์ค่าความสอดคล้องภายใน ซึ่งมีค่าระหว่าง 0.00-1.00 (บุญใจ, 2555)

≥ 0.90 หมายความว่า มีค่าความสอดคล้องภายในดีเยี่ยม (excellent)

0.80-0.89 หมายความว่า มีค่าความสอดคล้องภายในดีมาก (very good)

0.70-0.79 หมายความว่า มีค่าความสอดคล้องภายในดี (good)

0.60-0.69 หมายความว่า มีค่าความสอดคล้องภายในมีแนวโน้มต่ำ (somewhat low)

< 0.60 หมายความว่า มีค่าความสอดคล้องภายในอยู่ในเกณฑ์น่าสงสัย (questionable)

ปัจจัยที่มีผลต่อค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค คือ

1. จำนวนคำถาม โดยแบบสอบถามที่มีคำถามจำนวนมาก ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค มีโอกาสสูงกว่าแบบสอบถามที่มีจำนวนคำถามน้อย

2. ความเป็นเอกพันธ์ของคำถาม ในกรณีคำถามแต่ละข้อวัดคุณลักษณะหรือวัดมิติเดียวกัน (unidimensionality) หรือคำถามเป็นเอกพันธ์ (homo geneity) และกลุ่มตัวอย่างตอบคำถามแต่ละข้อในทิศทางเดียวกัน จะทำให้แบบสอบถามมีความสอดคล้องภายใน ซึ่งมีผลทำให้ค่าความเที่ยงของแบบสอบถามมีค่าสูง

3. ลักษณะการกระจายของข้อมูล ข้อมูลที่มีการกระจายแบบเบ้ มีความแปรปรวนน้อยกว่าข้อมูลที่มีการกระจายแบบโค้งปกติ ดังนั้นค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคของข้อมูลที่มีการกระจายแบบเบ้จึงน้อยกว่าข้อมูลที่มีการกระจายแบบโค้งปกติ

4. ลักษณะข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง โดยข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างแต่ละคนมีความแปรปรวนน้อย (Low Variability within Subject) แต่ข้อมูลระหว่างบุคคลมีความแปรปรวนมาก (High Variability between Subject) จะทำให้เครื่องมือมีค่าความเที่ยงเข้าใกล้ 1.00 นั่นคือ หากการใช้ข้อมูลระหว่างบุคคลมีความต่างกัน ทำให้ความแปรปรวนทั้งฉบับมากกว่า ความแปรปรวนของข้อมูลในแต่ละคน ทำให้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคสูง หรือหากข้อมูลระหว่างบุคคลมีการให้ข้อมูลเหมือนกัน ความแปรปรวนของข้อมูลทั้งฉบับจะน้อยกว่า ส่วนข้อมูลในแต่ละคนมีความแปรปรวนมากกว่า ทำให้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคต่ำ

ความเที่ยงแบบวัดซ้ำ (test-retest reliability)

เป็นความคงที่ของเครื่องมือประเมินในการวัดตัวแปรโดยการวัดซ้ำ นั่นคือ ไม่ว่าจะประเมินซ้ำอีกกี่ครั้งจะได้ผลเหมือนเดิม ซึ่งวิธีการนี้เป็นที่นิยมทางการศึกษามากที่สุดวิธีหนึ่งโดยผู้วิจัยทำการประเมินกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดิม 2 ครั้ง เมื่อเวลาผ่านไประยะหนึ่ง ผู้ประเมินจะใช้แบบประเมินเดิมวิธีการเดิม และคงสภาวะแวดล้อมให้เหมือนเดิมมากที่สุด เนื่องจากการประเมินครั้งแรกอาจมีผลต่อครั้งที่สอง เช่น การจำคำถาม หรือมีการเรียนรู้ ผิดฝนจากครั้งแรก หรือความพยายามที่จะให้ดีกว่าครั้งแรกเรียกว่า Carryover Effect หรืออาจเป็นจากการประเมินเอง เรียกว่า Testing Effect เช่น การประเมินกำลังของกล้ามเนื้อ ซึ่งแก้ไขโดยการกำหนดช่วงเวลาในการทดสอบซ้ำ เช่น เครื่องมี

ประเมินตนเอง หรือเครื่องมือประเมินด้านกายภาพและสรีรวิทยาที่อ่านผลเป็นตัวเลขหรือกลไกอื่นๆ ช่วงระยะเวลาห่างกัน 2 สัปดาห์ ใช้วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในชั้น (Interclass Correlation Coefficient) โดยค่าที่ได้ควรมีค่าอย่างน้อย 0.70 ในกลุ่มตัวอย่างอย่างน้อย 50 คน (Terwee. 2007) โดยในการศึกษาความตรงและความเที่ยงของแบบประเมินตนเองในกิจกรรมการดำเนินชีวิต ประเทศมาเลเซีย ให้ค่า IOC ที่เหมาะสมคือ มากกว่า 0.60 ถือว่าเป็นค่าน้อยที่สุดที่ยอมรับได้ Anastasi (Murad et al. 2011 citing Anastasi. 1998)

เกณฑ์การแปลความหมายค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในชั้น ซึ่งมีค่าระหว่าง 0.00-1.00 (บุญใจ. 2555)

≥ หมายความว่า เครื่องมือมีความเที่ยงสูงมาก

0.60-0.74 หมายความว่า เครื่องมือมีความเที่ยงสูง

0.40-0.59 หมายความว่า เครื่องมือมีความเที่ยงปานกลาง

< 0.40 หมายความว่า เครื่องมือมีความเที่ยงต่ำ

ข้อตกลงเบื้องต้นในการหาค่าเที่ยงแบบวัดซ้ำ (บุญธรรม. 2542; บุญใจ. 2555) คือ

1. คุณลักษณะที่ต้องการวัดด้วยเครื่องมือนี้มีสภาพคงที่ ยากที่จะเปลี่ยนแปลงแม้จะมีระยะเวลาห่างกัน 1-2 สัปดาห์ คุณลักษณะที่ไม่เหมาะสมจะนำมาใช้ เช่น ความวิตกกังวล ความเครียด และความโศกเศร้า เป็นต้น เนื่องจากผันแปรไปตามช่วงเวลา ขึ้นกับความสามารถในการปรับตัวของแต่ละคน ยกเว้นในกรณีที่ต้องการตรวจสอบความไวของเครื่องมือ วัดคุณลักษณะที่ผันแปรง่ายก็สามารถใช้การวิเคราะห์ค่าความเที่ยงโดยวิธีทดสอบซ้ำได้

2. ผลการทดลองซ้ำไม่มีผลจากการฝึกทำแบบทดสอบหรือการจำคำตอบจากการทำครั้งแรก ซึ่งอาจแก้ไขโดยการทิ้งช่วงเวลาระหว่างนพอสสมควรจากการทดสอบจากครั้งแรก

3. ระหว่างการทดสอบนั้นจะต้องไม่มีการเรียนรู้เกิดขึ้น ซึ่งจะมีผลให้การประเมินทั้งสองครั้งมีคะแนนที่แตกต่างกัน ค่าความเที่ยงที่ได้จะต่ำ อีกทั้งการทิ้งช่วงระยะเวลาระหว่างสิ้นเกินไปอาจทำให้กลุ่มตัวอย่างรู้สึกเบื่อหน่าย เนื่องจากต้องทำแบบสอบถามเดิมซ้ำ

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืนนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับมาตรฐานของสนามกอล์ฟสีเขียว การพัฒนาท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยมีเนื้อหาครอบคลุมประเด็นการศึกษาต่างๆ ที่ต้องการศึกษา ทั้งประเด็นด้านการท่องเที่ยวเชิงกีฬา ศักยภาพในการพัฒนา มาตรฐานการท่องเที่ยว และแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยว ดังนี้

การพิจารณาศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยว

เนื่องจากแนวความคิดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเป็นแนวความคิดที่ค่อนข้างใหม่สำหรับประเทศไทยดังนั้นงานศึกษาในปัจจุบันนี้จะเป็งานการศึกษาที่มุ่งเน้นที่จะนำแนวความคิดนี้มาใช้

ในการศึกษาถึงความพร้อมศักยภาพของทรัพยากรการท่องเที่ยวทางด้านต่าง ๆ ทั้งทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติสังคมและวัฒนธรรมเพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางที่จะช่วยในการแก้ไขปัญหาหรือผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการท่องเที่ยวรูปแบบดั้งเดิมหรือการท่องเที่ยวแบบประเพณีนิยม

งานการศึกษาเกี่ยวกับการพิจารณาศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวนั้นจะพบได้ในงานการศึกษาในเชิงประเมินความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวของ ทศนาวลัย อุทราสกุล (2550) ทำการประเมินศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวและการประยุกต์ระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอุทยานแห่งชาติศรีน่าน จังหวัดน่านจากผลการประเมินศักยภาพพบว่า ผาซู้และเสาหินมีศักยภาพในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในระดับสูงมาก ดอยเสมอดาวมีศักยภาพอยู่ในระดับที่สูง ในขณะที่แหล่งหลวงและหมู่บ้านประมงปากนายมีศักยภาพในระดับปานกลางทั้งในและนอกเทศกาลท่องเที่ยวในการประยุกต์ระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว ได้ศึกษาถึงการใช้ทรัพยากรของนักท่องเที่ยวพบว่า นักท่องเที่ยวต้องการใช้พื้นที่ในการพักผ่อนอย่างน้อย 2 ตารางเมตร/คน ใช้น้ำประมาณ 10.8 ลิตร/คน/วัน และสร้างขยะประมาณ 600 กรัม/คน/วัน ภายหลังจากการศึกษาได้จัดทำคู่มือพักแรมเชิงนิเวศ และลดผลกระทบจากการท่องเที่ยวด้วยการเพิ่มถังขยะและประชาสัมพันธ์ให้นักท่องเที่ยวร่วมกันแยกขยะและใช้ผลิตภัณฑ์ทำความสะอาดที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม รวมทั้งเพิ่มกิจกรรมการเรียนรู้ด้านดาราศาสตร์ให้กับนักท่องเที่ยว ซึ่งกิจกรรมดังกล่าวได้รับความสนใจและร่วมมืออย่างดียิ่งจากนักท่องเที่ยว อันเป็นสิ่งบ่งชี้ถึงความสำเร็จในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอุทยานแห่งชาติศรีน่านได้เป็นอย่างดีหากมีการจัดการที่เหมาะสม

พัชรรัตน์ หารไชย (2552) ทำการประเมินศักยภาพด้านการท่องเที่ยวจังหวัดศรีสะเกษเพื่อการกำหนดแนวนโยบายการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนระดับจังหวัดผลจากการศึกษาด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวพบว่า แหล่งท่องเที่ยวจังหวัดศรีสะเกษส่วนใหญ่มีขีดความสามารถในการรองรับได้อยู่ในระดับสูง และระดับปานกลาง ซึ่งสามารถรองรับกิจกรรมนันทนาการได้อีกมาก ยกเว้นขีดความสามารถในการรองรับด้านสิ่งอำนวยความสะดวกอยู่ในระดับต่ำ ด้านการมีส่วนร่วมขอประชาชนในพื้นที่จังหวัดศรีสะเกษพบว่า ภาพรวมระดับการมีส่วนร่วมอยู่ในระดับปานกลาง ผลจากการศึกษาด้านนโยบายและแนวทางการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวพบว่า ภาพรวมของระดับการมีส่วนร่วมอยู่ในระดับสูง ผลจากการศึกษาด้านนโยบาย และแนวทางการพัฒนาด้านการท่องเที่ยว จังหวัดศรีสะเกษ พบว่า โครงการด้านการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว การก่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกและการบริการมีจำนวนสูงสุด รองลงมา ได้แก่ โครงการด้านส่งเสริมการประชาสัมพันธ์ และโครงการด้านการมีส่วนร่วมทำกิจกรรม

และมีงานวิจัยที่ศึกษาศักยภาพ พร้อมทั้งศึกษาปัจจัยที่ส่งเสริมสนับสนุนงานวิจัยของ สมชาย หนูคง (2553) ทำการศึกษาเรื่อง ศักยภาพและปัจจัยที่ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของน้ำตกยุงทองอุทยานแห่งชาติน่าน-น้ำโสม จังหวัดอุดรธานีผลการศึกษาค้นคว้าปรากฏ ดังนี้

1. ผลการประเมิน ศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวประเภทน้ำตก น้ำตกยุงทอง อุทยานแห่งชาติน่าน-น้ำโสม ในองค์ประกอบ 3 ด้าน จำนวน 42 ตัวชี้วัด พบว่า ด้านคุณค่าด้านการ

ท่องเที่ยวและความเสี่ยงต่อการถูกทำลาย มีผลคะแนนสูงสุด (ร้อยละ 74.1) รองลงมาเป็นด้าน ศักยภาพในการพัฒนา ด้านการท่องเที่ยว (ร้อยละ 66.7) ส่วนด้านการบริหารจัดการมีผลคะแนน ต่ำสุด (ร้อยละ 50.8) โดยผลคะแนนรวมแหล่งท่องเที่ยวน้ำตกยุงทองอยู่ในระดับดี (คะแนน 136 คะแนน) จากเกณฑ์มาตรฐานมี 5 ระดับ คือ ดีเยี่ยม ดีมาก ดี ปานกลาง และต่ำ

2. ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นนักท่องเที่ยว (ร้อยละ 58.3) เป็นเพศชาย (ร้อยละ 50.8) มีอายุไม่เกิน 20 ปี (ร้อยละ 37.5) มีการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษา ตอนปลาย (ร้อยละ 26.7) เท่ากัน คือ มีอาชีพเป็นนักเรียน/นักศึกษา (ร้อยละ 44.2) มีรายได้ไม่เกิน 5,000 บาท (ร้อยละ 51.7)

3. กลุ่มคนที่มีส่วนได้เสียได้ประเมินความคิดเห็นที่มีต่อปัจจัยที่ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิง นิเวศน้ำตกยุงทอง ใน 4 ด้าน โดยรวมและเป็นรายด้านทั้ง 4 ด้าน อยู่ในระดับดี

4. สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลนาเยียมีความคิดเห็นด้วยในด้านกระบวนการเรียนรู้ มากกว่านักท่องเที่ยว และเจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ส่วนด้านแหล่ง ท่องเที่ยว ด้านการจัดการ และด้านการมีส่วนร่วมชุมชน ไม่แตกต่างกัน

ธีระ เจียสกุล (2553) ทำการศึกษาเรื่อง กลยุทธ์การส่งเสริมศักยภาพการท่องเที่ยวบ้านบ่อ แร่ ตำบลวิเชียร อำเภอมะนัง จังหวัดภูเก็ต จากการศึกษาโดยการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลัก การ สันทนากลุ่ม และการสังเกต เห็นควรมีการดำเนินการใน 5 กลยุทธ์ คือ 1) กลยุทธ์การส่งเสริมการมี ส่วนร่วมของชุมชนและเครือข่ายด้านการท่องเที่ยว คือ ควรมีการจัดตั้งคณะกรรมการที่ดูแลหรือ รับผิดชอบด้านการท่องเที่ยวโดยตรง อีกทั้งควรมีหน่วยงานหรือเครือข่ายด้านการท่องเที่ยวเข้ามา ให้ความช่วยเหลือแนะนำเพื่อสร้างความพร้อมให้กับชุมชนในลักษณะของการถ่ายทอดหรือ แลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์ และการช่วยเหลือซึ่งกันและกันเกี่ยวกับการดำเนินงานด้านต่าง ๆ 2) กลยุทธ์การพัฒนารูปแบบการท่องเที่ยว เส้นทาง กิจกรรมประกอบด้วย 3) กลยุทธ์ความสามารถ ในการประชาสัมพันธ์และการพัฒนาการตลาดท่องเที่ยว 4) กลยุทธ์การพัฒนาขีดความสามารถใน การให้บริการการท่องเที่ยวในชุมชน 5) กลยุทธ์การอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว

ปฐมนดา สัตยमुख (2553) ทำการประเมินศักยภาพทรัพยากรการท่องเที่ยวลุ่มแม่น้ำมูล กรณ์ศึกษาแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ 3 แห่ง ในเขตพื้นที่จังหวัดอุบลราชธานีผลการวิจัย พบว่า

1. ผลการประเมินศักยภาพของทรัพยากรการท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ในพื้นที่ลุ่มแม่น้ำมูล จังหวัดอุบลราชธานี พบว่า โดยภาพรวมทรัพยากรการท่องเที่ยวของแหล่ง ท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติทั้ง 3 แหล่งในพื้นที่ลุ่มแม่น้ำมูลจังหวัดอุบลราชธานี มีศักยภาพอยู่ในระดับ มากที่สุด

2. แนวทางที่เหมาะสมในการจัดการท่องเที่ยว ของแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติในพื้นที่ ลุ่มแม่น้ำมูล จังหวัดอุบลราชธานี พบว่า ควรส่งเสริมให้มีรูปแบบที่หลากหลาย ไม่ใช่เลียนแบบ เหมือนกันหมด หากเอกลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยวแต่ละแห่งตามความเป็นจริง สอดคล้องกับวิถีชีวิต ที่เป็นอยู่ของชุมชน การจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว ควรมุ่งเน้นในรูปแบบธรรมชาติและ การอนุรักษ์ สิ่งแวดล้อม ป่าไม้ น้ำตก หาดทรายบริเวณลุ่มน้ำมูล เขตพื้นที่จังหวัดอุบลราชธานี ซึ่งการบริหาร

จัดการการท่องเที่ยวต้องเน้นการระดมความรู้และภูมิปัญญาท้องถิ่น มาใช้ในการสร้างกิจกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยวรวมทั้งการรักษาเอกลักษณ์ของความเรียบง่าย สงบ ใกล้เคียงธรรมชาติ และการท่องเที่ยวทางน้ำ ซึ่งเป็นสิ่งที่นักท่องเที่ยวประทับใจ โดยอาศัยปัจจัยภายนอก คือ ด้านการส่งเสริมการตลาด และความร่วมมือทั้งจากภาครัฐ และเอกชน และชุมชนท้องถิ่นรวมดำเนินการสำหรับการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ควรพัฒนาระบบสาธารณูปโภค

รวีวรรณ พวงสอน และคณะ (2554) ทำการศึกษาเรื่อง ศึกษาศักยภาพด้านที่พักโฮมสเตย์ เพื่อนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวตามมาตรฐานสากล ผลการวิจัยพบว่า ความคิดเห็นของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองคลองแห เห็นด้วยว่า เขตเทศบาลเมืองคลองแหมีศักยภาพและความพร้อมด้านสภาพแวดล้อมและมีทรัพยากรการท่องเที่ยวที่มีคุณค่ามากพอต่อการลงทุน ควรมีการจัดการด้านที่พักโฮมสเตย์อยู่บริเวณใกล้กับตลาดน้ำคลองแห เพราะการจัดการที่พักโฮมสเตย์เป็นการส่งเสริมรายได้ให้แก่ประชาชนและเศรษฐกิจภายในชุมชนให้ได้รับการพัฒนาในทิศทางที่ดีขึ้น และเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยว และพบว่า ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองคลองแหที่มีต่อด้านที่พักโฮมสเตย์เพื่อนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวตามมาตรฐานสากล โดยรวมอยู่ในระดับเห็นด้วย เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองคลองแหมีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับมาตรฐานที่พักโฮมสเตย์จากมากไปหาน้อย คือ ด้านสภาพแวดล้อม ด้านที่พัก ด้านการจัดการ ด้านความปลอดภัย ด้านมูลค่าเพิ่ม ด้านอาหารและโภชนาการ ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว และด้านส่งเสริมการตลาด

จากผลการวิจัยในหลายๆ เรื่อง พบว่า แหล่งท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีความพร้อมในทุกด้านในระดับปานกลางถึงมากที่สุด ในเกือบทุกด้าน

แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

การศึกษาเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวพบว่ามีผู้สนใจศึกษาทางด้านนี้อยู่เป็นจำนวนมากในแต่ละพื้นที่ของประเทศไทยดังเช่นงานการศึกษาเรื่อง

ชนินทร์ แสงต่าย (2550) ทำการศึกษาเรื่อง การศึกษาเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยชุมชนมีส่วนร่วม:กรณีศึกษาหมู่บ้านห้วยผึ้ง ตำบลห้วยผาอำเภอเมือง จังหวัดแม่ฮ่องสอน ผลการศึกษา พบว่า หมู่บ้านห้วยผึ้งมีจุดอ่อนในเรื่อง ขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน คนในชุมชนขาดความสามัคคี มีปัญหาความขัดแย้งภายในหมู่บ้านรวมถึงขาดงบประมาณ และการส่งเสริมจากองค์กร ทั้งภาครัฐและเอกชน ผลจากการศึกษาด้านโอกาส พบว่า จังหวัดแม่ฮ่องสอนส่งเสริมและสนับสนุนตลาดนัดขายแดนบ้านร่องแห้งมาโดยตลอด ขยายโอกาสให้มีการท่องเที่ยวมาสู่หมู่บ้านห้วยผึ้งมากขึ้น มีที่ปรึกษาด้านการท่องเที่ยวแก่ชุมชน และมีการเชื่อมโยงเครือข่ายด้านการท่องเที่ยวกับหมู่บ้านใกล้เคียงซึ่งมีศักยภาพด้านการท่องเที่ยวที่ดี มีความหลากหลายทางด้านชนเผ่าและมีชื่อเสียงด้านการผลิตชา ปัญหาและอุปสรรคที่พบ คือ สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ที่เอื้ออำนวยต่อการ ชุมชนบ้านห้วยผึ้งยังขาดการส่งเสริมการขายเรื่องการค้า

ท่องเที่ยวในชุมชนจากภาครัฐ ทำให้บ้านห้วยผึ้งไม่เป็นที่รู้จักในกลุ่มนักท่องเที่ยวด้านความปลอดภัยเนื่องจากหมู่บ้านห้วยผึ้งอยู่ใกล้ชายแดนจึงมีปัญหาความไม่สงบจากการขนส่งยาเสพติดข้ามชาติ ปัญหาการหลบหนีเข้าประเทศอย่างผิดกฎหมายของคนต่างด้าวและโรคติดต่อจากการนำเข้าสัตว์จากต่างประเทศ และคนต่างด้าว

จิรพร ทับแก้ว (2550) ทำการศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นและทัศนคติของเยาวชนที่มีต่อการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ผลการวิจัยพบว่า เยาวชนกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่เห็นว่า รูปแบบการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในปัจจุบันทำให้เกิดปัญหาความเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ปัญหาขยะ ปัญหามลภาวะ ตามลำดับ และเสนอรูปแบบการพัฒนาที่ต้องการให้เกิดขึ้น คือ ต้องเป็นการพัฒนาที่ไม่ทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมหรือเกิดน้อยที่สุด โดยเสนอให้จัดประชุมสร้างความเข้าใจและชี้แจงการดำเนินงานร่วมกับชุมชนเดือนละ 1 ครั้ง อย่างต่อเนื่อง ในส่วนทัศนคติ พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง โดยปัจจัยที่มีผลต่อทัศนคติมี 3 ปัจจัยคือ ระดับการศึกษาในปัจจุบัน อาชีพของเยาวชน และการได้รับผลกระทบทางบวกหรือการได้รับประโยชน์ ซึ่งผลการวิจัยนี้สามารถนำไปใช้เป็นข้อเสนอสนับสนุนการดำเนินงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการท่องเที่ยว เช่น ควรเพิ่มการประชาสัมพันธ์ร่วมกับผู้แทนกลุ่มด้านการท่องเที่ยวในท้องถิ่น โดยจัดกลุ่มแกนนำเยาวชน เพื่อสร้างเครือข่ายให้เยาวชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวมากขึ้น เพื่อพัฒนาระดับทัศนคติจากระดับปานกลางให้เป็นระดับสูงขึ้น

สรสิริ ธิวจิณวรรกุล (2551) ทำการศึกษาเรื่อง แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดปทุมธานีแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดปทุมธานีที่เหมาะสมควรประกอบด้วย 1) การพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่เชื่อมโยงการเรียนรู้และการอนุรักษ์ทรัพยากรท้องถิ่นและสิ่งแวดล้อม โดยเพิ่มกิจกรรมการท่องเที่ยวที่น่าสนใจ ขณะเดียวกันควรให้ชุมชนได้ร่วมกันค้นหาจุดเด่นของตนเองเพื่อสร้างเอกลักษณ์ของท้องถิ่นเพื่อนำมาเป็นจุดขายทางการท่องเที่ยว ซึ่งจะเกิดประโยชน์ต่อสังคมและเศรษฐกิจท้องถิ่นอย่างยั่งยืน 2) การส่งเสริมให้ผู้ที่เกี่ยวข้องได้มีส่วนร่วมในการบริหารจัดการและพัฒนาการท่องเที่ยว โดยเฉพาะแหล่งท่องเที่ยวสิ่งแวดล้อม การจัดการขยะและบำบัดน้ำเสีย การพัฒนาคุณภาพด้านการบริการในด้านต่างๆ เพื่อให้มีคุณภาพและได้มาตรฐาน โดยตอบสนองความต้องการของกลุ่มนักท่องเที่ยว

อาภรณ์ สุนทรวาท (2552) ทำการศึกษาเรื่องการพัฒนาเชื่อมโยงเส้นทางเพื่อการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดราชบุรีเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนผลการวิจัยพบว่า แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมและแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่กลุ่มตัวอย่างเห็นว่ามีชื่อเสียงได้ แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมจำนวน 8 แหล่งคือ ตลาดน้ำดำเนินสะดวก พิพิธภัณฑ์หนังใหญ่วัดขนอน วัดหนองหอย วัดคงคาราม ถ้ำฤๅษีเขาสูง เมืองโบราณคูบัว พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติราชบุรี พิพิธภัณฑ์พื้นบ้านวัดม่วง และแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศจำนวน 8 แหล่ง คือ ค้างคาวร้อยล้านวัดเขาช่องพราน ถ้ำเขาบิน น้ำตกแก้งชัน ธารน้ำร้อนบ่อคลึง ศูนย์ศึกษาพรรณไม้ป่าสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ฯ กระจ่างมอ อุทยานธรรมชาติวิทยาฯ ถ้ำจอมพล เพื่อเชื่อมโยงเป็นเส้นทางท่องเที่ยว และเมื่อ

แหล่งท่องเที่ยวทั้ง 16 แหล่งมาประเมินศักยภาพโดยพิจารณาดัชนีชี้วัด 6 ด้าน คือ การเข้าถึง สิ่งอำนวยความสะดวก และความปลอดภัย ผลการประเมินความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่เข้าร่วมทดลองท่องเที่ยวในเส้นทางที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น พบว่า ความพึงพอใจในเส้นทางอยู่ในระดับมาก แหล่งท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจระดับมากที่สุดคือ เขาค้อ และนักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจความรู้ที่ได้รับจากการท่องเที่ยวในเส้นทางระดับมาก

และมีการศึกษาถึงการมีส่วนร่วมของประชาชนและผู้เกี่ยวข้องในการพัฒนาการท่องเที่ยว เช่น งานวิจัยของ กัญญรัฐ วินิตระวัฒน์ (2553) ทำการศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมของประชาชนในการดำเนินงานขององค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน) อำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด ผลการศึกษาพบว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนในการดำเนินงานขององค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน) อำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ผลการศึกษารายด้านพบว่า ด้านที่มีส่วนร่วมมากที่สุดคือ การมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน รองลงมาคือ การมีส่วนร่วมในการวางแผน และการมีส่วนร่วมในการริเริ่ม ด้านที่มีส่วนร่วมน้อยที่สุดคือ การมีส่วนร่วมในการประเมินผลผลการเปรียบเทียบ พบว่า ข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด และรายได้ต่อเดือนของครอบครัว แตกต่างกัน มีผลทำให้การมีส่วนร่วมแตกต่างกัน ส่วนระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด แตกต่างกันไม่มีผลทำให้การมีส่วนร่วมแตกต่างกัน

ศิริวรรณ สนั่นเอื้อ (2553) ทำการศึกษาเรื่อง การอนุรักษ์วิถีชีวิตแบบพอเพียงสู่การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน กรณีศึกษา ตำบลท่าสวรรค์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ผลการศึกษาพบว่า ชาวบ้านส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรมเป็นหลัก (ร้อยละ 78.1) และพบว่า ชาวบ้านส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องการอนุรักษ์วิถีชีวิตแบบพอเพียงอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.61) โดยการรับรู้ข่าวสารข้อมูลเกี่ยวกับการอนุรักษ์วิถีชีวิตแบบพอเพียง ส่วนใหญ่จะรับรู้ข่าวสารทางโทรทัศน์ (ร้อยละ 92.8) รองลงมาคือ เจ้าหน้าที่ของรัฐ (ร้อยละ 61.6) ส่วนลักษณะผู้นำชุมชนกับการอนุรักษ์วิถีชีวิตแบบพอเพียง จากการศึกษาพบว่า ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง เช่น การสนับสนุน พัฒนาชุมชนให้มีความรู้ ในเรื่องการอนุรักษ์วิถีชีวิตแบบพอเพียง (มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.35) และจากการศึกษาปัญหาที่เกิดขึ้นกับชุมชนพบว่า ปัญหาภายในชุมชนส่วนใหญ่คือปัญหาเรื่องหนี้สิน และปัญหาภายนอกส่วนใหญ่ คือ ปัญหาภาวะเศรษฐกิจที่ตกต่ำ เห็นได้จากการประชุมกลุ่มย่อย (Focus Group Discussion) ที่ได้ทำการสรุปประเด็นปัญหาออกมาได้ 5 ข้อ คือ 1) ปัญหาหนี้สิน 2) ปัญหาผลผลิตตกต่ำ 3) ปัญหาสินค้ามีราคาแพง 4) ปัญหาครอบครัว และ 5) ปัญหาเสพติด

ทรงศักดิ์ สุทัศน์ ณ อยุธยา (2554) ทำการศึกษาเรื่อง สมรรถนะของเจ้าหน้าที่ในองค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชียงใหม่ไนท์ซาฟารี ผลการวิจัยพบว่า ระดับสมรรถนะของเจ้าหน้าที่ในองค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชียงใหม่ไนท์ซาฟารีเกี่ยวกับสมรรถนะทั้ง 5 ด้าน คือ 1) ระดับสมรรถนะด้านความรู้ของเจ้าหน้าที่

ภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง 2) ระดับสมรรถนะด้านทักษะของเจ้าหน้าที่ภาพรวมอยู่ในระดับมาก 3) ระดับสมรรถนะด้านแรงจูงใจของเจ้าหน้าที่ภาพรวมอยู่ในระดับมาก 4) ระดับสมรรถนะด้านลักษณะนิสัยในการทำงานร่วมกับผู้อื่นของเจ้าหน้าที่ภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และ 5) ระดับสมรรถนะด้านอัตมโนทัศน์ของเจ้าหน้าที่ภาพรวมอยู่ในระดับมาก

ส่วนทางด้านปัญหาของเจ้าหน้าที่ พบว่า มีปัญหาเกี่ยวกับสมรรถนะของเจ้าหน้าที่ในด้านความรู้ คือ การใช้ภาษาต่างประเทศ และความรู้เกี่ยวกับงานเฉพาะด้าน ทางด้านทักษะคือการใช้ภาษาต่างประเทศและงานบริการแก่ลูกค้าหรือนักท่องเที่ยว ทางด้านแรงจูงใจคือ ขวัญและกำลังใจ ความซื่อสัตย์สุจริต ทางด้านลักษณะนิสัยในการทำงานร่วมกับผู้อื่นคือ การสร้างการเรียนรู้และความกระตือรือร้น

รัฐกรณ์ แสงโชติ (2554) ทำการศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในเทศบาลตำบลปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน จากการศึกษาพบว่า ประชาชนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 กลุ่มมีระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนอยู่ในระดับปานกลาง จากการศึกษาพบว่า ข้อจำกัดด้านเวลาเป็นปัญหาที่สำคัญที่สุด โดยเฉพาะในช่วงฤดูการท่องเที่ยว ประชาชนกลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มเห็นถึงความสำคัญของการอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมโดยเฉพาะวัฒนธรรมและประเพณีดั้งเดิม ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับภาครัฐหรือหน่วยงานที่รับผิดชอบ ควรให้ความสำคัญและความจริงจังในการมุ่งมั่นจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแสดงให้เห็นผลงานที่เป็นรูปธรรม ควรมีเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องลงไปศึกษาและพัฒนาอย่างจริงจัง มีสนับสนุนด้านงบประมาณเพื่อปรับปรุงภูมิทัศน์ และพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว มีนโยบายสนับสนุนส่งเสริมการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ให้มีความชัดเจนเป็นรูปธรรม โดยเฉพาะเทศบาลตำบลปายซึ่งเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะต้องทำความเข้าใจกับประชาชนในพื้นที่เพื่อให้ประชาชน ผู้ประกอบการ ให้เกิดความเข้าใจตรงกันได้ ตลอดจนต้องมีการประชาสัมพันธ์กระตุ้นประชาชนเพื่อให้เห็นถึงความสำคัญของการเข้ามามีส่วนร่วม

และการศึกษาถึงการมีส่วนร่วมของชุมชน เช่น งานวิจัยของ มณฑาดี พูลเกิด(2554) ศึกษาเรื่อง การพัฒนารูปแบบการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชนเพื่อความยั่งยืนผลการวิเคราะห์เชิงสำรวจ และการยืนยันองค์ประกอบตามโมเดลได้องค์ประกอบที่สำคัญ 7 องค์ประกอบได้แก่ ศักยภาพ ชุมชน เป้าหมายและหลักการ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย การจัดการองค์กร การมีส่วนร่วม การบริหารจัดการด้านนักท่องเที่ยวและการควบคุมผลการพัฒนารูปแบบด้วยการสังเคราะห์แนวคิดการจัดการเชิงระบบและองค์ประกอบการจัดการท่องเที่ยวเพื่อความยั่งยืนโดยชุมชน ได้องค์ประกอบหลัก 5 ด้านคือ 1) ปัจจัยนำเข้า 2) กระบวนการแปรสภาพ 3) ผลผลิต 4) การป้อนกลับ 5) สิ่งแวดล้อม

จากผลการศึกษา พบว่า แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนนั้น ผลการวิจัยในทำนองเดียวกันว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนนั้น ประชาชนต้องมีส่วนร่วมในการพัฒนาให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องได้มีส่วนร่วมในการบริหารจัดการและพัฒนาการท่องเที่ยว และการพัฒนารูปแบบ

การท่องเที่ยวโดยชุมชนอย่างยั่งยืน มีองค์ประกอบ 7 องค์ประกอบ ได้แก่ ศักยภาพ ชุมชน เป้าหมายและหลักการ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย การจัดการอบรม การมีรายได้ และการบริหารจัดการ

มาตรฐานการท่องเที่ยว

สุวารี ศรีปุณณะ มณีรัตน์ สุตันตังใจ และวินัย สุตันตังใจ (2548) ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการท่องเที่ยวชายแดนลุ่มน้ำเหือง-โขง:กรณีศึกษาแก่งคุดคู้ อำเภอเชียงคาน จังหวัดเลย ผลการวิจัยพบว่า แก่งคุดคู้มีแบบแผนการจัดการท่องเที่ยวโดยคณะกรรมการหมู่บ้าน สภาพและคุณภาพการจัดการท่องเที่ยวชี้วัดจากระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวโดยใช้ดัชนีชี้วัด 10 ข้อพบว่า ส่วนใหญ่มีความพึงพอใจระดับปานกลางผลการจัดเวทีร่วมของภาคที่เกี่ยวข้องพบว่า ทุกฝ่ายเห็นตรงกันถึงความพร้อมของแก่งคุดคู้ในด้านทุนทางธรรมชาติและทุนทางสังคมเพราะมีธรรมชาติที่สวยงาม ผู้คนมีใจให้บริการ มีกลุ่มที่เข้มแข็งหลายกลุ่ม แต่ปัญหาของการพัฒนานั้นเกิดจากการบริหารจัดการแบบพหุภาคี และการขาดผู้นำทางความคิด ดังนั้นรูปแบบของการพัฒนาที่เหมาะสมคือ หนึ่งมอบหมายให้ภาคที่มีความพร้อมดูแลพื้นที่ บริหารโดยการประชุมระดมความคิดเห็นและมอบหมายหน้าที่ความรับผิดชอบตามความเหมาะสม และสองการสร้างความเข้าใจและกำหนดเป้าหมายให้ชัดเจนโดยใช้ดัชนีชี้วัดเป็นมาตรฐานในการพัฒนาคุณภาพ จากการดำเนินการดังกล่าวพบว่า สภาพพื้นที่และการบริหารงาน มีความแตกต่างอย่างชัดเจนระหว่างก่อนพัฒนาและหลังพัฒนา

ศิริกาญจน์ กิตติชยานนท์ (2550) ทำการศึกษาเรื่อง การสร้างมาตรฐานตลาดน้ำเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ: กรณีศึกษาตลาดน้ำตลิ่งชัน ผลการศึกษาวิจัยสรุปได้ว่ามาตรฐานตลาดน้ำเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ มี 5 ด้าน ได้แก่ ด้านลักษณะทางกายภาพของแหล่งท่องเที่ยว ด้านลักษณะการจัดการและบริการแหล่งท่องเที่ยว ด้านสังคมและศิลปวัฒนธรรม ด้านการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม และด้านเศรษฐกิจการเปรียบเทียบสภาวะของตลาดน้ำตลิ่งชันในปัจจุบันกับตลาดน้ำมาตรฐาน มีความแตกต่างกันในทุกด้าน และทุกดัชนีของมาตรฐานตลาดน้ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกลยุทธ์ที่ใช้พัฒนาตลาดน้ำตลิ่งชันไปสู่การเป็นตลาดน้ำมาตรฐาน พัฒนาตามมาตรฐานตลาดน้ำ 5 ด้าน ดังนี้ 1) พัฒนาด้านลักษณะทางกายภาพของแหล่งท่องเที่ยว 2) พัฒนาด้านลักษณะการจัดการและบริการแหล่งท่องเที่ยว 3) พัฒนาด้านสังคมและศิลปวัฒนธรรม 4) พัฒนาด้านการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม และ 5) พัฒนาด้านเศรษฐกิจ

ลำยอง ปลั่งการ (2554) ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการท่องเที่ยวสีเขียว กรณีศึกษาวิสาหกิจชุมชนการท่องเที่ยว จังหวัดพระนครศรีอยุธยาวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อศึกษาบริบทของวิสาหกิจชุมชนการท่องเที่ยวตามองค์ประกอบมาตรฐานการท่องเที่ยวสีเขียว และเพื่อวิเคราะห์สรุปเสนอแนวทางการพัฒนาคุณภาพการจัดการท่องเที่ยวตามหลักการและมาตรฐานการท่องเที่ยวสีเขียว (7 Greens) แก่วิสาหกิจชุมชนการท่องเที่ยวจังหวัดพระนครศรีอยุธยาและอ่างทอง รวม 6 กลุ่ม เป็นการศึกษาเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม

กลุ่มเป้าหมายคือ ผู้นำกลุ่มวิสาหกิจชุมชนการท่องเที่ยว ผู้แทนหน่วยงานภาคที่เกี่ยวข้อง และผู้นำชุมชน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มวิสาหกิจชุมชนการท่องเที่ยวมีบริบทด้านคุณภาพที่สอดคล้องกับหลักการและมาตรฐานการท่องเที่ยวสีเขียวใกล้เคียงกันคือ มีคะแนนประเมินอยู่ในเกณฑ์ระดับดีเด่นและระดับดี โดยเรียงลำดับมาตรฐานได้ คือ ด้านแหล่งท่องเที่ยวและด้านบริการ รองลงมาคือ ด้านการตระหนักในส่วนแนวทางการพัฒนาคุณภาพไปสู่มาตรฐานการท่องเที่ยวสีเขียว กลุ่มจะต้องให้ความสำคัญกับความตระหนักในความสำคัญของสิ่งแวดล้อม (หัวใจสีเขียว) เป็นลำดับแรกเพราะจะนำไปสู่มาตรฐานการท่องเที่ยวสีเขียวในองค์ประกอบอื่นๆ ต่อไปได้ โครงการพัฒนาที่จัดดำเนินการครั้งนี้ได้แก่ การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวสีเขียวโดยการปลูกต้นไม้ทั้งไม้ยืนต้นและไม้ล้มลุกเพื่อช่วยลดภาวะโลกร้อน โครงการคัดแยกขยะและโครงการศึกษาดูงานชุมชนสีเขียว จังหวัดเพชรบุรี เพื่อสร้างความตระหนักและรับผิดชอบต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

การท่องเที่ยวเชิงกีฬา

พนิตา จิระสัญญาณสกุล (2554) ทำการศึกษาเรื่อง พฤติกรรมนักท่องเที่ยวเชิงกีฬาในจังหวัดชลบุรีผลการวิจัยพบว่า

1. ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมท่องเที่ยวเชิงกีฬาของนักท่องเที่ยวด้านสิ่งกระตุ้นทางการตลาดอยู่ในระดับมาก สำหรับปัจจัยในสิ่งกระตุ้นอื่นๆ มีปัจจัยด้านสังคม และเศรษฐกิจอยู่ในระดับปานกลาง

2. พฤติกรรมกีฬาที่นิยมมากที่สุดคือ กีฬา 골프 ซึ่งเป็นการเข้าร่วมกีฬาโดยตรง มีความถี่โดยเฉลี่ย 2 ครั้งต่อเดือน ส่วนใหญ่มาเป็นกลุ่ม 2-3 คน มีค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวครั้งละประมาณ 1,948 บาท มีวัตถุประสงค์เพื่อเสริมสร้างสุขภาพและเพื่อสร้างความสัมพันธ์กับสังคมและเพื่อนร่วมงาน

3. ผลการเปรียบเทียบและศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มนักท่องเที่ยวกับพฤติกรรมการท่องเที่ยว พบว่าเพศ ระดับการศึกษา กับวัตถุประสงค์ของการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาไม่มีความแตกต่างกัน และระดับการศึกษากับจำนวนครั้งของนักท่องเที่ยวเชิงกีฬาไม่มีความสัมพันธ์กัน

กมลวรรณ กาญจนกิตติ (2545) ทำการศึกษาเรื่อง ศักยภาพของการท่องเที่ยวเชิงกีฬาในจังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษาพบว่า สถานที่เล่นกีฬาและออกกำลังกายของสนามกีฬาและศูนย์กีฬาต่างๆ และสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวในจังหวัดเชียงใหม่มีศักยภาพอยู่ในระดับดี ส่วนทางด้านอุปกรณ์กีฬา บุคลากรทางการกีฬา สิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวและการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวมีศักยภาพอยู่ในระดับปานกลาง จะเห็นได้ว่าจังหวัดเชียงใหม่มีศักยภาพในด้านของสถานที่ทั้งสถานที่ทางการกีฬาและสถานที่ทางการท่องเที่ยวจึงมีความเป็นไปได้ในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงกีฬาในจังหวัดเชียงใหม่ให้มีประสิทธิภาพได้ หากได้รับความร่วมมือจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการจัดการวางแผนพัฒนาและปรับปรุงศักยภาพในด้านอื่นๆ ให้ดีขึ้นอย่างเป็นระบบและมีแบบแผน

รูปแบบในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงกีฬาได้นำเสนอไว้ 3 รูปแบบ ดังนี้

1. จัดรายการกีฬาไปตามเส้นทางที่มีแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ที่น่าสนใจโดยจัดให้มีกิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยวเพื่อให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมได้เข้าไปเยี่ยมชมความสวยงามของแหล่งท่องเที่ยวด้วย

2. จัดให้มีรายการกีฬาประเภทต่างๆ ในแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ในจังหวัดเชียงใหม่

3. จัดกิจกรรมกีฬาในรูปแบบของการแข่งขันภายในสนามกีฬาหรือศูนย์กีฬาต่างๆ และมีการจัดโปรแกรมการท่องเที่ยวไว้สำหรับผู้ที่มาแข่งขันกีฬาหรือผู้ติดตามที่มีเวลาว่างจากการแข่งขันได้ เลือกที่จะไปเยี่ยมชมสถานที่ต่างๆ ที่ตนมีความสนใจและชื่นชอบ

ศรีพิสนธ์ เียนบุญส่ง (2552) ได้ทำการศึกษา พฤติกรรมและปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกใช้สนามกอล์ฟในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล มีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษา 1) พฤติกรรมการใช้บริการสนามกอล์ฟของผู้ใช้บริการสนามกอล์ฟในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล 2) ปัจจัยทางการตลาดที่มีผลต่อการเลือกใช้บริการสนามกอล์ฟของผู้ใช้บริการสนามกอล์ฟในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล 3) ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับพฤติกรรมการใช้บริการสนามกอล์ฟในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิจากการสุ่มตัวอย่าง ผู้ใช้บริการสนามกอล์ฟในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล จำนวน 400 ตัวอย่าง ด้วยแบบสอบถาม จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงพรรณนา หาความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และทดสอบสมมติฐานด้วยค่าสถิติไคสแควร์ เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับพฤติกรรมการใช้บริการสนามกอล์ฟในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ผลการวิจัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุดใช้บริการสนามกอล์ฟในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล 3 ครั้งต่อเดือน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อออกกำลังกายและมักใช้บริการในวันหยุด โดยส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่างใช้บริการสนามกอล์ฟใดสนามกอล์ฟหนึ่งเป็นประจำ ในการตัดสินใจเลือกใช้สนามกอล์ฟ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะตัดสินใจร่วมกับผู้ร่วมเล่น ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ และรายได้ มีความสัมพันธ์กับความถี่ในการใช้บริการสนามกอล์ฟ อายุ การศึกษา อาชีพ และรายได้ มีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจใช้บริการ เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ และรายได้ มีความสัมพันธ์กับบุคคลที่ให้บริการสนามกอล์ฟ เพศ อายุ อาชีพ และรายได้ มีความสัมพันธ์กับค่าใช้จ่ายในการใช้บริการสนามกอล์ฟ

เผ่าพจน์ เมฆี (2553) ทำการศึกษาเรื่อง พฤติกรรมการใช้บริการสนามกอล์ฟ กรณีศึกษาสนามแชนด์ครีก อำเภอสันกำแพง และสนามหาดงกอล์ฟคลับ อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ คือ 1) เพื่อศึกษาพฤติกรรมผู้ใช้บริการสนามกอล์ฟ 2) ปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกใช้บริการสนามกอล์ฟ 3) พฤติกรรมในการเลือกซื้อและใช้อุปกรณ์กอล์ฟ กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ ผู้ใช้บริการสนามกอล์ฟและผู้ซื้อผลิตภัณฑ์กอล์ฟ โดยทำการสุ่มตัวอย่างจากผู้ให้บริการสนามกอล์ฟ ที่สนามกอล์ฟแชนด์ครีก อำเภอสันกำแพงและสนามอำเภอหางดงกอล์ฟคลับ จำนวน 128 คน และ 272 คน ตามลำดับ โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย ในส่วนของผู้ซื้อผลิตภัณฑ์กอล์ฟใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงจากสนามฝึกซ้อมกอล์ฟใน

จังหวัดเชียงใหม่ 6 แห่งๆ ละ 4 คน รวมเป็น 24 คน ใช้เวลาเก็บรวบรวมข้อมูลจากเดือนมกราคมถึงมีนาคม พ.ศ. 2552 ผลการศึกษาสรุปประเด็นสำคัญได้ดังต่อไปนี้

1. ผู้ใช้บริการสนามกอล์ฟส่วนใหญ่มีอายุ 51-60 ปี การศึกษาระดับปริญญาตรี อาชีพเป็นนักธุรกิจ/เจ้าของกิจการ ข้าราชการและพนักงานบริษัท รายได้เฉลี่ยต่อเดือนอยู่ในช่วง 20,001-30,000 บาท ระยะเวลาในการเล่นกอล์ฟมากกว่า 7 ปี และมีแต้มต่อ (Handicap) 19-24 พฤติกรรมผู้ใช้บริการสนามกอล์ฟ พบว่า เวลาในการเล่นกอล์ฟในวันทำงานเป็นวันศุกร์ ช่วงบ่าย เวลา 12.00-14.00 และ 14.00-16.00 น. สำหรับวันหยุด เล่นในวันเสาร์/อาทิตย์ ช่วงเช้า เวลา 08.00-10.00 น. และ 10.00-12.00 น. โดยมีค่าใช้จ่ายไม่เกินครั้งละ 1,000 บาท ปัจจัยสำคัญที่ผู้ใช้บริการสนามกอล์ฟตัดสินใจเลือกใช้บริการคือ ปัจจัยด้านช่องทางการจัดจำหน่าย ได้แก่ อยู่ใกล้ตัวเมือง ใกล้ที่พัก ใกล้ที่ทำงาน การคมนาคมสะดวก เดินทางง่าย รองลงมา ได้แก่ ปัจจัยด้านผลิตภัณฑ์ ได้แก่ สภาพของแฟร์เวย์และกรีนสมบูรณ์ มีหญ้าเต็มบริเวณ สม่่าเสมอและไม่ขรุขระ

ผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลคือ อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และแต้มต่อ (handicap) มีความสัมพันธ์กับบริการอื่นๆ ที่ใช้บริการ ได้แก่ อาหารและเครื่องดื่ม รถกอล์ฟ ห้องอาบน้ำ ห้องแต่งตัว และช่วงเวลาที่ให้บริการในวันทำงาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. ผู้ซื้อผลิตภัณฑ์กอล์ฟ ส่วนใหญ่มีอายุ 31-40 ปี การศึกษาระดับปริญญาตรี

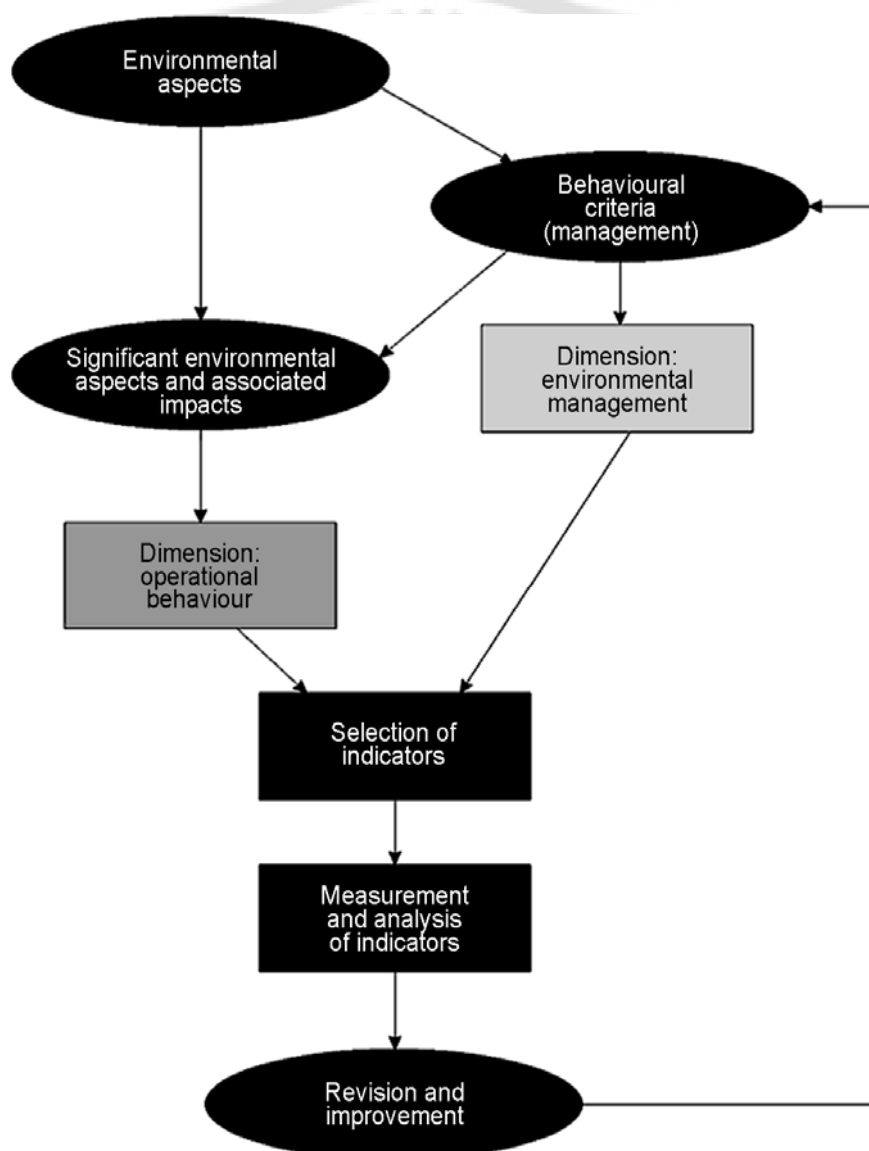
อาชีพข้าราชการ พนักงานบริษัทและนักธุรกิจ/เจ้าของกิจการ มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 30,001-40,000 บาท ระยะเวลาในการเล่นกอล์ฟ 5-7 ปี และมีแต้มต่อ (handicap) 19-24

3. การเลือกซื้อผลิตภัณฑ์กอล์ฟ มีการตัดสินใจซื้ออุปกรณ์กอล์ฟด้วยตนเอง อุปกรณ์ที่ซื้อส่วนใหญ่มีเวลาการใช้ประมาณ 5 ปี รับทราบข้อมูลเกี่ยวกับอุปกรณ์กอล์ฟจากร้านจำหน่ายอุปกรณ์กอล์ฟในสนามชีกซ้อมกอล์ฟ หนังสือ นิตยสารกอล์ฟและร้านจำหน่ายอุปกรณ์กอล์ฟทั่วไป แหล่งในการซื้ออุปกรณ์กอล์ฟ คือ ร้านจำหน่ายอุปกรณ์กอล์ฟในสนามฝึกซ้อมกอล์ฟและร้านจำหน่ายอุปกรณ์กอล์ฟทั่วไป ใช้ระยะเวลาในการตัดสินใจซื้ออุปกรณ์กอล์ฟประมาณ 1 สัปดาห์ ราคารวมอุปกรณ์กอล์ฟที่ซื้อประมาณ 30,001-40,000 บาท

Warnken J.; & others (2001) ทำการศึกษาเรื่อง Golf Course Development in a Major Tourist Destination: Implications for Planning and Management ผลการศึกษพบว่า การวางแผนและการพัฒนาการออกแบบของสนามกอล์ฟได้รับอิทธิพลจากปัจจัยหลายปัจจัยรายงานนี้จะเน้นในด้านการไม่เพียงพอของสิ่งแวดล้อมที่ดีหรือไม่มีการปฏิบัติตามมาตรฐานด้านสิ่งแวดล้อมและเศรษฐกิจโดยเฉพาะอย่างยิ่งการวางแผนการปฏิบัติและการท่องเที่ยวที่มีลักษณะที่ปลายทางที่ตั้งที่อยู่ได้อิทธิพลต่อการพัฒนาที่ดินที่หลากหลายและการลงทุนการเก็งกำไร Gold Coast ในออสเตรเลียเป็นจุดสำคัญสำหรับการลงทุนขนาดใหญ่ในต่างประเทศเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงออกกฎหมายในรัฐบาลเกี่ยวกับการลงทุนจากต่างประเทศเนื่องจาก สภาพ ทางเศรษฐกิจในช่วงครึ่งปีหลัง 1980 มีการพัฒนาสนามกอล์ฟฟรีสอร์ทจำนวนมากได้ถูกสร้างขึ้นและได้รับอนุมัติทางธุรกิจ กระบวนการความเข้มข้นของสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการเล่นกอล์ฟในพื้นที่ก่อให้เกิดอันตราย

กับสิ่งแวดล้อม ที่สำคัญอุปทานของสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการเล่นกอล์ฟที่เกิดขึ้นส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อมใน Gold Coast และในส่วนอื่นของโลก.

Agustín Sánchez-Medina, Leonardo Romero-Quintero, Ángel Gutiérrez-Padrón, (2008) ศึกษาเรื่อง A tool for the control of environmental management in golf courses พบว่ารูปแบบที่นำเสนอประกอบด้วยสองมิติ คือพฤติกรรมการทำงานและการจัดการสิ่งแวดล้อม พบว่ารูปแบบของผลกระทบสิ่งแวดล้อมแตกต่างกันกับการปฏิบัติงานของผู้จัดการสนามกอล์ฟและได้เสนอรูปแบบการจัดการสิ่งแวดล้อมในสนามกอล์ฟ (ภาพประกอบ 3) แม้ว่ารูปแบบโมเดลที่นำเสนอได้รับการออกแบบมาเพื่อนำไปใช้ในสนามกอล์ฟก็สามารถปรับไปใช้งานในภาคกิจกรรมอื่นได้ โดยขั้นตอนแรกคือระบุกิจกรรม ขั้นที่สองคือรายการด้านสิ่งแวดล้อมและผลกระทบที่เกี่ยวข้องที่ส่งผลกระทบกับสภาพแวดล้อม ผลกระทบเหล่านี้จะขึ้นอยู่กับมิติของพฤติกรรมการทำงาน

ภาพประกอบ 3 The model evaluate the environment-related behavior of golf courses

Daniel B. Jackson; Sean D. Kelly; & Robert D. Brown (2010) ทำการศึกษาเรื่อง Design guidelines for integrating amphibian habitat to golfcourse landscapes ผลการศึกษาพบว่า สนามกอล์ฟมีพื้นที่เฉลี่ยอยู่ที่ 150 ไร่ของที่ดินและประกอบด้วยพืชผักที่ไม่ใช่หญ้า 16% และ พื้นที่น้ำ 7% ส่งผลให้พื้นที่ในสนามเฉลี่ยประมาณ 35 เฮกเตอร์ที่ประกอบด้วยพื้นที่ป่าไม้และสภาพแวดล้อมน้ำ (ธรรมชาติหรือสร้างขึ้น) ซึ่งโดยทั่วไปรวมอยู่ในรูปแบบของสนามเพื่อวัตถุประสงค์เชิงกลยุทธ์และความสวยงามประชากรสัตว์สะเทินน้ำสะเทินบกได้ลดลงทั่วโลกอันเนื่องมาจากจำนวนของปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมและมนุษย์กับสิ่งแวดล้อมถูกทำลายและการเปลี่ยนแปลงถือเป็นสาเหตุหลักการศึกษาได้ดำเนินการในการสำรวจว่าการออกแบบสนามกอล์ฟมีศักยภาพที่จะช่วยให้ความพยายามในการอนุรักษ์โดยการให้ที่อยู่อาศัยที่มีคุณภาพสูงสำหรับบ่อเพาะพันธุ์สัตว์ครึ่งบกครึ่งน้ำในภูมิภาค Great Lakes ของประเทศแคนาดาและสหรัฐอเมริกาการทบทวนวรรณกรรมของการออกแบบสนามกอล์ฟและการบำรุงรักษาร่วมกับการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญกับสถาปนิกสนามกอล์ฟเผยให้เห็นพื้นที่ที่เหมาะสมภายในภูมิทัศน์สนามเพื่อบูรณาการน้ำแลสภาพแวดล้อมที่ จะไม่ส่งผลกระทบต่อการเล่นกอล์ฟข้อมูลนี้ถูกรวมกับองค์ประกอบของที่อยู่อาศัยและความต้องการการกำหนดค่าของบ่อเพาะพันธุ์สัตว์ครึ่งบกครึ่งน้ำ ในการพัฒนาชุดของแนวทางการออกแบบที่จะช่วยให้สถาปนิกในการจัดหาที่อยู่อาศัยที่มีคุณภาพภายในภูมิทัศน์สนามกอล์ฟโดยการนำวิธีการแบบบูรณาการในการออกแบบสนามกอล์ฟที่ตอบสนองความต้องการที่อยู่อาศัยของสัตว์ครึ่งบกครึ่งน้ำและการใช้งานที่พักผ่อนของมนุษย์ในสนามกอล์ฟที่มีคุณค่าที่จะบรรเทาผลกระทบเชิงลบต่อประชากรทั่วโลกที่เกี่ยวข้องกับการสูญเสียที่อยู่อาศัย

Ching-Ho Chen; Ray-Shyan Wu; et al. (2008) ศึกษาเรื่อง Development of a Methodology for Strategic Environmental Assessment: Application to the Assessment of Golf Course Installation Policy in Taiwan การศึกษาพบว่า การพัฒนาวิธีการสำหรับ SEA ในไต้หวันเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพที่เกี่ยวข้องกับ PPPs วิธีการที่นำเสนอประกอบด้วยขั้นตอนที่เกี่ยวข้องกับ SEAPPP การจัดการและการประเมินในขั้นตอนต่างๆ กรอบการประเมินผลการพัฒนาอย่างยั่งยืนและระบบการจัดการ SEA ขั้นตอน SEA มีการวางแผนพิจารณาบนพื้นฐานทางทฤษฎีตามความคิดของระบบและข้อกำหนดที่บังคับในไต้หวันผลกระทบในเชิงบวกและลบต่อระบบนิเวศสังคม เศรษฐกิจ การพิจารณาในการวางแผน การดำเนินการและขั้นตอนการควบคุมของขั้นตอน

ผลการประเมินที่ได้รับตามเงื่อนไขของระบบนิเวศสังคมและเศรษฐกิจในไต้หวันผลการประเมินชี้ให้เห็นว่าการเพิ่มสนามกอล์ฟใหม่ก่อให้เกิดผลกระทบเชิงลบน้อย (นิเวศสังคมและเศรษฐกิจ) ขึ้นอยู่กับลักษณะของสิ่งแวดล้อมต่อไปนี้จะขอบังคับการจัดการ: (1) สนามกอล์ฟในอนาคตควรมีการติดตั้งอยู่บนดินแดนชายขอบ (2) ดินแดนชายขอบที่ใช้ จะต้องไม่ถูกปกคลุมด้วยพืชดั้งเดิมและพื้นที่ขนาดใหญ่ของหญ้าและต้นไม้ที่จะต้องปลูกในสถานที่บนที่ดินเสื่อมโทรม (3) สภาพภูมิอากาศของไต้หวันคือลมมรสุมเขตร้อนและกึ่งเขตร้อน (4) สนามในอนาคตคาดว่าจะพื้นผิวและใช้น้ำมาจากแม่น้ำที่ใกล้เคียง ซึ่งไม่ได้มีคุณสมบัติที่จะใช้สำหรับน้ำประปาของประชาชน (5) สนามในอนาคตให้ใช้น้ำฝนที่ผ่านบ่อ แนวทางการลดผลกระทบทางนิเวศวิทยาเชิงลบของกา

ก่อสร้างสนามกอล์ฟที่ถูกกระบอบอยู่บนพื้นฐานของผล SEANCPFS และได้รับการยอมรับในผลนโยบายการก่อสร้างที่เป็นฐานสำหรับการส่งเสริมการขายสนามกอล์ฟ

Gerda K. Priestley (2006) ทำการศึกษาเรื่อง Planning implications of golftourism ผลการศึกษาพบว่าการพัฒนาของการท่องเที่ยวกอล์ฟไม่ได้มีเพียงแค่ สนามกอล์ฟ แต่ยังมีโครงสร้างพื้นฐานที่เกี่ยวข้องจำนวนมากและสถานที่อื่นๆ อย่างเห็นได้ชัดรวมทั้งโรงแรมและที่พักรูปแบบอื่นๆ ของการพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ เป็นผลให้กระบวนการของการพัฒนาของกีฬาอล์ฟเป็นผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวที่สร้างผลกระทบอย่างยิ่งในสถานที่ที่มันจะเกิดขึ้นและสามารถกระตุ้นให้เกิดความขัดแย้งและแม้กระทั่งความไม่สมดุล ดังนั้นจึงเป็นเรื่องสำคัญในการวางแผนการท่องเที่ยวกอล์ฟอย่างระมัดระวังเพื่อที่จะทำให้เกิดวัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจและสังคมและนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนของภาคการท่องเที่ยวผลิตภัณฑ์ ภูมิทัศน์และชุมชนท้องถิ่น ประเด็นที่ต้องตรวจสอบรวมถึงกฎหมายและการวางแผนเมืองสมดุลระหว่างการพัฒนาที่อยู่อาศัยและโรงแรมและการพัฒนาสนามกอล์ฟที่อื่นๆ มีความสัมพันธ์ที่ได้เปรียบและข้อเสียของประเภทที่แตกต่างกันของการพัฒนาอสังหาริมทรัพย์และทำเลที่ตั้งอยู่ทั้งในและอยู่ห่างจากชายฝั่ง; และบูรณาการของสนามกอล์ฟ การพัฒนาการท่องเที่ยวเผชิญกับความท้าทายต่างๆในความพยายามที่จะปฏิบัติตามวัตถุประสงค์ของการพัฒนาที่ยั่งยืนซึ่งรวมถึงการทำการค้าทางเศรษฐกิจที่มีศักยภาพในระยะยาวบูรณาการและปรับปรุงสิ่งแวดล้อมและการยอมรับทางวัฒนธรรม รูปแบบของการวางแผนประกอบไปด้วย

1. โครงการขององค์กร
2. การกำหนดเป้าหมายการพัฒนาและวัตถุประสงค์
3. การวิเคราะห์และการสังเคราะห์ข้อมูลการสำรวจ
4. สูตรของแผนรวมทั้งนโยบายการพัฒนาและการวางแผนทางกายภาพ –
5. คำแนะนำในการวางแผนที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของโครงการ
6. การดำเนินการตามแผน
7. การตรวจสอบอย่างต่อเนื่องและข้อเสนอแนะและการแนะนำของการปรับเปลี่ยนที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดกฎหมายมีสองวัตถุประสงค์ที่จะกำหนดข้อ จำกัดในการพัฒนาหรือในการควบคุมผลกระทบของสนามกอล์ฟโดยเฉพาะอย่างยิ่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ด้านหลักควบคุมโดยกฎหมายคือน้ำประปาและการชลประทานซึ่งต้องมีการใช้น้ำเสียกลับมาใช้ใหม่
8. ออกแบบยุทธศาสตร์การพัฒนาให้ชัดเจน 'ในส่วนของกอล์ฟ
9. กำหนดพื้นที่สำหรับการก่อสร้างสนามกอล์ฟที่ร่วมกับแผนเมืองใช้พื้นที่เหมาะสมที่สุด
10. กฎหมาย(ถ้าจำเป็น):
11. ควบคุมความหนาแน่นและชนิดของการก่อสร้างสนามกอล์ฟที่สมบูรณ์
12. ให้แน่ใจว่าสนามกอล์ฟส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด

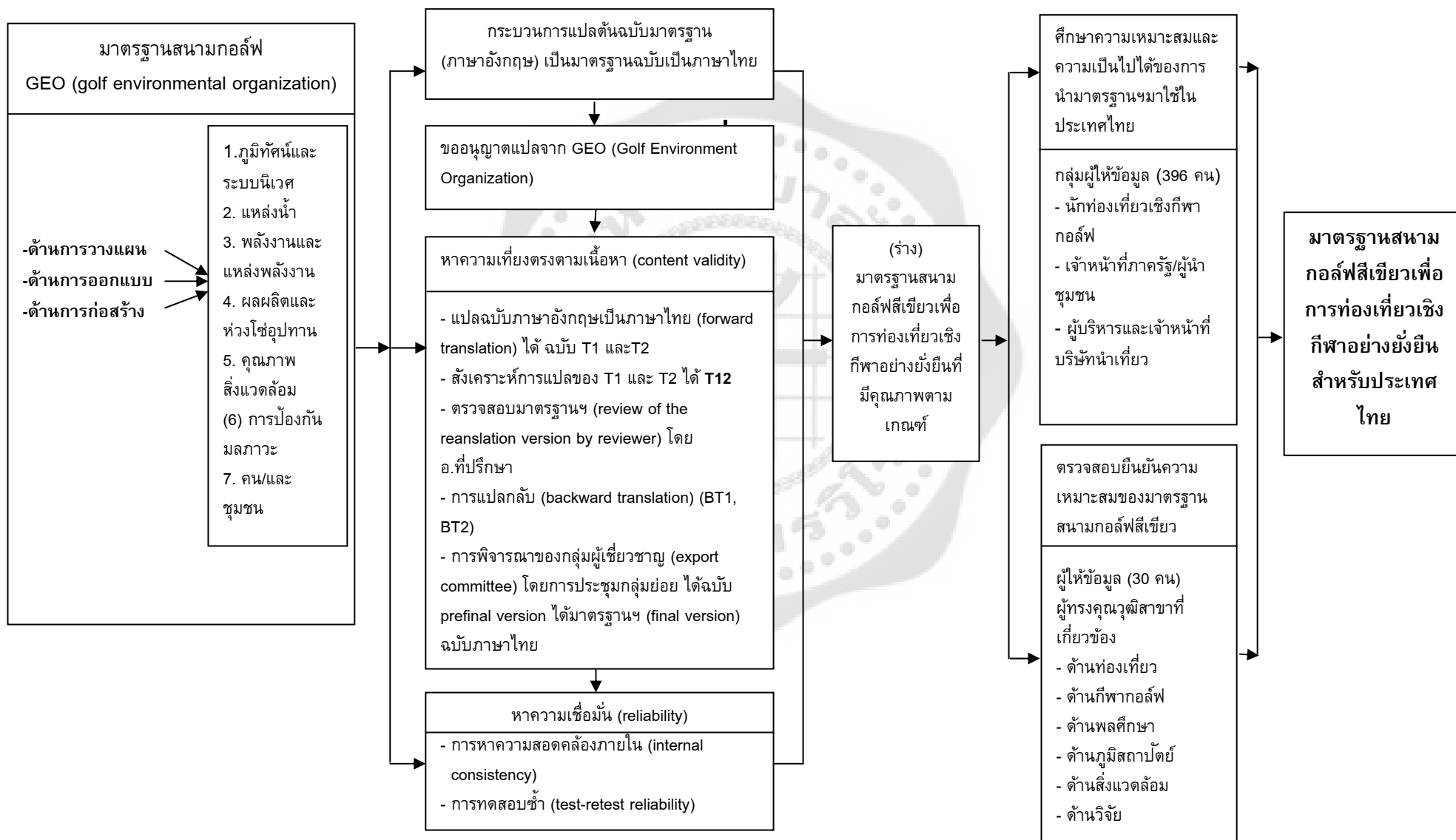
Antónia Correia; Nuno Videira; Inês Alves; Catarina Ramires; Rui Subtil and Manuel Victor Martins (2006) ทำการศึกษาเรื่อง Tourism golf scenarios: The Algarve case ผลการศึกษาพบว่า การท่องเที่ยวในกีฬาอล์ฟเป็นรูปแบบของการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นใหม่ เป็นกรณีในภูมิภาค

แอลการ์ที่มีผลกระทบเศรษฐกิจสังคมและสิ่งแวดล้อม บทความนี้นำเสนอกรอบการประเมินผลการพัฒนาอย่างยั่งยืนการพัฒนาของสนามกอล์ฟ สำหรับแอลการ์ การพัฒนาอย่างยั่งยืน (SGD) ได้วิเคราะห์จากมุมมองแบบบูรณาการ: เศรษฐกิจการเงินและ สิ่งแวดล้อม การวัดผลกระทบระยะยาวต่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนระดับอุปทานที่แตกต่างกันกำหนดตัวชี้วัดหลักที่กำหนดไว้สำหรับมิติของการวิเคราะห์ สรุปว่าการพัฒนาอย่างยั่งยืน SGD ในแอลการ์ ควรจะได้รับกรอบการให้บริการสูงและมาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อม

Claire Humphreys (2014) ศึกษาเรื่อง Understanding how sporting characteristics and behaviours influence destination selection: a grounded theory study of golf tourism พบว่า จุดหมายปลายทางของนักกอล์ฟได้รับอิทธิพลจากสภาพภูมิอากาศ ภูมิทัศน์ และความท้าทาย ชื่อเสียงของสถานที่ที่จะไปเล่นกอล์ฟ รวมถึงความคุ้มค่าของค่าใช้จ่ายในการเล่นกอล์ฟด้วยการบอกปากต่อปากยังเป็นปัจจัยในการตัดสินใจเลือกสนามกอล์ฟของนักท่องเที่ยวกอล์ฟนอกจากนี้ การเติมพื้นที่ในการตีกอล์ฟของผู้เล่นจะเพิ่มความสนุกสนานและความพึงพอใจในระหว่างการเดินทางเล่นกอล์ฟ

จากผลการศึกษาค้นคว้าเอกสารตำรา ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยจึงได้นำมาประมวล เพื่อกำหนดกรอบแนวคิดการวิจัย โดยสร้างมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืนนั้น ผู้วิจัยต้องศึกษาทฤษฎีการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ทฤษฎีมาตรฐานการท่องเที่ยว หลักการการท่องเที่ยวเชิงกีฬา และเกณฑ์มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียว เพื่อนำมาร่างมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียว เพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน และศึกษาทฤษฎีการวางแผนกลยุทธ์ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างกลยุทธ์ เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน ตลอดจนต้องศึกษาองค์ประกอบอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง จากผู้มีส่วนได้เสีย เพื่อประเมินความเหมาะสมและความพร้อมศักยภาพในการพัฒนาสนามกอล์ฟ ต้องศึกษาปัจจัยส่งเสริมและสนับสนุนสนามกอล์ฟสู่สนามกอล์ฟสีเขียว ทั้งนี้ เป็นการศึกษาหลากหลายมิติ เพื่อให้ได้ผลการวิจัยที่ตรงตามวัตถุประสงค์

กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3

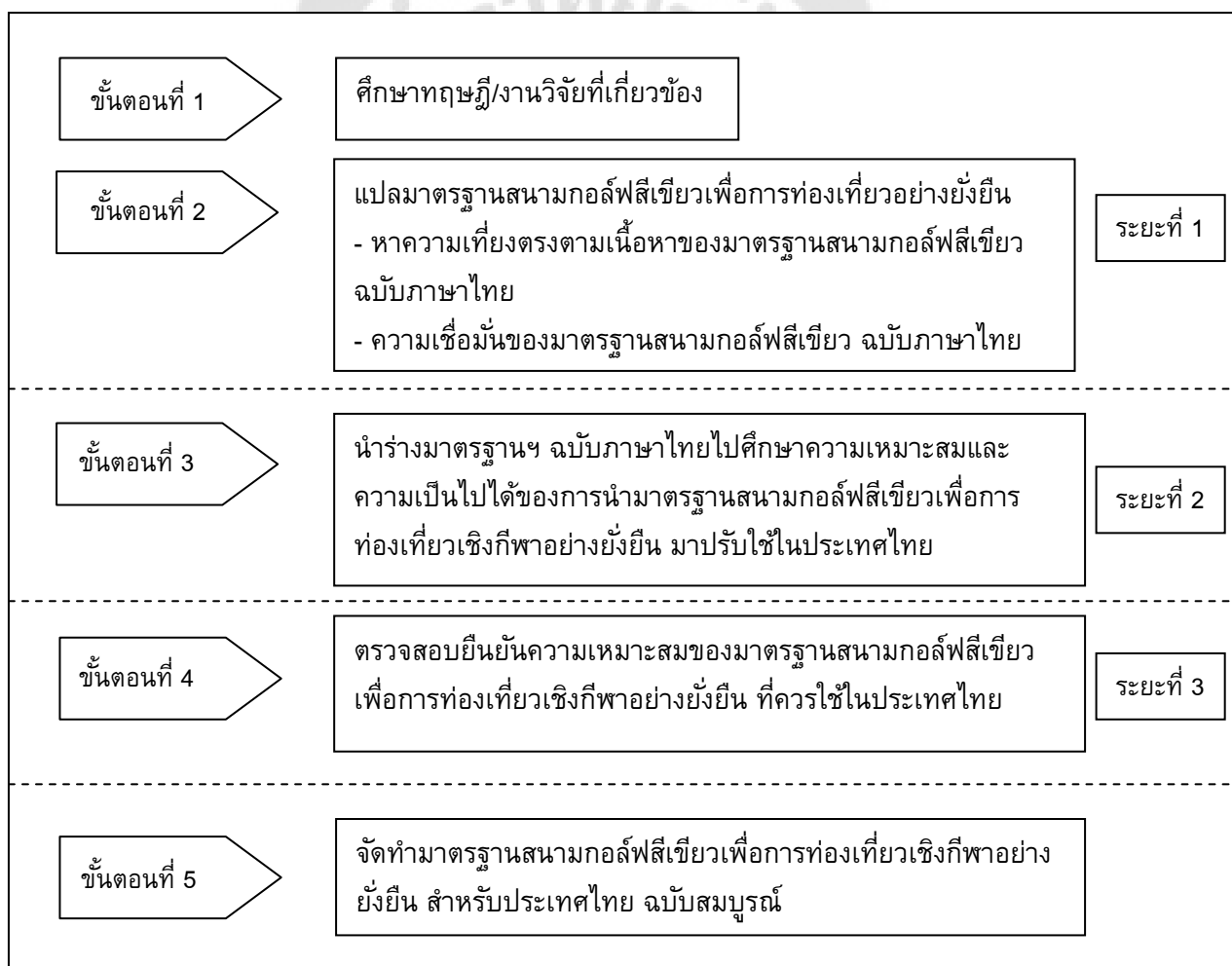
วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาเรื่อง มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืนเป็น การศึกษาเพื่อสร้างมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน ในประเทศ ไทย โดยทำการศึกษาเป็น 3 ระยะ คือ

ระยะที่ 1 การสร้างมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน

ระยะที่ 2 การศึกษาความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟ สี เขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืนมาปรับใช้ในประเทศไทย

ระยะที่ 3 การตรวจสอบยืนยันความเหมาะสมของมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการ ท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน

ภาพประกอบ 4 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

ระยะที่ 1 การสร้างมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยดัดแปลงมาจากต้นฉบับมาตรฐานฉบับภาษาอังกฤษ คือ Sustainable Golf Development ผู้วิจัยได้ดำเนินการขออนุญาตแปลจาก GEO (Golf Environment Organization) และได้รับอนุญาตให้ดำเนินการแปล (ดังภาคผนวก) ผู้วิจัยจึงดำเนินการตามกระบวนการวิจัย ตามลำดับขั้น ในระยะที่ 1 เป็นขั้นตอนการแปลมาตรฐานฉบับภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย พร้อมทั้งดำเนินการหาคุณภาพของการแปล และทดลองใช้มาตรฐาน ตามลำดับ ดำเนินการหาความเที่ยงตรงตามเนื้อหาของมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียว ฉบับภาษาไทย และความเชื่อมั่นของมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียว ฉบับภาษาไทย ได้แก่ ความสอดคล้องภายใน (internal consistency) ความเชื่อมั่นแบบวัดซ้ำ (test-retest reliability) วิจัยดำเนินการวิจัย ประกอบด้วย 2 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนที่หนึ่ง การศึกษาหาความเที่ยงตรงตามเนื้อหาของมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียว และขั้นตอนที่สอง การศึกษาความสอดคล้องภายในและความเชื่อมั่นแบบวัดซ้ำของมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียว ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การหาความเที่ยงตรงตามเนื้อหาของมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียว

โดยการแปลจากต้นฉบับภาษาอังกฤษและขั้นตอนการทดลองใช้ ซึ่งมีรายละเอียดของการดำเนินการดังนี้

ขั้นตอนในการพัฒนามาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียว เป็นฉบับภาษาไทย ผู้วิจัยดำเนินการโดยอ้างอิงขั้นตอนการดำเนินการวิจัยจาก นันทกา สวัสดิพานิช และสุจิตรา เทียนสวัสดิ์ (2554: 19 – 27) และอ้างอิงจาก Beaton; Bombardier; Guillemin; & Ferraz (2000) ซึ่งเสนอกระบวนการแปลและการปรับด้านวัฒนธรรม (translation and cultural adaptation process) ได้แก่

1. การศึกษาและทำความเข้าใจมาตรฐาน และขออนุญาตเพื่อขอใช้เครื่องมือการศึกษาวิจัยจากผู้เกี่ยวข้อง โดยการส่งเอกสารขออนุญาตจาก Golf Environment Organization และได้รับอนุญาตตามเอกสารภาคผนวก

2. การแปลมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียว จากต้นฉบับภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย (forward translation) โดยการแปลใช้การแปลแบบมาตรฐาน (symmetric translation approach) โดยผู้แปลที่มีความรู้ความชำนาญทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษจำนวน 2 ท่าน โดยผู้แปลที่มีความแตกต่างในด้านภูมิหลัง คนที่หนึ่งมีความรู้ ความเข้าใจในด้านกีฬากอล์ฟ และภูมิสถาปัตยกรรมของสนามกอล์ฟ และอีกคนหนึ่งไม่ใช่บุคคลที่มีภูมิหลังทางกีฬากอล์ฟ ผู้วิจัยเลือก ผู้แปลคือ ผู้ทรงคุณวุฒิทางพลศึกษา 1 ท่าน เป็นผู้บริหารของสถาบันการพลศึกษา และนักวิชาการสิ่งแวดล้อม จากสถาบันพัฒนาและถ่ายทอดเทคโนโลยีสิ่งแวดล้อม เมื่อสิ้นสุดขั้นตอนการแปลได้มาตรฐานสนามกอล์ฟ สีเขียวที่แปลเป็นภาษาไทย 2 ฉบับ เรียกว่า T1 และ T2

3. การสังเคราะห์การแปลของฉบับ T1 และ T2 ขั้นตอนนี้ผู้วิจัยทำการรวบรวมผลการแปลจากผู้แปลทั้งสองท่านข้างต้น ทำตารางเพื่อเปรียบเทียบการแปล แล้วให้ผู้แปลทั้งสองท่านมาประชุมประมวลผลการแปล ทำให้ได้มาตรฐานรวมเป็น 1 ฉบับ ฉบับ T12

4. ตรวจสอบมาตรฐานสนามกอล์ฟสี่เขี้ยวโดยผู้ทรงคุณวุฒิ (review of the translate version by reviewer) เป็นการตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของภาษาที่ใช้ในการแปล โดยอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

5. การแปลย้อนกลับ (backward translation) นำมาตรฐานที่ได้กลับไปแปลกลับเป็นภาษาอังกฤษ โดยผู้เชี่ยวชาญภาษา 2 ท่านที่ไม่เคยเห็นมาตรฐานสนามกอล์ฟสี่เขี้ยวมาก่อน และไม่มีภูมิหลังทางการกีฬากอล์ฟ ทั้งนี้เพื่อลดการเกิดความลำเอียงของข้อมูล เป็นการตรวจสอบเนื้อหาของแต่ละหัวข้อให้เหมือนต้นฉบับ (validity checking) ทำให้ได้มาตรฐาน 2 ฉบับ เรียก BT1 และ BT2 ในขั้นตอนนี้ผู้ทำการแปลย้อนกลับท่านหนึ่งเป็นอาจารย์จากมหาวิทยาลัยมหาสารคาม และอีกท่านหนึ่งคือ อาจารย์จากมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตภูเก็ต

6. การพิจารณาของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ (expert committee) เพื่อเปรียบเทียบมาตรฐานสนามกอล์ฟสี่เขี้ยวชุดต้นฉบับกับชุดที่แปลย้อนกลับ (comparison of the original version and the back-translate version) เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของภาษาและวัฒนธรรม ทำให้เกิดความเท่าเทียมของมาตรฐานสนามกอล์ฟสี่เขี้ยว ที่นำมาใช้ในบริบทที่แตกต่างกับฉบับ กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ 9 ท่านประกอบด้วยผู้แปลและแปลกลับทั้ง 4 ท่านจากขั้นตอนที่ 2-4 ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาและด้านพลศึกษา 2 ท่าน อดีตอธิบดีกรมพลศึกษา และผู้เชี่ยวชาญด้านกีฬากอล์ฟ 1 ท่าน ซึ่งผู้เชี่ยวชาญด้านภูมิสถาปัตย์ เป็นประธานกรรมการบริหารบริษัท กรุงเทพ จำกัด และผู้เชี่ยวชาญด้านสิ่งแวดล้อม 1 ท่าน ในรายการนี้เป็นการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและวัฒนธรรมของมาตรฐานระหว่างต้นฉบับและฉบับที่แปลขึ้น โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ทำให้ได้มาตรฐาน ฉบับ prefinal version

7. การทดลองใช้มาตรฐานสนามกอล์ฟสี่เขี้ยว (prefinal version) เพื่อหาความเที่ยงตรงตามเนื้อหาเชิงวัฒนธรรม (cultural validity) เป็นการนำไปทดลองใช้โดยให้ผู้ตอบ 30 คน (Beaton et al, 2000; Asgari & Kramer, 2008) ได้แก่ นักท่องเที่ยวเชิงกีฬากอล์ฟ ผู้บริหารและเจ้าหน้าที่บริษัทนำเที่ยว ตอบมาตรฐานสนามกอล์ฟสี่เขี้ยว และมีการสัมภาษณ์ถึงความเข้าใจในแต่ละหัวข้อและการเลือกตอบ และข้อมูลที่ได้นำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมกับผู้ใช้ ซึ่งในขั้นตอนนี้ทำให้ได้มาตรฐานสนามกอล์ฟสี่เขี้ยวฉบับสมบูรณ์ (final version) ฉบับภาษาไทย ที่มีความเที่ยงตรงเชิงวัฒนธรรม

ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาความสอดคล้องภายในและความเชื่อมั่นแบบวัดซ้ำของมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฉบับภาษาไทย

ขั้นตอนการศึกษาความสอดคล้องภายในและความเชื่อมั่นแบบวัดซ้ำของมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฉบับภาษาไทย ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1. การหาความสอดคล้องภายใน (internal consistency) และความเชื่อมั่นแบบวัดซ้ำ (test-retest reliability) เมื่อได้มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียว ฉบับภาษาไทย จึงนำมาศึกษา ในกลุ่มผู้ประกอบการสนามกอล์ฟ นักท่องเที่ยวเชิงกีฬา กอล์ฟ โดยการหาความสอดคล้องภายในของเครื่องมือ โดยใช้สถิติการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient)
2. นำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวมาสอบถามทำซ้ำในกลุ่มตัวอย่างภายหลังจากการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวไปสอบถามความเหมาะสมและความเป็นไปได้ ครั้งแรก 14 วัน หรือสองสัปดาห์เพื่อทดสอบคุณสมบัติของเครื่องมือ โดยใช้วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในชั้น (intraclass correlation coefficient)

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ

1. นักท่องเที่ยวเชิงกีฬา กอล์ฟ คือ นักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาตีกอล์ฟ จำนวนประมาณ 600,000 คน (ผิดพลาด! การอ้างอิงการเชื่อมโยงหลายมิติไม่ถูกต้อง)
2. เจ้าหน้าที่ภาครัฐและผู้นำชุมชน คือ เจ้าหน้าที่ภาครัฐในหน่วยงานการท่องเที่ยวและกีฬา (สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด) ผู้นำชุมชน ได้แก่ ผู้บริหารเทศบาล กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ผู้อาวุโส จำนวนประมาณ 100 คน
3. ผู้บริหารและเจ้าหน้าที่บริษัทนำเที่ยว คือ ผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ของบริษัททัวร์ที่นำนักท่องเที่ยวมาท่องเที่ยวเชิงกีฬา กอล์ฟ จำนวนประมาณ 11,942 คน
4. ผู้ทรงคุณวุฒิ คือ ผู้ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยที่ศึกษา ได้แก่ ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการท่องเที่ยว ผู้ทรงคุณวุฒิด้านกีฬา กอล์ฟ ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการวางภูมิสถาปัตยกรรมของสนามกอล์ฟ และผู้ทรงคุณวุฒิด้านการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองเพื่อหาความเที่ยงตรงตามเนื้อหาเชิงวัฒนธรรม จำนวน 9 คน และกลุ่มตัวอย่างในขั้นตอนการศึกษาหาความสอดคล้องภายในและความเที่ยงแบบวัดซ้ำของมาตรฐานกีฬา กอล์ฟ จำนวน 30 คน โดยทั้งสองขั้นตอนใช้เกณฑ์ในการคัดเลือกเดียวกัน (Terwee. 2007) และกลุ่มตัวอย่างในทั้งสองขั้นตอนไม่ใช่กลุ่มเดียวกัน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งนำมาดัดแปลงเป็นฉบับภาษาไทยและทดลองใช้ โดยให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการสอบถามมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียว โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ดังนี้

1. ใช้สถิติเชิงบรรยาย เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคล โดยหาค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. ใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha Coefficient) เพื่อวิเคราะห์หาความสอดคล้องภายใน และใช้วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในชั้น (intraclass correlation coefficient) เพื่อวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นแบบวัดซ้ำของมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียว

ระยะที่ 2 การศึกษาความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน มาปรับใช้ในประเทศไทย

ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน มาปรับใช้ในประเทศไทย โดยการศึกษาทั้งใช้วิธีการวิจัยเชิงปริมาณ (quantitative research) และเชิงคุณภาพ (qualitative research) โดยการศึกษาวิจัยเชิงปริมาณ ผู้วิจัยดำเนินการสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน การวิจัยเชิงคุณภาพจะดำเนินการประชุมกลุ่มย่อย (focus group) เพื่อระดมความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิด้านต่าง ๆ

สนามวิจัย

พื้นที่ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกสนามกอล์ฟในจังหวัดที่มีลักษณะที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว เช่น กรุงเทพมหานคร ภูเก็ต ประจวบคีรีขันธ์(หัวหิน) ชลบุรี(พัทยา) และเชียงใหม่

การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้มี 4 กลุ่ม คือ

1. นักท่องเที่ยวเชิงกีฬา กอล์ฟ คือ นักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาตีกอล์ฟ จำนวนประมาณ 600,000 คน (ผิดพลาด! การอ้างอิงการเชื่อมโยงหลายมิติไม่ถูกต้อง)

2. **เจ้าหน้าที่ภาครัฐและผู้นำชุมชน** คือ เจ้าหน้าที่ภาครัฐในหน่วยงานการท่องเที่ยวและกีฬา (สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด) ผู้นำชุมชน ได้แก่ ผู้บริหารเทศบาล กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ผู้อาวุโส จำนวนประมาณ 100 คน

3. **ผู้บริหารและเจ้าหน้าที่บริษัทนำเที่ยว** คือ ผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ของบริษัททัวร์ที่นำนักท่องเที่ยวมาท่องเที่ยวเชิงกีฬากอล์ฟ จำนวนประมาณ 11,942 คน (**ผิดพลาด! การอ้างอิงการเชื่อมโยงหลายมิติไม่ถูกต้อง**)

4. **ผู้ทรงคุณวุฒิ** คือ ผู้ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยที่ศึกษา ได้แก่ ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการท่องเที่ยว ผู้ทรงคุณวุฒิด้านกีฬากอล์ฟ ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการวางแผนภูมิสถาปัตย์ของสนามกอล์ฟ ผู้ทรงคุณวุฒิด้านพลศึกษา และผู้ทรงคุณวุฒิด้านการวิจัย

การกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักท่องเที่ยว เจ้าหน้าที่ภาครัฐและผู้นำชุมชน ผู้บริหารและเจ้าหน้าที่บริษัททัวร์ โดยกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง จำนวนตัวอย่าง 396 ตัวอย่าง จากตารางของ ทาโร่ ยามาเน่ (Taro Yamane) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95 % (บุญธรรม กิจปรีดา บริสฤทธิ์. 2546: 114)

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1. **นักท่องเที่ยวเชิงกีฬากอล์ฟ** เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบตามสะดวก (convenience sampling) โดยขอเข้าสัมภาษณ์/สอบถามจากนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาตีกอล์ฟ ในสนามกอล์ฟที่เป็นพื้นที่เป้าหมาย

2. **เจ้าหน้าที่ภาครัฐและผู้นำชุมชน** เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (purposive sampling) กับเจ้าหน้าที่ภาครัฐในหน่วยงานการท่องเที่ยวและกีฬา (สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด) ส่วนผู้นำชุมชน ได้แก่ ผู้บริหารเทศบาล กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ผู้อาวุโส ใช้วิธีการสุ่มแบบเจาะจง (purposive sampling)

3. **ผู้บริหารและเจ้าหน้าที่บริษัททัวร์** ใช้วิธีการสุ่มตามสะดวก (convenience sampling)

4. **ผู้ทรงคุณวุฒิ** คือ ผู้ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยที่ศึกษา ได้แก่ ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการท่องเที่ยว ผู้ทรงคุณวุฒิด้านกีฬากอล์ฟ ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการวางแผนภูมิสถาปัตย์ของสนามกอล์ฟ ผู้ทรงคุณวุฒิด้านพลศึกษา และผู้ทรงคุณวุฒิด้านการวิจัย ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling)

ระยะที่ 3 การตรวจสอบยืนยันความเหมาะสมของมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน

ผู้วิจัยดำเนินการให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบ จำนวน 30 คน เพื่อยืนยันความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน

ขั้นตอนการวิจัยและการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการศึกษาครั้งนี้ได้ใช้เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยที่ได้ทำการแปล และปรับเป็นแบบสอบถามเพื่อดำเนินการหาความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน มาปรับใช้ในประเทศไทย และเครื่องมือที่ใช้ในการประชุมกลุ่มย่อย

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยจะดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยจะนำข้อมูลเบื้องต้นจากการสนทนากลุ่มย่อยและการสัมภาษณ์ นำมาแยกประเด็นและสาระสำคัญๆ ตามข้อคำถาม บันทึกเสียงผู้ให้สัมภาษณ์ โดยขออนุญาตจากผู้ให้สัมภาษณ์ก่อน จากนั้นทำการถอดเทปบันทึกเสียงคำต่อคำทีละคน หลังจากนั้นจัดกลุ่มข้อมูลที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันและแตกต่างกัน เพื่อหาความเชื่อมโยงเพื่อกำหนดเป็นประเด็นทำการแยกกลุ่มวิเคราะห์หาคำตอบที่ได้ เปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม หลังจากนั้นเลือกผู้ให้ข้อมูลหลักรายต่อไป เพื่อให้ได้ข้อมูลที่หลากหลายแตกต่างจากข้อมูลที่ค้นพบจากการสัมภาษณ์ที่ผ่านมา พร้อมตรวจสอบความถูกต้อง โดยคำนึงถึงความเที่ยงตรงของข้อมูลเป็นหลัก ทั้งนี้ผู้วิจัยจะยึดถือความถูกต้อง ความซื่อสัตย์ ความรับผิดชอบ และจรรยาบรรณของนักวิจัยเป็นหลักการที่สำคัญในการดำเนินงาน

2. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ

ผู้วิจัยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปหาค่าสถิติดังนี้

- 2.1 สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงมาตรฐาน
- 2.2 สถิติอ้างอิงเพื่อวิเคราะห์ความแตกต่างโดยใช้สถิติ t-test (paired sample test)
- 2.3 การแปลความหมาย
 - 4.50 – 5.00 หมายความว่า มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด
 - 3.50 – 4.49 หมายความว่า มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก
 - 2.50 – 3.49 หมายความว่า มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง
 - 1.50 – 2.49 หมายความว่า มีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย
 - 1.00 – 1.49 หมายความว่า มีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยที่สุด

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาเรื่อง มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน ประกอบด้วยขั้นตอนการนำเสนอผลการวิจัยเป็น 3 ระยะหลักคือ ระยะที่ 1 การสร้างมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน ระยะที่ 2 ศึกษาความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน มาปรับใช้ในประเทศไทย ระยะที่ 3 การตรวจสอบยืนยันความเหมาะสมของมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน ตามขั้นตอนการดำเนินการวิจัย ดังนี้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ระยะที่ 1 การสร้างมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน

กระบวนการแปลมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน ผู้วิจัยอ้างอิงขั้นตอนการดำเนินการวิจัยจากนนทกา สวัสดิพานิช และสุจิตรา เทียมสวัสดิ์ (2554: 19-27) และอ้างอิงจาก Beaton; Bombardier; Guilemi; & Ferraz (2000) ซึ่งเสนอกระบวนการแปลและการปรับด้านวัฒนธรรมของผู้ที่จะใช้มาตรฐาน ผลการดำเนินการวิจัยในระบายนีสามารถอธิบายได้ 2 ส่วนหลัก คือ 1) ผลที่ได้จากกระบวนการแปลมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียว 2) ผลที่ได้จากการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟฉบับภาษาไทยที่ผ่านกระบวนการแปลไปทดลองใช้

1. ผลที่ได้จากกระบวนการแปลมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียว ในกระบวนการนี้ ประกอบด้วยการแปลมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฉบับภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย และการแปลกลับจากภาษาไทยไปเป็นภาษาอังกฤษ และพิจารณาความตรงตามเนื้อหาเชิงวัฒนธรรม (cultural validity) โดยผู้ทรงคุณวุฒิ

1.1 กระบวนการแปลจากภาษาต้นฉบับภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย (forward translation)

มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวได้ถูกแปลโดยผู้ทรงคุณวุฒิที่มีคุณสมบัติตามที่กำหนดจำนวน 2 ท่าน เมื่อสิ้นสุดขั้นตอนทำให้ได้มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเป็นภาษาไทย 2 ฉบับ (T1 และ T2) พบว่า เกือบทุกรายการของมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวไม่มีความแตกต่างกัน แต่มีบางข้อความที่เป็นคำศัพท์เฉพาะทางการกีฬาหรือการใช้คำศัพท์ที่ต่างกัน ก็ยังคงคำที่มีความสำคัญไว้ เช่น “Visualise an ecologically-rich landscape at the heart of your golf product” ผู้แปลท่านที่ 1 ได้แปลว่า “ภาพของภูมิประเทศที่ค้ำนึ่งถึงสภาพแวดล้อมที่มีความเหมาะสมเชิงนิเวศให้เป็นหัวใจ (จุดสำคัญ) ของผลิตภัณฑ์ด้านกอล์ฟของท่าน” ผู้แปลท่านที่ 2 “วาดภาพภูมิประเทศ

ที่มีความเหมาะสมเชิงนิเวศ เป็นหัวใจสำคัญของผลิตภัณฑ์ด้านกอล์ฟของท่าน” จะเห็นได้ว่าภาษาไทยสามารถใช้คำที่หลากหลายนานัปการแต่ยังคงให้ความหมายได้เหมือนกัน โดยอาจใช้คำขยายให้เข้าใจมากขึ้น เช่น คำว่า “ภาพ” “วาดภาพ” ส่วนคำว่า “ให้เป็นหัวใจ (จุดสำคัญ)” หรือ “หัวใจสำคัญ” ก็ให้ความหมายไปทำนองเดียวกัน จะเห็นได้ว่าทั้ง 2 ประโยคการแปลมีความหมายเดียวกัน แต่อาจเพิ่มสำนวนให้สละสลวยและเข้าใจได้ง่ายขึ้น และการใช้ศัพท์เทคนิคเฉพาะทั้งสองท่านก็มักใช้ทับศัพท์ภาษาอังกฤษเลย เช่น บังเกอร์ กรีนแฟร์เวย์ เซมิร์ฟ และบางรายการผู้แปลที่เป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านพลศึกษา จะให้ความหมายได้ตรงความหมายกว่า เช่น “On sites that are suitable for the creation of water features take the opportunity to maximize the value of new wetland and water ecosystems” ผู้เชี่ยวชาญด้านพลศึกษา ได้แปลว่า “ในพื้นที่ที่เหมาะสมกับการสร้างแหล่งอุปสรรคน้ำ ให้หาโอกาสที่จะสร้างคุณค่าสูงสุดของพื้นที่ชุ่มน้ำใหม่และระบบนิเวศทางน้ำ” แต่ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษแปลว่า “ในพื้นที่ที่เหมาะสมกับการสร้างแหล่งน้ำ ให้ใช้เป็นโอกาสในการเพิ่มคุณค่าสูงสุดของพื้นที่ชุ่มน้ำใหม่และระบบนิเวศของน้ำ” โดยผลการแปลที่ได้มีข้อความตรงกันหรือข้อความนั้นมีค่าต่างกันเพียงเล็กน้อย จำนวน 81 ข้อ และข้อความที่แปลโดยใช้คำที่มีความหมายไปทางเดียวกัน แต่ใช้คำหรือสำนวนแตกต่างกันจำนวน 41 ข้อ จากจำนวนทั้งหมด 122 ข้อ ดังแสดงตัวอย่างผลการแปลข้อความแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 ตัวอย่างผลการแปลมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวจากต้นฉบับภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย (T1 และ T2)

ข้อ	ข้อความภาษาอังกฤษ	ข้อความภาษาไทย	
		ผู้แปลคนที่ 1	ผู้แปลคนที่ 2
ข้อความที่มีผู้แปลตรงกัน			
13	Masterplan development impacts a way from existing natural zones of hydrological interest.	การวางแผนแม่บทต้องไม่มีผลกระทบต่อแหล่งนี้ ธรรมชาติที่มีอยู่	การวางแผนแม่บทต้องไม่มีผลกระทบต่อแหล่งนี้ ธรรมชาติที่มีอยู่
21	Drive sustainability through the projects supply chain via a central ethical and environmental procurement policy	ขับเคลื่อน (ผลักดัน) อย่างยั่งยืนผ่านห่วงโซ่อุปทานของโครงการด้านนโยบายการจัดซื้อจัดจ้าง (จัดหา) กลางที่ถูกต้องในเชิงจริยธรรมและคำนึงถึงสิ่งแวดล้อม	ขับเคลื่อน (ผลักดัน) อย่างยั่งยืนผ่านห่วงโซ่อุปทานของโครงการด้านนโยบายการจัดซื้อจัดจ้าง (จัดหา) กลางที่ถูกต้องในเชิงจริยธรรมและคำนึงถึงสิ่งแวดล้อม

ตาราง 2 (ต่อ)

ข้อ	ข้อความภาษาอังกฤษ	ข้อความภาษาไทย	
		ผู้แปลคนที่ 1	ผู้แปลคนที่ 2
ข้อความที่มีการแปลโดยใช้คำต่างกันเล็กน้อย			
22	Integrate all possible use of recycled materials	<u>บูรณาการ</u> (ผสมผสาน) การใช้ประโยชน์ที่เป็นไปได้ทั้งหมดของการใช้วัสดุที่สามารถนำกลับมาใช้ใหม่ (หมุนเวียน)	<u>มีการประยุกต์</u> การใช้ประโยชน์ที่เป็นไปได้ทั้งหมดของการใช้วัสดุที่สามารถนำกลับมาใช้ใหม่
24	Masterplan the site to leave space and suitable locations for the ongoing storage and handing of recycled material	<u>การวางแผนแม่บทด้านสถานที่</u> เพื่อให้มีที่ว่างที่เพียงพอและเหมาะสม <u>สำหรับการจัดเก็บอย่าง</u> ต่อเนื่อง และการจัดการเก็บวัสดุ (หมุนเวียน) ที่นำมาใช้ใหม่	<u>การวางแผนแม่บทด้านพื้นที่</u> ต้องมีพื้นที่ว่างเพียงพอและเหมาะสม <u>สำหรับการจัดเก็บวัสดุที่</u> <u>ใช้ต่อเนื่อง</u> และการจัดเก็บ <u>วัสดุรีไซเคิล</u>
ข้อความที่แปลโดยใช้คำที่มีความหมายไปในทิศทางเดียวกัน แต่ใช้คำต่างกัน			
54	Apply key principles of passive design to reduce energy demands, including solar gain, shelter, natural ventilation and insulation	ประยุกต์ใช้หลักการสำคัญของการออกแบบแบบ passive เพื่อลดความต้องการของพลังงาน เช่น <u>ลดการใช้พลังงานจากแสงอาทิตย์</u> การสร้างที่กำบังแดด <u>การระบาย</u> อากาศตามธรรมชาติ และ <u>การใช้ฉนวนความร้อน</u>	ประยุกต์ออกแบบหลักการในการลดการใช้พลังงาน เช่น <u>การใช้แสงอาทิตย์แทน</u> สร้างที่กำบังแดด <u>ใช้การถ่ายเทตามธรรมชาติ</u> และ <u>วัดอุณหภูมิความร้อน</u>
80	Seek last minute opportunities to incorporate historical and cultural features into the development	แสวงหาโอกาสสุดท้ายที่จะผนวกรวมความน่าสนใจเชิงประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม เข้ามาพัฒนาสนามกอล์ฟ	พยายามเพิ่มเติมใน ส่วนของคุณค่าทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมให้อยู่ในการออกแบบและการก่อสร้าง

การสรุปผลการแปลมาตรฐานจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย โดยผู้แปล ทั้ง 2 ท่าน มีการเปรียบเทียบข้อมูลการแปลทั้งสองฉบับ และลงความเห็นร่วมกันในการเลือกความหมายที่ได้แปลขึ้นหรือปรับแก้ภาษาให้เข้าใจง่ายขึ้น ชัดเจนขึ้น และมีความเหมาะสมยิ่งขึ้น ทำให้ได้แบบมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฉบับภาษาไทย (T12) ซึ่งถูกนำไปใช้ในการแปลกลับต่อไป ตัวอย่างผลการสรุปความเห็นในการแปลจากผู้แปลทั้ง 2 ท่าน แสดงในตาราง 3

ตาราง 3 ตัวอย่างสรุปความเห็นในการแปลจากผู้แปลทั้ง 2 ท่าน

ข้อ	ข้อความภาษาอังกฤษ	ข้อความภาษาไทย
1	Visualise an ecologically-rich landscape at the heart of your golf product.	วาดภาพภูมิประเทศที่มีความเหมาะสมเชิงนิเวศให้เป็นหัวใจ (จุดสำคัญ) ของผลิตภัณฑ์ด้านกอล์ฟของท่าน
50	Design an irrigation system which will deliver the most efficient application of water to the smallest possible area of turf	ออกแบบระบบชลประทานให้สามารถนำส่งน้ำไปยังบริเวณพื้นที่หญ้าที่เล็กที่สุดได้อย่างมีประสิทธิภาพ
97	Source plants, shrubs and flowers locally to ensure best adaptability to climate	ให้ใช้พืช ไม้พุ่มและไม้ดอกที่อยู่ในท้องถิ่น เพื่อให้แน่ใจว่ามันสามารถปรับตัวได้ดีในภูมิอากาศ

1.2 กระบวนการแปลย้อนกลับจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ (back translation)

เมื่อได้มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฯ จากกระบวนการแปลต้นฉบับเป็นภาษาไทย (T12) จึงนำเข้าสู่ขั้นตอนการแปลกลับ โดยผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษา 2 ท่าน ซึ่งไม่เคยเห็นมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวมาก่อนและไม่มีภูมิหลังทางกีฬากอล์ฟ พบว่า ผลการแปลกลับที่ได้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน แต่หากมีการใช้คำหรือศัพท์ที่แตกต่างกันบ้าง เนื่องจากเป็นคำเฉพาะทางด้านกีฬากอล์ฟ ภูมิสถาปัตย์ และสิ่งแวดล้อม แต่ก็มีความหมายไปในทิศทางเดียวกัน

ตาราง 4 ตัวอย่างการแปลกลับโดยผู้ทรงคุณวุฒีสองท่าน (BT1 และ BT2)

ข้อ	ข้อความภาษาไทย	ข้อความภาษาอังกฤษ	
		ผู้แปลกลับคนที่ 1	ผู้แปลกลับคนที่ 2
3	หลีกเลี่ยงการกำหนดรูปแบบ สนามและเครื่องหมายเพิ่ม การตลาด เช่น ป่า พื้นที่ชุ่มน้ำ ทุ่ง ฯลฯ	Avoid predetermined design styles and marketing tags such as links, forest, wetlands, heathland etc.	Avoid the format field, and increase the market marketing tags such as like, forest, wetlands, healthland etc.
36	สร้างความเจริญอย่างแท้จริง โดย การเพิ่มและขยายการให้บริการ สิ่งอำนวยความสะดวกในกีฬา กอล์ฟ มากกว่าการแข่งขันกับ สนามกอล์ฟที่มีอยู่แล้ว	Create real growth addingto and diversifying golf facility provision rather than competing with existing golf courses	Growth the actual increase of diversifying golf facility and supply facilities, golf course rather than compete with existing ones.
77	ไถ ขุดพื้นที่เพื่อสร้างให้เกิดพื้นที่ สำหรับปลูกพืชพรรณไม้ แต่เป็น ที่ชะลอน้ำท่วม และทุ่งหญ้าที่ เปียกชุ่มน้ำตามฤดูกาล	Scrape areas to create vegetated but seasonally flooding depressions and wet, marshy grasslands	To clear up flood resistant crops that can withstand rain and wetness well

1.3 กระบวนการพิจารณาโดยกลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ

จากผลการแปล ผู้วิจัยได้รวบรวมและสรุปเป็นเอกสาร เพื่อให้กลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) โดยเปรียบเทียบกับมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฯ ชุดต้นฉบับกับชุดที่แปลย้อนกลับ เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของภาษาที่ใช้และหลักภาษา เพื่อให้มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฯ เข้าใจง่าย ความหมายชัดเจน ไม่กำกวม โดยพิจารณาค่าความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฉบับภาษาอังกฤษกับมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฉบับภาษาไทยที่แปล และพัฒนาเป็นฉบับทดลองใช้ ผลที่ได้คือมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฯ ฉบับภาษาไทย (prefinal version) เพื่อนำไปทดลองใช้ พบว่า ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.57-1.00

ในกระบวนการนี้ผู้วิจัยใช้การประชุมกลุ่มย่อย (focus group) เพื่อให้ผู้ทรงคุณวุฒิได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็น พบว่า มีการปรับข้อความให้เข้าใจง่ายขึ้น ปรับสำนวนให้สละสลวยขึ้น ตัวอย่างข้อความที่มีการปรับแก้ไขโดยกลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิดังแสดงในตาราง 5

ตาราง 5 ตัวอย่างผลการลงความเห็นโดยกลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ จนได้มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฯ ฉบับภาษาไทย (prefinal version)

ข้อ	ข้อความภาษาอังกฤษ	ข้อความแปลเดิม	ข้อความที่กลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ ปรับแก้
1	Visualise an ecologically-rich landscape at the heart of your golf product	วาดภาพภูมิประเทศที่มีความเหมาะสมเชิงนิเวศให้เป็นหัวใจ (จุดสำคัญ) ของผลิตภัณฑ์ด้านกอล์ฟของท่าน	นี้ภาพสนามกอล์ฟของท่านที่มีภูมิทัศน์ทางนิเวศวิทยาที่สมบูรณ์ในสนามกอล์ฟที่ท่านสร้าง
4	Avoid premature decisions on golf course length, and number of holes to be built	หลีกเลี่ยงการตัดสินใจเรื่องความยาวของสนาม จำนวนหลุมที่จะสร้างไว้ก่อนเวลาอันสมควร	หลีกเลี่ยงการตัดสินใจก่อนเวลาอันสมควรในเรื่องจำนวนหลุมที่จะสร้างและความยาวของพื้นที่สนามกอล์ฟ
25	Plan to enhance the overall environmental quality of the existing site, enhancing the quality of soil, air and water	วางแผนที่จะปรับปรุงคุณภาพโดยรวมของสิ่งแวดล้อม (สภาพแวดล้อม) ของสถานที่ที่เป็นอยู่โดยการปรับปรุงคุณภาพของดิน อากาศและน้ำ	วางแผนพัฒนาคุณภาพดิน อากาศ น้ำ และสิ่งแวดล้อมภายในพื้นที่สนาม
36	Create real growth adding to and diversifying golf facility provision rather than competing with existing golf courses	สร้างความเจริญอย่างแท้จริงโดยการเพิ่มและขยายการให้บริการสิ่งอำนวยความสะดวกในกีฬากอล์ฟ มากกว่าการแข่งขันกับสนามกอล์ฟที่มีอยู่แล้ว	สร้างสรรค์กิจกรรมที่หลากหลายที่สามารถจัดได้ในพื้นที่สนามกอล์ฟ มากกว่าการใช้สนามกอล์ฟเพื่อการแข่งขันเท่านั้น
70	Where appropriate, integrate features of historical and cultural heritage interest, establishing a sense of place and celebrating the connection with the past	บูรณาการสถานที่ที่เป็นแหล่งหรือจุดสนใจ มรดกเชิงประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรมที่มีความเหมาะสม เพื่อสร้างให้เกิดความรู้สึกของสถานที่และการเชื่อมโยงกับอดีต	หากมีสถานที่ทางประวัติศาสตร์และมรดกทางวัฒนธรรมที่น่าสนใจ ให้จัดสร้างขึ้นเป็นสถานที่สำคัญเพื่อเชื่อมโยงอดีตกับปัจจุบัน

2. ผลที่ได้จากการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟฉบับภาษาไทยที่ผ่านกระบวนการแปลไปทดลองใช้

จากขั้นตอนที่ผ่านมา ทำให้ได้มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฯ ฉบับภาษาไทย เพื่อนำไปทดลองใช้ในกลุ่มทดลอง และมีการสัมภาษณ์ถึงความเข้าใจในแต่ละข้อ และการตอบ และข้อมูลที่ได้นำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมยิ่งขึ้น ทำให้ได้มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฉบับสมบูรณ์ (final version) ที่มีความเที่ยงตรงเชิงวัฒนธรรม (cultural validity) เพื่อนำไปหาความเชื่อมั่น (reliability) ของมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวต่อไป

การหาความสอดคล้องภายใน และความเชื่อมั่นแบบวัดซ้ำของมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฯ ในขั้นตอนนี้นำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฉบับสมบูรณ์ โดยจัดทำในรูปแบบสอบถาม เพื่อศึกษาคุณสมบัติการวัดของแบบสอบถาม ซึ่งได้แก่ ความเชื่อมั่น (reliability) ของมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียว 2 แบบ คือ

2.1 ความสอดคล้องภายใน (internal consistency)

จากการนำข้อมูลการสอบถามมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฯ ครั้งที่ 1 ของกลุ่มตัวอย่าง 30 คน มาหาค่าความสอดคล้องภายใน พบว่า มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฯ มีสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha Coefficient) เท่ากับ 0.82 แสดงว่ามาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฯ มีความสอดคล้องภายในอยู่ในเกณฑ์เหมาะสม นั่นคือ ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคมากกว่า 0.80 (บุญใจ ศรีสถิตนรากร. 2555) และค่าความสอดคล้องระหว่างคำถามแต่ละข้อกับคำถามรวมต่อฉบับ (Item-to-total correlation coefficient) พบว่า มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฯ มีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามแต่ละข้อกับคำถามทั้งฉบับ ระหว่าง 0.48-0.67 โดยมีค่าสูงกว่า 0.30 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่เหมาะสมในทุกหัวข้อ

2.2 ความเชื่อมั่นแบบวัดซ้ำ (test-retest reliability)

มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฯ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในชั้น (intraclass correlation coefficient) เท่ากับ 0.86 ค่าที่ได้แสดงว่ามาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฯ มีความเชื่อมั่นสูงมาก

ระยะที่ 2 ศึกษาความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืนมาปรับใช้ในประเทศไทย

การศึกษาคความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืนมาปรับใช้ในประเทศไทย โดยการสอบถามกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักท่องเที่ยวเชิงกีฬา กอล์ฟ เจ้าหน้าที่ภาครัฐและผู้นำชุมชน และผู้บริหารและเจ้าหน้าที่บริษัท นำเที่ยว ผลการวิจัยมีดังนี้

ตาราง 6 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลทั่วไป		จำนวน	ร้อยละ
เพศ	ชาย	243	61.36
	หญิง	153	38.64
รวม		396	100.00
อายุ	26-30 ปี	15	3.79
	31-35 ปี	28	7.07
	36-40 ปี	56	14.14
	41-45 ปี	109	27.53
	46-50 ปี	91	22.98
	51-55 ปี	61	15.40
	56-60 ปี	36	9.09
รวม		396	100.00
ระดับการศึกษาสูงสุด	มัธยมศึกษาตอนต้น (ม.1-ม.3)	7	1.77
	มัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.4-ม.6)/ ปวช.	24	6.06
	อนุปริญญาหรือเทียบเท่า/ปวส.	87	21.97
	ปริญญาตรี	239	60.35
	ปริญญาโท	37	9.34
	ปริญญาเอก	2	0.51
รวม		396	100.00
อาชีพ	นักท่องเที่ยวยิงกีฬากอล์ฟ	297	75.0
	เจ้าหน้าที่ภาครัฐและผู้นำชุมชน	43	10.86
	ผู้บริหารและเจ้าหน้าที่บริษัทนำเที่ยว	56	14.14
	รวม	396	100.00

จากตาราง 6 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 61.36 และ เพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 38.64 อายุระหว่าง 41-45 ปี คิดเป็นร้อยละ 27.53 รองลงมาคือ 46-50 ปี คิดเป็นร้อยละ 22.98 มีการศึกษาระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 60.35 และเป็นนักท่องเที่ยวยิงกีฬากอล์ฟ คิดเป็นร้อยละ 75.0

ตาราง 7 เปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬา อย่างยั่งยืนมาปรับใช้ในประเทศไทย ในภาพรวม

มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
	$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
ด้านการวางแผน	4.27	0.456	มาก	3.95	0.383	มาก	24.982**
ด้านการออกแบบ	4.24	0.501	มาก	3.81	0.454	มาก	19.262**
ด้านการก่อสร้าง	4.25	0.562	มาก	3.89	0.514	มาก	24.835**

* $p < .05$, ** $p < .01$

จากตาราง 7 เมื่อพิจารณาในภาพรวม พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่ามาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียว มีความเหมาะสมและมีความเป็นไปได้ที่จะนำมาปรับใช้ในประเทศในระดับมากทุกรายการ และเมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง เกี่ยวกับความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืนมาปรับใช้ในประเทศไทย ในภาพรวม พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่า มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียว ด้านการวางแผน ด้านการออกแบบ และด้านการก่อสร้าง มีความเหมาะสมและความเป็นไปได้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่า มาตรฐานสนามกอล์ฟ สีเขียว มีความเหมาะสมในการนำมาใช้ในประเทศไทย ในขณะที่มีความเป็นไปได้ในการนำมาปรับใช้ในประเทศไทยต่ำกว่า

ตาราง 8 เปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืนมาปรับใช้ในประเทศไทยเป็นรายข้อ (ด้านการวางแผน) n=396

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
ภูมิทัศน์และระบบนิเวศ								
1	นิกภาพสนามกอล์ฟของท่านที่มีภูมิทัศน์ทางนิเวศวิทยาที่สมบูรณ์ในสนามกอล์ฟที่ท่านจะสร้าง	4.16	0.533	มาก	4.02	0.604	มาก	6.274**
2	ศึกษาระบบนิเวศวิทยาลักษณะทางภูมิทัศน์อุทกวิทยาและภูมิฐานวิทยา เพื่อทำความเข้าใจ ในลักษณะของพื้นที่ ที่จะสร้างสนามกอล์ฟ	4.31	0.729	มาก	4.18	0.693	มาก	3.355*
3	หลีกเลี่ยงการสร้างข้อกำหนดในการออกแบบสนามล่องหน้าและการติดป้ายโฆษณาทางการตลาด เช่น ที่ลิงค์ต่างๆ ป่า หนองน้ำหรือ พุ่มไม้ เป็นต้น	3.39	1.063	ปานกลาง	3.41	0.742	ปานกลาง	-0.351
4	หลีกเลี่ยงการตัดสินใจก่อนเวลาอันสมควรเรื่องจำนวนหลุมที่จะสร้างและความยาวของพื้นที่สนามกอล์ฟ	3.58	1.341	มาก	3.46	0.872	ปานกลาง	2.472*

ตาราง 8 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
5	วางแผนแม่บทในการพัฒนาพื้นที่โดยรอบทั้งสนาม มากกว่ามุ่งเน้นเฉพาะส่วนที่น่าสนใจเป็นพิเศษและที่มีระบบนิเวศ ที่ดีอยู่แล้ว	4.46	0.499	มาก	4.12	0.663	มาก	14.374**
6	พิจารณาพื้นที่ในการสร้างคลับเฮาส์อย่างรอบคอบ ให้อยู่ในมุมที่คิดไว้อย่างรอบคอบละเอียดอ่อน เห็นง่ายและ สบายตา	4.46	0.499	มาก	4.21	0.758	มาก	11.629**
	รวม	4.03	0.542	มาก	4.01	0.446	มาก	1.284
แหล่งน้ำ								
1	ใช้บรรดตสเกลในการประเมินเรื่องน้ำเพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานประกอบการตัดสินใจ	4.20	0.762	มาก	4.36	0.577	มาก	-5.529**
2	ต้องรู้ถึงปริมาณน้ำที่ต่อใช้ในโครงการและที่มีอยู่สำหรับโครงการ และความต้องการในอนาคตใดๆ เกิดการพลิกผันเปลี่ยนแปลงของแหล่งน้ำที่มี	4.56	0.752	มากที่สุด	4.38	0.744	มาก	9.448**

ตาราง 8 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
3	รวบรวมและบันทึกเขต พื้นที่ที่มีลุ่มน้ำและกา จัดการน้ำ ในแผนแม่บ และในแผนผังพื้นที่ที่จะ สร้างสนามกอล์ฟ	4.49	0.501	มาก	3.98	0.573	มาก	20.486**
4	พิจารณาอย่างรอบคอบ และเป็นรูปธรรม เกี่ยวกับความเหมาะสม ในการสร้างหนองน้ำแบ เปิด สภาพพื้นที่ แวดล้อมโดยรอบ การ ก่อสร้าง และค่าใช้จ่าย ในการบำรุงรักษาสภาพ ตลอดการใช้งาน	4.16	0.770	มาก	3.89	0.808	มาก	12.093**
5	ในพื้นที่ที่เหมาะสมกับการ สร้างแหล่งน้ำให้ห โอกาสที่จะสร้างคุณ ค่าสูงสุด พื้นที่ชุ่มน้ำ ใหม่และระบบนิเวศทาง น้ำ	4.12	0.861	มาก	3.74	0.669	มาก	15.770**
6	ใช้วิถีทางธรรมชาติใน การระบายน้ำและบริหา จัดการน้ำฝน	4.34	0.475	มาก	3.84	0.832	มาก	15.862**
7	การวางแผนแม่บทต้อง หลีกเลี่ยงผลกระทบต่อ แหล่งน้ำธรรมชาติที่มี อยู่	4.57	0.496	มากที่สุด	4.08	0.718	มาก	19.477**

ตาราง 8 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
8	เลือกใช้หญ้าที่มีความทนทานมากที่สุดต่อความแห้งแล้งและโรคในพืช และใบ มีขนาดเล็กที่สุด ทนต่อการแฉะและเหยียบย่ำ	4.74	0.438	มากที่สุด	4.43	0.699	มาก	9.266**
9	เลือกใช้กลยุทธ์การวางแผนปลูกต้นไม้และไม้พุ่มที่มีความทนทานต่อความแห้งแล้ง	4.57	0.496	มากที่สุด	4.57	0.496	มากที่สุด	0.000
รวม		4.41	0.434	มาก	4.14	0.395	มาก	29.022**
พลังงานและแหล่งพลังงาน								
1	ยืนยันจัดแนวคิดการเป็นโครงการสนามกอล์ฟที่ส่งเสริมการเป็นแหล่งพลังงานยั่งยืนสู่ธรรมชาติ	4.31	0.726	มาก	3.93	0.664	มาก	15.436**
2	เข้าใจในระบบโครงสร้างพื้นฐานด้านพลังงานที่ใช้ในโครงการสนามกอล์ฟโดยมีผู้เชี่ยวชาญด้านพลังงานทำการสำรวจความเป็นไปได้ในการนำพลังงานมาใช้ใหม่	4.16	0.668	มาก	3.74	0.669	มาก	16.225**

ตาราง 8 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
3	ประเมินศักยภาพการ แลกเปลี่ยนและถ่ายทอด พลังงานที่เกิดขึ้นระหว่าง โครงการสนามกอล์ฟ กับ อุตสาหกรรมท้องถิ่น เช่น ความร้อนจาก อุตสาหกรรมท้องถิ่น ความร้อนเกิดจากสนาม จากน้ำและพื้นที่สระ แหล่งน้ำ	3.53	0.932	มาก	3.01	0.686	ปานกลาง	12.071**
4	เลือกตำแหน่งก่อสร้าง ตัวอาคารที่สามารถใช้ ความร้อนความเย็นและ แสงสว่างจากธรรมชาติ ให้เป็นประโยชน์ได้	4.51	0.500	มากที่สุด	4.33	0.471	มาก	9.369**
5	วางแผนระบบ ชลประทานให้เป็นไป ตามธรรมชาติมากที่สุด โดยใช้ประโยชน์จากแรง ดึงดูดของโลก	4.36	0.577	มาก	3.98	0.828	มาก	11.520**
รวม		4.17	0.569	มาก	3.79	0.514	มาก	16.766**

ตาราง 8 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
ผลิตผลและห่วงโซ่อุปทาน								
1	ผลักดันให้เกิดการใช้ห่วงโซ่อุปทานอย่างยั่งยืนผ่านนโยบายการจัดซื้อจัดจ้างที่คำนึงถึงสิ่งแวดล้อมที่ถูกต้องทางจริยธรรม	4.02	0.580	มาก	3.53	0.852	มาก	11.496**
2	ใช้ประโยชน์จากวัสดุรีไซเคิลให้มากที่สุดเท่าที่ใช้ได้	4.19	0.760	มาก	3.59	0.671	มาก	19.313**
3	หาโอกาสที่จะริเริ่มแหล่งวัสดุรีไซเคิลในท้องถิ่นที่มีรากายุดิธรรม	3.91	0.732	มาก	3.34	0.666	ปานกลาง	13.417**
4	ในแผนแม่บทด้านพื้นที่ต้องกำหนดพื้นที่ที่เหมาะสมและเพียงพอในการเก็บและจัดการวัสดุรีไซเคิล	4.20	0.599	มาก	3.51	0.684	มาก	28.796**
รวม		4.08	0.545	มาก	3.49	0.479	ปานกลาง	24.916**
คุณภาพสิ่งแวดล้อม								
1	วางแผนพัฒนาคุณภาพดิน อากาศ น้ำ แลสิ่งแวดล้อมภายในพื้นที่สนาม	4.66	0.475	มากที่สุด	4.64	0.540	มากที่สุด	2.008*

ตาราง 8 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
2	เสียงการพัฒนาพื้นที่ ที่มีผลกระทบกับน้ำใต้ดิน ในแหล่งน้ำปิด แหล่ง ละเอียดอ่อน ซึ่งจะทำให้ เกิดการกระทบกับน้ำ ใต้ดิน	4.61	0.583	มากที่สุด	4.31	0.660	มาก	11.552**
3	เลือกพื้นที่ที่มีดินที่มี คุณภาพดีที่สุดเพื่อลด ผลกระทบรุนแรงในการ พัฒนา ในการสร้าง แพร่ เวย์ เช่น เซมิรัพ และ พื้นที่ระหว่างหลุม	4.30	0.795	มาก	3.90	0.743	มาก	16.364**
4	รักษาสภาพพื้นที่หญ้าสีเขียวให้ชุ่มชื้น ตลอดเวลา และใช้ระบบ นิเวศปรับสภาพน้ำ ดิน และอากาศให้มีคุณภาพ ด้วยกระบวนการทาง ธรรมชาติ	4.56	0.497	มากที่สุด	4.27	0.467	มาก	12.211**
5	ทำความเข้าใจความ เชื่อมโยงของการส่งผล ต่อกันของพื้นที่ชุ่มน้ำ ทางน้ำไหล และชั้นดิน ชั้นหินอุ้มน้ำที่อยู่ใกล้ๆ กัน	4.17	0.677	มาก	4.02	0.763	มาก	5.587**
รวม		4.46	0.531	มาก	4.22	0.487	มาก	14.762**

ตาราง 8 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
คนและชุมชน								
1	ในการพัฒนาโครงการ ต่าง ๆ ให้คำนึงถึง ประโยชน์ที่คนในชุมชน จะได้รับให้มากที่สุด รับ ฟังความต้องการและ สนองตอบความต้องการ ของชุมชน	4.55	0.498	มากที่สุด	4.12	0.753	มาก	12.904**
2	ทำโครงการสนามกอล์ฟ นี้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด แก่คนในชุมชนเป็น เวลานาน	4.50	0.501	มากที่สุด	4.09	0.548	มาก	12.345**
3	ทำการประเมินและ วิเคราะห์โครงการสนาม กอล์ฟด้านสังคม เศรษฐกิจเพื่อสำรวจหา วิธีการที่จะทำให้คนและ ชุมชนได้รับประโยชน์ มากที่สุด	4.49	0.520	มาก	4.06	0.749	มาก	12.834**
4	ขอคำปรึกษาจาก เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นเพื่อให้ โครงการสนามกอล์ฟ สอดคล้องกับแผน โครงสร้างของชุมชน และหาช่องทางในการ ลงทุนร่วมระหว่าง ภาครัฐกับภาคเอกชน	4.25	0.779	มาก	4.02	0.763	มาก	6.428**

ตาราง 8 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
5	วางแผนสำหรับผู้ใช้กลุ่มอื่น คนในท้องถิ่นและชุมชนไม่ใช่เฉพาะแค่นักลงทุน นักกอล์ฟแต่เพื่อผู้บริโภคกลุ่มอื่นๆ ด้วย	4.14	0.664	มาก	3.56	0.930	มาก	16.927**
6	ประสานสัมพันธ์กับหน่วยงานของรัฐตั้งแต่ระดับท้องถิ่นถึงระดับชาติเพื่อแสดงให้เห็นว่าโครงการสนามกอล์ฟนี้จะช่วยขยายฐานเศรษฐกิจ ให้กว้างขึ้น	4.39	0.583	มาก	3.94	0.640	มาก	17.179**
7	สร้างสรรค์กิจกรรมที่หลากหลายที่สามารถจัดได้ในพื้นที่สนามกอล์ฟมากกว่าการใช้สนามกอล์ฟเพื่อการแข่งขันเท่านั้น	4.14	0.868	มาก	3.84	0.842	มาก	12.288**
	รวม	4.35	0.521	มาก	3.94	0.579	มาก	16.684**
	รวมทั้งสิ้น	4.27	0.456	มาก	3.95	0.383	มาก	24.982**

*p< .05, **p< .01

จากตาราง 8 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่า มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืนด้านการวางแผน หากนำมาปรับใช้ในประเทศไทยมีความเหมาะสม และเป็นไปได้ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.27$, SD. = 0.456 และ $\bar{X} = 3.95$, SD. = 0.383) เช่นเดียวกับ ในระดับมาตรฐานย่อยเกือบทุกรายการ คือ มาตรฐานในรายการย่อย เรื่อง ภูมิทัศน์และระบบนิเวศน์ แหล่งน้ำ พลังงานและแหล่งพลังงาน ผลิตผลและห่วงโซ่อุปทาน คุณภาพสิ่งแวดล้อม คนและชุมชน ยกเว้นความเป็นไปได้ในเรื่องผลิตผลและห่วงโซ่ที่มีความเห็นในระดับปานกลาง และเมื่อ

เปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่า มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียว ระดับมาตรฐานย่อยเกือบทุกรายการ มีความเหมาะสมและความเป็นไปได้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่า มาตรฐานสนามกอล์ฟ สีเขียว ในรายการย่อย เรื่อง แหล่งน้ำ พลังงานและแหล่งพลังงาน ผลผลิตและห่วงโซ่อุปทาน คุณภาพสิ่งแวดล้อม คนและชุมชน มีความเหมาะสมในการนำมาใช้ในประเทศไทย ในขณะที่ความเป็นไปได้ในการนำมาปรับใช้ในประเทศไทยน้อยกว่า ส่วนรายการย่อยเรื่อง ภูมิทัศน์และระบบนิเวศ ไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 9 เปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืนมาปรับใช้ในประเทศไทยเป็นรายข้อ (ด้านออกแบบ) n=396

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
ภูมิทัศน์และระบบนิเวศ								
1	แน่ใจว่าการเปลี่ยนแปลงลักษณะภูมิประเทศ โดยฝีมือมนุษย์จะรักษาสภาพภูมิทัศน์ไว้ได้ใช้โอกาสในการพัฒนาพื้นที่พื้นที่ ภูมิทัศน์	4.06	0.630	มาก	3.55	0.805	มาก	15.942**
2	การตกแต่งสนามควรใช้วัสดุที่มีอยู่ในธรรมชาติให้มากที่สุดเพื่อรักษาสภาพภูมิทัศน์ข้างเคียงลดการใช้ปุ๋ยและอุปกรณ์ตกแต่งสนาม	4.51	0.755	มากที่สุด	4.18	0.682	มาก	14.053**
3	ให้ความสำคัญกับการแบ่งเขตพื้นที่สนามกับพื้นที่อยู่อาศัยโดยขยายทางเชื่อมระหว่างกันให้กว้างที่สุด	4.31	0.463	มาก	3.94	0.573	มาก	11.899**

ตาราง 9 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
4	ลดจำนวนบังเกอร์ ที่ และกรีนในพื้นที่ที่ ละเอียดอ่อนต่อการ มองเห็น	3.66	1.226	มาก	3.83	0.791	มาก	-4.578**
5	พิจารณาหนองน้ำเปิดว่า เหมาะสมที่จะอยู่ใน บริเวณใดของพื้นที่ สนามกอล์ฟ	4.31	0.726	มาก	4.13	0.794	มาก	9.130**
6	หลีกเลี่ยงการใช้พื้น พลาสติกเรียงเป็นแนว เป็นแถวให้มากที่สุด คำนึงถึงการใช้เป็นแนว นั้นจะช่วยทำให้เกิด โอเอซิส ที่อุดมสมบูรณ์ แทนที่จะกลายเป็นแหล่ง น้ำแห้งแล้ง	3.97	0.777	มาก	3.77	0.743	มาก	6.662**
7	หาแหล่งน้ำธรรมชาติให้ มากที่สุดเท่าที่หาได้ การ ฆ่าเชื้อ การใช้วัสดุซีเท ติก มีประโยชน์น้อยกว่า แหล่งน้ำให้มีควา หลากหลายตาม ธรรมชาติ	4.39	0.694	มาก	3.82	0.651	มาก	14.268**
8	เลือกปลูกพันธุ์ไม้ท้องถิ่น ในแผนภูมิทัศน์ โดยเฉพาะพันธุ์ไม้ที่มี ความทนทานสูงต่อ สภาพภูมิอากาศ	4.51	0.500	มากที่สุด	4.41	0.493	มาก	6.569**

ตาราง 9 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
9	ให้ความสนใจพิเศษในรายละเอียดของการจัดพื้นที่ส่วนที่เป็นหญ้าเพราะในทุกๆ พื้นที่ที่มีการปูหญ้านั้นหมายถึงสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อระบบนิเวศลดลงไป	4.56	0.497	มากที่สุด	4.23	0.706	มาก	13.974**
	รวม	4.25	0.507	มาก	3.98	0.491	มาก	19.079**
แหล่งน้ำ								
1	ออกแบบพื้นที่ให้เป็นสนามหญ้าให้น้อยที่สุดโดยเฉพาะในทุกๆ ที่ที่ไม่จำเป็นของแฟร์เวย์และพวงหญ้าในสนามกอล์ฟเพราะมันจะใช้น้ำจำนวนมากไปเป็นสิบปี	3.66	0.870	มาก	3.73	0.726	มาก	-2.716*
2	เลือกพันธุ์ของหญ้าที่ได้รับการปรับปรุงมาอย่างดีที่สุดเพื่อการใช้ในที่ที่ยั่งยืนของสนามกอล์ฟได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่ที่กว้างที่สุด เช่น แฟร์เวย์และเซมิร์ฟ	4.54	0.499	มากที่สุด	4.18	0.594	มาก	10.843**
3	เลือกใช้วิธีการระบายน้ำแบบเปิดโล่งแทนการใช้ท่อระบายน้ำรวมถึงร่องน้ำ ทั้งร่องน้ำทธรรมชาติ หรือร่องขุด	4.44	0.497	มาก	3.65	0.740	มาก	27.963**

ตาราง 9 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
4	รวมพื้นที่กันชน พื้นที่ห้าม พ่นยา และพื้นที่ที่มีการ บริหารจัดการน้ำที่ดีเพื่อ ความมั่นใจในการรักษา คุณภาพน้ำ	4.23	0.701	มาก	3.76	0.454	มาก	14.123**
5	ออกแบบระบบการ ชลประทานที่มี ประสิทธิภาพสูงสุดในการ ส่งน้ำไปยังทุกพื้นที่แม้แต่ พื้นที่มีหญ้าเพียงเล็กน้อย	4.40	0.576	มาก	3.70	0.576	มาก	19.699**
6	เลือกใช้พุ่มไม้เตี้ยและ ทรายที่มีอยู่แล้วเป็นแนว สนามเพื่อลดการใช้น้ำแล บูรณาการสนามให้เข้ากับ ภูมิประเทศ	4.38	0.746	มาก	4.12	0.819	มาก	7.749**
7	เน้นรายละเอียดในการ ออกแบบระบบน้ำ ได้แก่ ชายฝั่งน้ำ บริเวณน้ำดี บ่อหรือหนองน้ำที่มีควา ลึกหลายระดับและโค้งเว้า รวมทั้งบริเวณที่ดินรอบๆ แหล่งน้ำ	4.25	0.712	มาก	4.09	0.569	มาก	4.769**
รวม		4.27	0.437	มาก	3.89	0.325	มาก	23.272**

ตาราง 9 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
พลังงานและแหล่งพลังงาน								
1	ค้นหาสถานที่ที่ไม่ต้องปรับพื้นที่หรือพื้นดิน มากนัก เพื่อเป็นการลดพลังงาน และเชื้อเพลิงระหว่างการก่อสร้าง	4.10	0.848	มาก	3.48	0.852	มาก	11.574**
2	ใช้หลักในการออกแบบ ที่ช่วยลดการใช้พลังงาน เช่น ใช้พลังงาน แสงอาทิตย์แทน สร้าง ที่กำบังแดด ใช้การถ่ายเท อากาศตามธรรมชาติ และ วัสดุกันความร้อน	4.26	0.710	มาก	3.78	0.667	มาก	14.123**
3	ในบางพื้นที่ต้องมีการปรับพื้นที่หน้าดินมาก ซึ่งจะส่งผลต่อวงจรชีวิตในการพัฒนาด้านภูมิทัศน์ ความหลากหลายทางชีวภาพและเศรษฐกิจ	4.16	0.770	มาก	3.53	0.790	มาก	15.573**
4	ลดทอนจำนวนพื้นที่ที่ ต้องดูแลรักษาทุกพื้นที่ ที่ไม่จำเป็นบนแอฟเวย์หรือเซมิรฟ์ซึ่งล้วนเป็นที่ ที่ผลิตก๊าซเรือนกระจกต่อไปอีกนับสิบปี	4.29	0.805	มาก	3.68	0.833	มาก	10.027**

ตาราง 9 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
5	ลดความต้องการด้าน ชลประทานลงเพราะการ ขนส่งลำเลียงน้ำขอ โครงการนั้นเป็นการใช้ พลังงานหลักในการพัฒนา สนามกอล์ฟ	4.14	0.816	มาก	3.46	1.039	ปานกลาง	14.937**
6	ลดจำนวนพื้นที่ลาดชันและ พื้นที่ลาดเลี้ยว ซอกซอน รอบๆ บังเกอร์และกรีน ซึ่ง ต้องใช้แรงงานคนและ เชื้อเพลิงในการตัดแต่ง บำรุงรักษา	3.84	1.078	มาก	3.36	0.631	ปานกลาง	8.423**
7	ออกแบบสนามกอล์ฟที่ สามารถเดินได้เพื่อลดการ ใช้พลังงานและทรัพยากร ในการบำรุงรักษาและเติม เชื้อเพลิงรถกอล์ฟ	4.40	0.749	มาก	3.95	0.847	มาก	13.325**
รวม		4.16	0.585	มาก	3.60	0.574	มาก	17.919**

ผลผลิตและห่วงโซ่อุปทาน

1	ออกแบบอาคารสิ่งก่อสร้าง ที่สามารถใช้วัสดุในพื้นที่ และซื้อขายกับคนท้องถิ่น แทนการสั่งซื้อวัสดุ สำเร็จรูปจากแหล่งอื่นนอก พื้นที่	4.20	0.890	มาก	3.47	0.787	ปานกลาง	14.503**
---	--	------	-------	-----	------	-------	---------	----------

ตาราง 9 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
2	ออกแบบภูมิทัศน์โดยรวม และแผนการก่อสร้างเชิง วิศวกรรมโดยการกำหนด ใช้วัสดุในท้องถิ่น โดยเฉพาะส่วนที่สำคัญ ที่สุด ได้แก่ กำแพง รั้ว ต้นไม้ ทางเดินและการ ปลูก พื้นที่	4.20	0.890	มาก	3.47	0.934	ปานกลาง	14.386**
3	หลีกเลี่ยงแผนการขนส่ง วัสดุและผลิตภัณฑ์จากที่ ไกลให้มากที่สุดเท่าที่จะ ทำได้	4.36	0.737	มาก	3.78	0.895	มาก	17.310**
4	กำหนดแบบการก่อสร้าง สนามกอล์ฟให้คงไว้ซึ่ง สิ่ง ที่มีอยู่แล้วในพื้นที่ เช่น ดิน หิน ไม้ และผลิตภัณฑ์ที่ทำ จากต้นไม้ที่มีอยู่แล้วใน พื้นที่	4.31	0.726	มาก	4.11	0.780	มาก	6.569**
รวม		4.26	0.774	มาก	3.70	0.757	มาก	16.220**
คุณภาพสิ่งแวดล้อม								
1	ออกแบบวิธีการบำรุงรักษา ให้ครอบคลุมทุกส่วนของ พื้นที่ใช้วัสดุที่ดี เพื่อ ป้องกันสิ่งแวดล้อมจาก ผลกระทบทางด้านลบ ทางด้านมลพิษที่จะทำให้ เสียค่าใช้จ่ายและชื่อเสียง	4.46	0.499	มาก	3.90	0.903	มาก	16.721**

ตาราง 9 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
2	ป้องกันคุณภาพน้ำใต้ ออกแบบให้มีพวงหญาที่ ไม่ได้ตัดจนสิ้นเตียนแต่ เป็นที่ที่น้ำสามารถซึม ผ่านลงดินได้ ทางน้ำที่ ค เคี้ยวและผืนหญ้าที่ เป็นตัว กรองชีวภาพ ใช้ลักษณะ ของพื้นที่ในการระบายน้ำ ให้กลายเป็น ร่องน้ำทา ธรรมชาติ	4.25	0.709	มาก	3.85	0.739	มาก	9.922**
3	ออกแบบระบบนิเวศของ หนองน้ำและพื้นที่ลุ่มให้ม การจัดการที่ดีมีตุลยภาพ และถูกสุขภาวะเพื่อลดการ เร่งเติมสารอาหารและธาตุ อาหารเช่นฟอสฟอรัสและ ไนโตรเจน	4.25	0.709	มาก	3.59	0.930	มาก	12.921**
4	เลือกหญ้าที่มีความทนทาน ได้ดีต่อความแห้งแล้งและ โรคพืชเพื่อลด การให้น้ำ ปุ๋ย ยาฆ่าแมลง และ สารเคมีอื่นๆ ที่ก่อผลเสีย ต่อคุณภาพดิน น้ำ แล อากาศในระยะยาว	4.51	0.500	มากที่สุด	4.11	0.78	มาก	9.922**
	รวม	4.36	0.544	มาก	3.86	0.750	มาก	12.914**

ตาราง 9 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
คนและชุมชน								
1	ออกแบบการจัดสรรพื้นที่ให้เป็นสัดส่วนแยกออกจากกันระหว่างสนามส่วนที่ใช้เล่นกอล์ฟกับพื้นที่เพื่อนันทนาการอื่นๆ เช่นทางสำหรับคนเดินเท้า ทางสำหรับปั่นจักรยานและทางสำหรับการขี่ม้า ด้วยฉากกั้นหรือกำแพงที่เป็นต้นไม้พันธุ์ไม้ในท้องถิ่น	4.20	0.764	มาก	4.09	0.424	มาก	3.628**
2	สร้างที่หลบภัยให้สัตว์ป่าเพื่อซ่อนตัวและสร้างที่พักหรือที่พบบปะสังสรรค์สำหรับคนที่ไม่ใช่นักกอล์ฟ	4.17	0.935	มาก	3.51	0.646	มาก	16.381**
3	หากมีสถานที่ทางประวัติศาสตร์และมรดกทางวัฒนธรรมที่น่าสนใจให้จัดสร้างขึ้นเป็นสถานที่สำคัญเพื่อเชื่อมโยงอดีตกับปัจจุบัน	3.90	0.877	มาก	3.55	0.851	มาก	7.090**
รวม		4.08	0.768	มาก	3.71	0.522	มาก	10.022**
รวมทั้งสิ้น		4.24	0.501	มาก	3.81	0.434	มาก	19.262**

จากตาราง 9 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่า มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืนในด้านการออกแบบ หากนำมาปรับใช้ในประเทศไทยมีความเหมาะสมและเป็นไปได้ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.24$, $SD. = 0.501$ และ $\bar{X} = 3.81$, $SD. = 0.434$) เช่นเดียวกันกับในระดับมาตรฐานย่อยทุกรายการ คือ มาตรฐานในรายการย่อย เรื่อง ภูมิทัศน์และระบบนิเวศน์ แหล่งน้ำ พลังงานและแหล่งพลังงาน ผลิตภัณฑ์และห่วงโซ่อุปทาน คุณภาพสิ่งแวดล้อม

คนและชุมชน และเมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวมาปรับใช้ในประเทศไทย ในระดับมาตรฐานย่อยทุกรายการ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่า มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียว ระดับมาตรฐานย่อยทุกรายการ มีความเหมาะสมและความเป็นไปได้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่า มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียว ในรายการย่อย เรื่อง ภูมิทัศน์ และระบบนิเวศน์ แหล่งน้ำ พลังงานและแหล่งพลังงาน ผลผลิตและห่วงโซ่อุปทาน คุณภาพสิ่งแวดล้อม คนและชุมชน มีความเหมาะสมในการนำมาใช้ในประเทศไทย ในขณะที่ความเป็นไปได้ในการนำมาปรับใช้ในประเทศไทยต่ำกว่า

ตาราง 10 เปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืนมาปรับใช้ในประเทศไทยเป็นรายข้อ (ด้านการก่อสร้าง) n=396

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม		ความเป็นไปได้			T	
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD		แปลผล
ภูมิทัศน์และระบบนิเวศ								
1	ร่างแบบการก่อสร้างสนามโดยใช้ข้อมูลจากการสำรวจพื้นที่ด้านอุทกวิทยา ภูมิทัศน์ และระบบนิเวศเพื่อให้แน่ใจว่าทีมงานก่อสร้างใส่ใจและระมัดระวังเป็นพิเศษไม่ให้กระทบกับธรรมชาติ	4.41	0.492	มาก	3.59	0.814	มาก	21.971**

ตาราง 10 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
2	การวางที่หรือการจัดการพื้นที่ให้เรียบดูดีน่ารื่นรมย์ต้องทำอย่างค่อยเป็นค่อยไปและไม่ตัดทำลายพืชพันธุ์ไม้ที่ขึ้นอยู่เดิมแต่กลับกำหนดให้มันเป็นแนวเขตอุปสรรคในสนามกอล์ฟแทน โดยตั้งต้นทำจากแนวเขตเส้นกลางหลุมกอล์ฟออกไป	4.16	0.668	มาก	3.95	0.683	มาก	10.078**
3	ต้องสร้างแนวกันสนามและพื้นที่ที่การตีกอล์ฟจะมาถึงแถบนี้ เพื่อปกป้องภูมิทัศน์และระบบนิเวศที่สมบูรณ์ที่สุดไว้	4.36	0.737	มาก	4.10	0.848	มาก	11.784**
4	สามารถโยกย้ายต้นไม้หรือพันธุ์ไม้บางชนิดจากที่เดิมไปอยู่ในส่วนอื่นของสนามได้	4.23	1.044	มาก	4.16	0.803	มาก	1.858
5	ตัดตกแต่งพืชคลุมดินเพื่อภูมิทัศน์ที่สวยงามให้เป็นทางเดินเชื่อมระหว่างอาคารต่างๆ	4.41	0.493	มาก	4.18	0.682	มาก	10.856**

ตาราง 10 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
6	หาที่อยู่อาศัยสำหรับสิ่งที่มีชีวิตที่อาจไม่ได้กำหนด หรือวางแผนมาก่อน เช่น ท่อระบายน้ำ ทางระบายน้ำ พุ่มต้นกก และโชดหิน ที่มีพรรณไม้ปกคลุม	4.20	0.764	มาก	3.93	0.830	มาก	7.603**
7	ถางที่เพื่อปลูกพืชที่สามารถทนฝนทนน้ำท่วมและความชื้นแฉะได้ดี	4.21	0.761	มาก	3.95	0.937	มาก	11.706**
8	แบ่งการก่อสร้างออกเป็นช่วงๆ เพื่อไม่ให้ส่งผลกระทบต่อสิ่งมีชีวิตอื่นๆ เช่น เสี่ยงและแรงสั่นสะเทือนของเครื่องจักรหนักที่มีผลต่อนกที่ทำรังอยู่ในบริเวณนั้น	4.15	0.927	มาก	4.01	0.786	มาก	3.523**
9	ฟื้นฟูพื้นที่ส่วนที่ถูกทำลายเสียหายให้เรียบร้อยและให้ความสำคัญกับระบบนิเวศ	4.26	0.710	มาก	4.06	0.752	มาก	6.569**
10	ผสานเรื่องราวทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมในแผนการพัฒนาสนามกอล์ฟให้มากที่สุด	3.99	0.911	มาก	3.44	1.062	มาก	14.173**
รวม		4.23	0.635	มาก	3.93	0.624	มาก	19.104**

ตาราง 10 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
แหล่งน้ำ								
1	พยายามลดปริมาณ ทุ่งหญ้าสำหรับเลี้ยงสัตว์ ที่ต้องหมั่นรดน้ำ เพราะจะทำให้การก่อสร้างล่าช้า	3.13	1.040	ปานกลาง	3.70	0.829	มาก	-15.847**
2	ปรับปรุงระบบชลประทานและการระบายน้ำเพื่อกาประโยชน์ในการเก็บเกี่ยวที่รวดเร็วและมั่นใจว่าการชลประทานนั้นมีเป้าหมายเพื่อการดูแลรักษาสนามหญ้า	4.40	0.491	มาก	4.03	0.605	มาก	15.188**
3	มั่นใจว่าการออกแบบเชิงนิเวศที่วางไว้นั้นสามารถส่งน้ำได้ถูกต้องแม่นยำตามที่กำหนดไว้ระหว่างบ่อน้ำกับแหล่งน้ำต่างๆ	4.41	0.493	มาก	4.08	0.961	มาก	9.937**
4	วางท่อระบายน้ำเชื่อมต่กับร่องน้ำธรรมชาติและบ่อน้ำหรือพวงหญ้าที่น้ำสามารถซึมผ่านลงดินได้	4.51	0.500	มากที่สุด	4.30	0.658	มาก	10.312**

ตาราง 10 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
5	ป้องกันแหล่งน้ำหรือแอ่งน้ำในสนามกอล์ฟโดยการใช้ตัวกันทางกายภาพที่มีอยู่แล้ว เช่น รั้วต้นไม้ ตัวกรองชีวภาพและเขตห้ามพ่นยากำจัดศัตรูพืช	4.10	0.848	มาก	3.65	0.923	มาก	8.208**
	รวม	4.11	0.561	มาก	3.95	0.675	มาก	7.598**
พลังงานและแหล่งพลังงาน								
1	หาโอกาสในการใช้เชื้อเพลิงสะอาดหรือพลังงานที่นำกลับมาใช้ใหม่สำหรับพาหนะเพื่อการขนส่งและเครื่องยนต์ ที่ใช้ในสนาม เช่น เชื้อเพลิงชีวภาพ หรือ ไบโอดีเซล	4.25	0.905	มาก	3.66	0.999	มาก	11.281**
2	เลือกใช้เครื่องปั้นไฟรูนล่าสุดกับพลังงานชีวภาพหรือก๊าซLPG	4.15	0.871	มาก	3.97	1.021	มาก	3.328*

ตาราง 10 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
3	ใช้น้ำมันดีเซลที่ม เปอร์เซ็นต์ซัลเฟอร์ (LSD) น้อย กับ ยานพาหนะและอุปกรณ์ เครื่องมือที่ใช้ในสนาม กอล์ฟ ทุกประเภท ที่ ต้องใช้น้ำมัน แต่ต้องใช ไส้กรองหรือเครื่องฟอก ไอเสียเชิงเร่งปฏิกิริยา (catalytic onverters) รุ่น ล่าสุด	4.51	0.500	มากที่สุด	3.73	0.934	มาก	16.263**
4	เลือกวิธีการลำเลียงหรือ ขนส่งวัสดุหรือวัตถุต่างๆ หลายๆวิธีเพื่อส่งมาที่ สนามกอล์ฟ เช่น รถไฟ เรือ เรือขนส่งสินค้า	3.88	0.974	มาก	3.14	1.156	ปานกลาง	14.723**
5	วางแผนระบบการขนส่ง ให้รัดกุมเพื่อลดการใช้ น้ำมันเชื้อเพลิง ตั้งแต่ แรกเริ่มการก่อสร้าง สนามกอล์ฟ	4.25	0.905	มาก	3.85	0.926	มาก	9.922**
6	ลดปริมาณการใช้ เชื้อเพลิงและพลังงานทุก รูปแบบโดยลดการ ปรับเปลี่ยน ภูมิทัศน์ให้ มากที่สุดแต่เลือกบูรณา การลักษณะของพื้นที่ที่ เป็นอยู่ให้ มากที่สุด	4.56	0.497	มากที่สุด	4.27	0.627	มาก	9.293**
รวม		4.26	0.734	มาก	3.77	0.684	มาก	14.009**

ตาราง 10 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
ผลผลิตและห่วงโซ่อุปทาน								
1	เลือกวิธีการ รายละเอียด และคุณสมบัติในการ สร้างกรีนที่เหมาะสม โดยตระหนักไว้เสมอว่า กรีนต้องการการดูแล และบำรุงรักษาตลอดไป	4.31	0.462	มาก	3.95	0.684	มาก	14.860**
2	ใช้คำปรึกษาทาง เศรษฐกิจการเกษตร ใช้ ดินปุ๋ยอินทรีย์ กาบ มะพร้าว ที่ผลิตใน ท้องถิ่นในการเพาะหรือ ปลูกลูกต้นไม้	4.17	0.814	มาก	4.02	0.803	มาก	3.274*
3	ลดการนำเข้าวัสดุอิฐหิน ก้อนใหญ่ๆที่จะใช้ในการ ก่อสร้างแต่หันมาใช้ หิน กรวด หินบด กรวดโรย ทราย ดิน และไม้ ที่มีอยู่ ในพื้นที่เพื่อทำคอนกรีต	4.36	0.482	มาก	3.88	0.791	มาก	19.184**

ตาราง 10 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
4	กำหนดนโยบายการใช้ผลิตภัณฑ์รีไซเคิลให้มากที่สุดเท่าที่จะใช้ได้ไม่ว่าจะเป็นท่อระบายน้ำที่ทำจากพลาสติกกรีไซเคิลเสื่อโยมะพร้าวที่นอนนกกามะพร้าว เตียงทำจากไม้ ที่ไม่ใช่แล้วทรายขาว หรือทรายแก้วที่ผ่านกระบวนการผลิตใหม่ อีฐรีไซเคิลกระเบื้องหินปูถนน และวัสดุอื่นๆที่ใช้ในการก่อสร้างและตกแต่ง ภูมิทัศน์	3.99	0.791	มาก	3.79	0.766	มาก	10.000**
5	ใช้สีที่ไม่มีส่วนผสมของสารอันตรายก่อพิษแก่สิ่งมีชีวิต	4.19	0.957	มาก	3.99	0.978	มาก	9.922**
6	เลือกปลูกต้นไม้ ดอกไม้ พุ่มไม้ที่เป็นพันธุ์ไม้ท้องถิ่นเพราะจะปรับตัวได้ดีกับสภาพภูมิอากาศ	4.36	0.659	มาก	4.24	0.793	มาก	7.381**
รวม		4.23	0.572	มาก	3.97	0.590	มาก	17.426**
คุณภาพสิ่งแวดล้อม								
1	ปรับสภาพดินเมื่อถึงเวลาสมควร เช่น เมื่อแห้งและแตกกระแหงต้องใช้พืชคลุมดินที่ช่วยป้องกันการแห้งของดินได้	4.41	0.493	มาก	4.14	0.815	มาก	12.093**

ตาราง 10 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
2	กลับหน้าดินในระดับ ความลึกที่ต่างๆกันเพื่อ ปรับสภาพดิน แต่ต้อง กลับเฉพาะหน้าดินจริงๆ เท่านั้นส่วนดินชั้นที่อยู่ใต้ ลงไปให้อยู่ในสภาพเดิม	4.04	0.885	มาก	3.88	0.858	มาก	5.601**
3	อย่าถมให้มีหน้าดินหนา มากเกินไปและไม่ทิ้ง เวลาให้หน้าดินอยู่ใน สภาพเดิมนานเกินไป แต่ควรหล่นเวลาในการ กลับหน้าดิน ให้สั้นลง	4.01	0.789	มาก	3.93	0.738	มาก	5.587**
4	ใช้รั้ว ร่องน้ำ และวิธีกา อื่นๆ เพื่อป้องกันการสีก กร่อนและสูญเสียหน้าดิน เสี่ยงกระบวนการเตรียม ดินและปลูกต้นไม้ ต้นหญ้าในช่วงแล้งหรือ ลมแรงมาก	4.41	0.493	มาก	3.95	0.819	มาก	13.616**
5	วางแผนการสร้าง เส้นทางเพื่อการขนส่งที่ สะดวกโดยเลี่ยงแฟร์เวย์ พื้นที่ใกล้แหล่งน้ำ แล พื้นที่ที่ธรรมชาติโดยรอบ ไวต่อการถูกทำลายได้ ง่าย	4.31	0.726	มาก	3.84	0.809	มาก	18.422**

ตาราง 10 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
6	ลดการสร้างทางลาดชัน ที่ง่ายต่อการสึกกร่อน ต้องมั่นใจว่ามีการวาง แผนการป้องกันการเกิด มลภาวะเป็นอย่างดี	3.94	0.916	มาก	3.80	0.529	มาก	3.164*
7	ป้องกันอากาศด้วยการ ใช้ระบบโลจิสติกในการ ก่อสร้างที่วางแผนมา เป็นอย่างดีเพื่อลดระดับ ความดังของเสียง เลือกใช้เครื่องจักรรุ่น ใหม่ล่าสุด ที่ใช้เชื้อเพลิง คุณภาพดี ที่ทำให้การ ทำงานของเครื่องเงียบ เสียงหรือ เบาที่สุด	4.41	0.746	มาก	3.54	0.757	มาก	20.175**
รวม		4.21	0.587	มาก	3.87	0.618	มาก	33.462**
การป้องกันมลภาวะ								
1	เลือกใช้เชื้อเพลิงชีวภาพ หรือเชื้อเพลิงสะอาดที่ นำกลับมาใช้ใหม่ได้ใน การขนส่งและการใช้ เครื่องจักรกลในพื้นที่ ก่อสร้างเพื่อลดการ ปล่อยก๊าซเรือนกระจก	4.41	0.746	มาก	3.89	0.629	มาก	15.232**

ตาราง 10 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
2	ใช้ตาข่ายตาถี่คลุมหรือ กันเขตพื้นที่ก่อสร้างเพื่อ ป้องกันฝุ่นละอองหรือ เศษผงปลิว่อนกระจาย กำหนดนโยบายการ ห้ามเผาเศษไม้ใบไม้ แห้งหญ้าแห้งที่พื้นที่ ก่อสร้าง ห้ามใช้หรือใช้ ฟางหรือใบไม้คลุมคลุม ดินให้น้อยที่สุด	4.18	0.679	มาก	3.69	0.657	มาก	14.410**
3	ป้องกันการสูญเสียน้ำ โดยใช้โคลนและ วิธีการตกตะกอน ลดการ เปิดหน้าดินกว้าง เพื่อ โรยหรือฝังเมล็ดพันธุ์พืช	4.11	0.746	มาก	3.88	0.570	มาก	10.779**
4	กำหนดระยะเวลาในการ ก่อสร้างออกเป็นช่วงๆ เพื่อลดการเปิดหน้าดิน ที่เตี้ยกว้างๆ เพื่อช่วย ป้องกันการกัดกร่อนและ กลายสภาพเป็นโคลนใน เขตมรสุม เขตพื้นที่ฝน ตกหนัก และเขตพื้นที่ ลาดชันที่เป็นดินร่วน	4.36	0.737	มาก	4.06	0.785	มาก	12.792**

ตาราง 10 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
5	มั่นใจว่ามีมาตรการและอุปกรณ์เครื่องมือป้องกันประจำแต่ละพื้นที่ป้องกันการล้นทะลัก และหาวิธีการในการกำจัดวัชพืช เช่น การเผา	4.26	0.809	มาก	3.90	0.934	มาก	10.839**
6	มั่นใจว่ามาตรการการป้องกันมลภาวะได้ถูกกำหนดไว้ในแผนทั้งแบบชั่วคราวและถาวร	4.51	0.500	มากที่สุด	3.90	0.846	มาก	18.600**
7	เข้มงวดในการใช้พื้นที่กันชน พื้นที่ห้ามพ่นยา โดยรอบแหล่งน้ำ ร่องน้ำ พงหญ้าขึ้นและ เป็นต้น	4.46	0.499	มาก	4.04	0.481	มาก	12.693**
8	เลี่ยงการสูบน้ำที่มีตะกอนจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่ง และป้องกันน้ำไหลเข้าไปในพื้นที่ที่มีการขุดเจาะ	4.31	0.462	มาก	3.61	0.767	มาก	17.601**
9	วิธีการล้างล้อรถบรรทุกก่อนออกจากพื้นที่ก่อสร้างต้องมีความปลอดภัยและ น้ำที่ใช้ในการ ล้างต้องกลับมาผ่านกระบวนการบำบัดก่อนทิ้งไปหรือก่อน นำกลับมาใช้ใหม่	4.18	0.679	มาก	3.72	0.824	มาก	13.688**

ตาราง 10 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
10	ปูพื้นลานจอดรถ ถนน หรือทางเดิน ด้วยวัสดุที่ น้ำสามารถซึมผ่านได้เพื่ ปล่อยให้น้ำฝนไหลซึมไ อย่างช้าๆ จนไม่ขังไว้บน พื้นผิวถนน เพื่อให้โลหะ หนัก ยางหรือพลาสติก ตกค้างอยู่บนพื้นผิวถนน ไม่ไหลลงไปรวมในแหล่ง น้ำ	4.41	0.492	มาก	3.62	0.926	มาก	17.734**
11	ถังเชื้อเพลิง ถังน้ำมัน ถัง สารเคมีจะต้องถูกจัดเก็บ ในเขตพื้นที่เฉพาะที่ ไม่ให้บุคคล ภายนอกเข้า ออกได้	4.46	0.499	มาก	4.08	0.795	มาก	15.603**
รวม		4.32	0.533	มาก	3.85	0.430	มาก	30.550**
คนและชุมชน								
1	ประชาสัมพันธ์ให้ชุมชน ทราบว่าท่านใช้ ทรัพยากรในท้องถิ่นทั้ง แรงงานคนและผลิตผล ของชุมชน ด้วยแนวคิด สำคัญในนโยบายการ ขยายตัวทางเศรษฐกิจ และการมีส่วนร่วมกับ ชุมชน	4.56	0.497	มากที่สุด	4.03	0.687	มาก	15.848**

ตาราง 10 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
2	หาโอกาสให้การ ฝึกอบรมถ่ายทอดความรู้ ประสบการณ์และการฝึก ทักษะวิชาชีพด้วย เทคนิคที่หลากหลาย ผ่านโรงเรียน วิทยาลัย มหาวิทยาลัยในชุมชน ในช่วงที่โครงการ ก่อสร้างสนามกอล์ฟยัง ดำเนินการอยู่	4.54	0.583	มากที่สุด	3.87	0.783	มาก	15.999**
3	กำหนดวันเยี่ยมชมเป็น พิเศษให้กับคนในชุมชน เข้าชมกระบวนการ ทำงานในการก่อสร้าง	3.98	0.786	มาก	3.91	0.828	มาก	2.417**
4	กำหนดเส้นทางและ ช่วงเวลาในการขนส่ง วัสดุอุปกรณ์และ เครื่องจักรเครื่องยนต์ ต่างๆโดยอาศัยข้อมูล จากคนในพื้นที่เพื่อลด ผลกระทบด้าน การจราจรที่จะเกิดขึ้นกับ ชุมชน	4.09	0.847	มาก	3.91	0.652	มาก	5.288**

ตาราง 10 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
5	แบ่งการขนส่งออกเป็นช่วงๆและเลี้ยวช่วงเวลาเร่งด่วน สร้างเส้นทาง การขนส่งเข้าสู่สถานที่ก่อสร้างโดยตรงเพื่อลดเสียง ฝุ่น และความไม่พอใจในการสร้างสนามกอล์ฟในชุมชน	4.36	0.737	มาก	4.12	0.647	มาก	11.088**
6	เลือกผู้รับเหมาหรือบริษัทก่อสร้างในท้องถิ่นเป็นคู่สัญญา พึงตระหนักว่าเงินทุกบาททุกสตางค์ที่จ่ายให้ชุมชนในพื้นที่จะส่งผลดีย้อนกลับมาสู่ธุรกิจของท่าน	4.36	0.737	มาก	3.65	0.773	มาก	22.107**
7	วิเคราะห์ผลกระทบทางเศรษฐกิจที่มีต่อการก่อสร้าง ประชาสัมพันธ์ให้ชุมชนทราบว่าการก่อสร้างสนามกอล์ฟจะทำให้เกิดเม็ดเงินทั้งในระยะสั้นและระยะกลางที่จะนำไปพัฒนาคนในชุมชน	4.51	0.500	มากที่สุด	3.97	0.628	มาก	16.016**
	รวม	4.34	0.610	มาก	3.92	0.486	มาก	20.313**
	รวมทั้งสิ้น	4.25	0.562	มาก	3.89	0.514	มาก	24.835**

*p< .05, **p< .01

จากตาราง 10 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่า มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืนในด้านการก่อสร้าง หากนำมาปรับใช้ในประเทศไทยมีความเหมาะสมและเป็นไปได้ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.25$, $SD = 0.562$ และ $\bar{X} = 3.89$, $SD = 0.514$) เช่นเดียวกับในระดับมาตรฐานย่อยทุกรายการ คือ มาตรฐานในรายการย่อย เรื่อง ภูมิทัศน์และระบบนิเวศน์ แหล่งน้ำ พลังงานและแหล่งพลังงาน ผลผลิตและห่วงโซ่อุปทาน คุณภาพสิ่งแวดล้อม กาป้องกันมลภาวะ คนและชุมชน และเมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวมาปรับใช้ในประเทศไทย ในระดับมาตรฐานย่อยทุกรายการ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่า มาตรฐานสนามกอล์ฟ สีเขียว ระดับมาตรฐานย่อยทุกรายการ มีความเหมาะสมและความเป็นไปได้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่า มาตรฐานสนามกอล์ฟ สีเขียว ในรายการย่อย เรื่อง ภูมิทัศน์และระบบนิเวศน์ แหล่งน้ำ พลังงานและแหล่งพลังงาน ผลผลิตและห่วงโซ่อุปทาน คุณภาพสิ่งแวดล้อม คนและชุมชน มีความเหมาะสมในการนำมาใช้ในประเทศไทย ในขณะที่ความเป็นไปได้ในการนำมาปรับใช้ในประเทศไทยต่ำกว่า

ระยะที่ 3 การตรวจสอบยืนยันความเหมาะสมของมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน

ผู้วิจัยดำเนินการให้ผู้ทรงคุณวุฒิ ตรวจสอบมาตรฐาน เพื่อยืนยันความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืนมาปรับใช้ในประเทศไทย ดังนี้

ตาราง 11 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืนมาปรับใช้ในประเทศไทย ในภาพรวม

มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
	$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
ด้านการวางแผน	4.18	0.440	มาก	3.87	0.330	มาก	5.988**
ด้านการออกแบบ	4.16	0.500	มาก	3.77	0.441	มาก	4.933**
ด้านการก่อสร้าง	4.17	0.560	มาก	3.86	0.500	มาก	6.161**

* $p < .05$, ** $p < .01$

จากตาราง 11 พบว่า เมื่อพิจารณาในภาพรวม พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นว่า มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียว มีความเหมาะสมและมีความเป็นไปได้ที่จะนำมาปรับใช้ในประเทศในระดับมากทุกรายการ และเมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ เกี่ยวกับความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืนมาปรับใช้ในประเทศไทย ในภาพรวม พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นว่า มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียว ด้านการวางแผน ด้านการออกแบบ และด้านการก่อสร้าง มีความเหมาะสมและความเป็นไปได้แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ ผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นว่า มาตรฐานสนามกอล์ฟ สีเขียว ด้านการวางแผน ด้านการออกแบบ และด้านการก่อสร้าง มีความเหมาะสมในการนำมาใช้ในประเทศไทย ในขณะที่ความเป็นไปได้ในการนำมาปรับใช้ในประเทศไทยต่ำกว่า

ตาราง 12 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืนมาปรับใช้ในประเทศไทยเป็นรายข้อ (ด้านการวางแผน) n=30

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
ภูมิทัศน์และระบบนิเวศ								
1	นี้ภาพสนามกอล์ฟของท่านที่มีภูมิทัศน์ทางนิเวศวิทยาที่สมบูรณ์ในสนามกอล์ฟที่ท่านจะสร้าง	4.10	0.548	มาก	3.97	0.615	มาก	1.682
2	ศึกษาระบบนิเวศวิทยา ลักษณะทางภูมิทัศน์ อุทกวิทยาและภูมิฐานวิทยา เพื่อทำความเข้าใจ ในลักษณะของพื้นที่ ที่จะสร้างสนามกอล์ฟ	4.23	0.774	มาก	4.23	0.679	มาก	0.000

ตาราง 12 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
3	หลักเลี้ยงการสร้าง ข้อกำหนดในการ ออกแบบสนามล่องหน้า และการตัดป้ายโฆษณา ทางการตลาด เช่น ที่ ลิงค์ต่างๆ ปา หนองน้ำ หรือ พุ่มไม้ เป็นต้น	3.27	1.048	ปานกลาง	3.33	0.661	ปานกลาง	-0.494
4	หลักเลี้ยงการตัดสินใจ ก่อนเวลาอันสมควรเรื่อง จำนวนหลุมที่จะสร้าง และความยาวของพื้นที่ สนามกอล์ฟ	3.43	1.331	ปานกลาง	3.37	0.850	ปานกลาง	0.372
5	วางแผนแม่บทในการ พัฒนาพื้นที่โดยรอบทั้ง สนาม มากกว่ามุ่งเน้น เฉพาะส่วนที่น่าสนใจ เป็นพิเศษและที่มีระบบ นิเวศ ที่ดีอยู่แล้ว	4.40	0.498	มาก	4.03	0.669	มาก	4.097**
6	พิจารณาพื้นที่ในการ สร้างคลับเฮาส์อย่าง รอบคอบ ให้อยู่ในมุมที่ คิดไว้อย่างรอบคอบ ละเอียดอ่อน เห็นง่าย และ สบายตา	4.17	0.834	มาก	4.07	0.785	มาก	1.795
รวม		3.93	0.490	มาก	3.93	0.387	มาก	0.014

ตาราง 12 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
แหล่งน้ำ								
1	ใช้บรรดาสเกลในการประเมินเรื่องน้ำเพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานประกอบการตัดสินใจ	4.10	0.803	มาก	4.27	0.583	มาก	-1.542
2	ต้องรู้ถึงปริมาณน้ำที่ต่อใช้ในโครงการและที่มีอยู่สำหรับโครงการ และความต้องการในอนาคตใดๆ เกิดการพลิกผันเปลี่ยนแปลงของแหล่งน้ำที่มี	4.47	0.819	มาก	4.27	0.785	มาก	2.693*
3	รวบรวมและบันทึกเขตพื้นที่ที่มีลุ่มน้ำและกาจัดการน้ำ ในแผนแม่บทและในแผนผังพื้นที่ที่จะสร้างสนามกอล์ฟ	4.40	0.498	มาก	3.97	0.615	มาก	4.709**
4	พิจารณาอย่างรอบคอบและเป็นรูปธรรมเกี่ยวกับความเหมาะสมในการสร้างหนองน้ำแบบเปิดสภาพพื้นที่แวดล้อมโดยรอบ การก่อสร้างและค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษาสภาพตลอดการใช้งาน	4.07	0.785	มาก	3.73	0.785	มาก	3.808*

ตาราง 12 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
5	ในพื้นที่ที่เหมาะสมกับการ สร้างแหล่งน้ำให้ โอกาสที่จะสร้างคุณ ค่าสูงสุด พื้นที่ชุ่มน้ำ ใหม่และระบบนิเวศทาง น้ำ	3.97	0.850	มาก	3.60	0.621	มาก	4.097**
6	ใช้วิธีทางธรรมชาติใน การระบายน้ำและบริหาร จัดการน้ำฝน	4.27	0.450	มาก	3.77	0.858	มาก	4.014**
7	การวางแผนแม่บทต้อง หลีกเลี่ยงผลกระทบต่อ แหล่งน้ำธรรมชาติที่มีอยู่	4.53	0.507	มากที่สุด	4.07	0.691	มาก	5.037**
8	เลือกใช้หญ้าที่มีความ ทนทานมากที่สุดต่อ ความแห้งแล้งและโรค ในพืช และใบ มีขนาด เล็กที่สุด ทนต่อการชะ และเหยียบย่ำ	4.73	0.450	มากที่สุด	4.37	0.718	มาก	2.796*
9	เลือกใช้กลยุทธ์การ วางแผนปลูกต้นไม้และ ไม้พุ่มที่มีความทนทาน ต่อความแห้งแล้ง	4.53	0.507	มากที่สุด	4.53	0.507	มากที่สุด	0.000
รวม		4.34	0.441	มาก	4.06	0.377	มาก	6.993**

พลังงานและแหล่งพลังงาน

1	ยื่นหยัดแนวคิดการเป็น โครงการสนามกอล์ฟที่ ส่งเสริมการเป็นแหล่ง พลังงานยั่งยืนสู่ ธรรมชาติ	4.23	0.728	มาก	3.90	0.662	มาก	3.808*
---	---	------	-------	-----	------	-------	-----	--------

ตาราง 12 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
2	เข้าใจในระบบโครงสร้างพื้นฐานด้านพลังงานที่ใช้ในโครงการสนามกอล์ฟ โดยมีผู้เชี่ยวชาญด้านพลังงานทำการสำรวจความเป็นไปได้ในการนำพลังงานมาใช้ใหม่	4.10	0.662	มาก	3.63	0.615	มาก	4.474**
3	ประเมินศักยภาพการแลกเปลี่ยนและถ่ายเทพลังงานที่เกิดขึ้นระหว่างโครงการสนามกอล์ฟ กับอุตสาหกรรมท้องถิ่น เช่น ความร้อนจากอุตสาหกรรมท้องถิ่น ความร้อนเกิดจากสนามจากน้ำและพื้นที่สร้างแหล่งน้ำ	3.50	0.900	มาก	2.90	0.662	ปานกลาง	3.168*
4	เลือกตำแหน่งก่อสร้างตัวอาคารที่สามารถใช้ความร้อนความเย็นและแสงสว่างจากธรรมชาติให้เป็นประโยชน์ได้	4.43	0.504	มาก	4.23	0.430	มาก	2.693*
5	วางแผนระบบชลประทานให้เป็นไปตามธรรมชาติมากที่สุด โดยใช้ประโยชน์จากแรงดึงดูดของโลก	4.27	0.583	มาก	3.87	0.776	มาก	3.247*
รวม		4.10	0.569	มาก	3.70	0.438	มาก	4.257**

ตาราง 12 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
ผลิตผลและห่วงโซ่อุปทาน								
1	ผลักดันให้เกิดการใช้ห่วงโซ่อุปทานอย่างยั่งยืนผ่านนโยบายการจัดซื้อจัดจ้างที่คำนึงถึงสิ่งแวดล้อมที่ถูกต้องทางจริยธรรม	3.97	0.615	มาก	3.40	0.814	ปานกลาง	3.798*
2	ใช้ประโยชน์จากวัสดุรีไซเคิลให้มากที่สุดเท่าที่ใช้ได้	4.07	0.785	มาก	3.47	0.629	ปานกลาง	4.871**
3	หาโอกาสที่จะริเริ่มแหล่งวัสดุรีไซเคิลในท้องถิ่นที่มีรากายุดิธรรม	3.80	0.714	มาก	3.37	0.669	ปานกลาง	3.067*
4	ในแผนแม่บทด้านพื้นที่ต้องกำหนดพื้นที่ที่เหมาะสมและเพียงพอในการเก็บและจัดการวัสดุรีไซเคิล	4.20	0.551	มาก	3.50	0.682	มาก	7.167**
รวม		4.00	0.555	มาก	3.43	0.454	ปานกลาง	6.085**
คุณภาพสิ่งแวดล้อม								
1	วางแผนพัฒนาคุณภาพดิน อากาศ น้ำ แลสิ่งแวดล้อมภายในพื้นที่สนาม	4.57	0.504	มากที่สุด	4.50	0.682	มาก	1.000

ตาราง 12 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
2	เสี่ยงการพัฒนาพื้นที่ ที่มีผลกระทบกับน้ำใต้ดินในแหล่งน้ำปิด แหล่งน้ำละเอียดอ่อน ซึ่งจะทำให้เกิดการกระทบกับน้ำใต้ดิน	4.50	0.630	มากที่สุด	4.13	0.819	มาก	3.003*
3	เลือกพื้นที่ที่มีดินที่มีคุณภาพดีที่สุดเพื่อลดผลกระทบรุนแรงในการพัฒนา ในการสร้างแฟร์เวย์ เซน เซมิรฟ์ และพื้นที่หญ้าระหว่างหลุม	4.17	0.834	มาก	3.73	0.691	มาก	4.709**
4	รักษาสภาพพื้นหญ้าสีเขียวให้ชุ่มชื้นตลอดเวลา และใช้ระบบนิเวศปรับสภาพน้ำดิน และอากาศให้มีคุณภาพด้วยกระบวนการทางธรรมชาติ	4.50	0.509	มากที่สุด	4.17	0.461	มาก	3.340*
5	ทำความเข้าใจความเชื่อมโยงของการส่งผล ต่อกันของพื้นที่ชุ่มน้ำ ทางน้ำไหล และชั้นดิน ชั้นหินอุ้มน้ำที่อยู่ใกล้ๆ กัน	4.03	0.669	มาก	3.93	0.785	มาก	1.000
รวม		4.35	0.539	มาก	4.09	0.513	มาก	3.685*

ตาราง 12 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
คนและชุมชน								
1	ในการพัฒนาโครงการ ต่างๆให้คำนึงถึง ประโยชน์ที่คนในชุมชนจะ ได้รับให้มากที่สุด รับฟัง ความต้องการและ สนองตอบความต้องการ ของชุมชน	4.47	0.507	มาก	4.10	0.759	มาก	3.266*
2	ทำโครงการสนามกอล์ฟนี้ ให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ คนในชุมชนเป็นเวลานาน	4.40	0.498	มาก	4.07	0.521	มาก	3.010*
3	ทำการประเมินและ วิเคราะห์โครงการสนาม กอล์ฟด้านสังคมเศรษฐกิจ เพื่อสำรวจหาวิธีการที่จะ ทำให้คนและชุมชนได้รับ ประโยชน์มากที่สุด	4.37	0.556	มาก	3.97	0.765	มาก	3.525*
4	ขอคำปรึกษาจาก เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นเพื่อให้ โครงการสนามกอล์ฟสอดคล้อง กับแผนโครงสร้างของ ชุมชน และหาช่องทางใน การลงทุนร่วมระหว่าง ภาครัฐกับภาคเอกชน	4.17	0.834	มาก	3.97	0.765	มาก	1.439
5	วางแผนสำหรับผู้ใช้กลุ่ม อื่น คนในท้องถิ่นและ ชุมชนไม่ใช่เฉพาะแค่นัก ลงทุน นักกอล์ฟแต่เพื่อ ผู้บริโภคกลุ่มอื่นๆ ด้วย	4.07	0.691	มาก	3.53	0.900	มาก	4.287**

ตาราง 12 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
6	ประสานสัมพันธ์กับ หน่วยงานของรัฐตั้งแต่ ระดับท้องถิ่นถึงระดับชาติ เพื่อแสดงให้เห็นว่า โครงการสนามกอล์ฟนี้จะ ช่วยขยายฐานเศรษฐกิจ ให้กว้างขึ้น	4.27	0.583	มาก	3.80	0.664	มาก	4.474**
7	สร้างสรรค์กิจกรรมที่ หลากหลายที่สามารถจัด ได้ในพื้นที่สนามกอล์ฟ มากกว่าการใช้สนาม กอล์ฟเพื่อการแข่งขัน เท่านั้น	4.03	0.890	มาก	3.73	0.868	มาก	3.071*
	รวม	4.25	0.527	มาก	3.87	0.552	มาก	4.359**
	รวมทั้งสิ้น	4.18	0.440	มาก	3.87	0.330	มาก	5.988**

*p< .05, **p< .01

จากตาราง 12 พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นว่า มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืนในด้านการวางแผน หากนำมาปรับใช้ในประเทศไทยมีความเหมาะสมและเป็นไปได้ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.18, SD = 0.440 และ $\bar{X}$ = 3.87, SD = 0.330) เช่นเดียวกับ ในระดับมาตรฐานย่อยเกือบทุกรายการ คือ มาตรฐานในรายการย่อย เรื่อง ภูมิทัศน์ และระบบนิเวศ แหล่งน้ำ พลังงานและแหล่งพลังงาน คุณภาพสิ่งแวดล้อม คนและชุมชน ยกเว้นความเป็นไปได้ในเรื่องผลิตผลและห่วงโซ่ที่มีความเห็นในระดับปานกลาง และเมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวมาปรับใช้ในประเทศไทย ในระดับมาตรฐานย่อยเกือบทุกรายการ พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นว่า มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฯ ระดับมาตรฐานย่อยเกือบทุกรายการ มีความเหมาะสมและความเป็นไปได้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ ผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นว่า มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฯ ในรายการย่อย เรื่องแหล่งน้ำ พลังงานและแหล่งพลังงาน

ผลิตผลและห่วงโซ่อุปทาน คุณภาพสิ่งแวดล้อม คนและชุมชน มีความเหมาะสมในการนำมาใช้ในประเทศไทย ในขณะที่ความเป็นไปได้ในการนำมาปรับใช้ในประเทศไทยต่ำกว่า ส่วนรายการย่อเรื่อง ภูมิทัศน์และระบบนิเวศ ไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 13 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการนำมาตราฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬา อย่างยั่งยืนมาปรับใช้ในประเทศไทยเป็นรายข้อ (ด้านออกแบบ) n=30

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
ภูมิทัศน์และระบบนิเวศ								
1	แน่ใจว่าการเปลี่ยนแปลงลักษณะภูมิประเทศ โดยฝีมือมนุษย์จะรักษาสภาพภูมิทัศน์ไว้ได้ใช้โอกาสในการพัฒนาพื้นที่ ภูมิทัศน์	3.97	0.615	มาก	3.40	0.770	ปานกลาง	4.572**
2	การตกแต่งสนามควรใช้วัสดุที่มีอยู่ในธรรมชาติให้มากที่สุดเพื่อรักษาสภาพภูมิทัศน์ข้างเคียงลดการใช้น้ำและอุปกรณ์ตกแต่งสนาม	4.40	0.814	มาก	4.07	0.691	มาก	3.808*
3	ให้ความสำคัญกับการแบ่งเขตพื้นที่สนามกับพื้นที่อยู่อาศัยโดยขยายทางเชื่อมระหว่างกันให้กว้างที่สุด	4.30	0.466	มาก	3.87	0.571	มาก	3.496*
4	ลดจำนวนบังเกอร์ ที่และกรีนในพื้นที่ที่ละเอียดอ่อนต่อการมองเห็น	3.60	1.102	มาก	3.73	0.740	มาก	-1.072

ตาราง 13 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
5	พิจารณาหนองน้ำเปิดว่า เหมาะสมที่จะอยู่ใน บริเวณใดของพื้นที่สนาม กอล์ฟ	4.23	0.728	มาก	4.03	0.765	มาก	2.693*
6	หลีกเลี่ยงการใช้พื้น พลาสติกเรียงเป็นแนว เป็นแถวให้มากที่สุด คำนึงถึงการใช้เป็นแนว นั้นจะช่วยทำให้เกิด โอเอซิส ที่อุดมสมบูรณ์ แทนที่จะกลายเป็นแหล่ง น้ำแห้งแล้ง	3.90	0.803	มาก	3.70	0.750	มาก	1.795
7	หาแหล่งน้ำธรรมชาติให้ มากที่สุดเท่าที่ทำได้ การ ฆ่าเชื้อ การใช้วัสดุซีเท ติก มีประโยชน์น้อยกว่า แหล่งน้ำให้มีควา หลากหลายตาม ธรรมชาติ	4.30	0.702	มาก	3.80	0.610	มาก	3.525*
8	เลือกปลูกพันธุ์ไม้ท้องถิ่น ในแผนภูมิทัศน์ โดยเฉพาะพันธุ์ไม้ที่มี ความทนทานสูงต่อ สภาพภูมิอากาศ	4.43	0.504	มาก	4.37	0.490	มาก	1.439

ตาราง 13 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
9	ให้ความสนใจพิเศษในรายละเอียดของการจัดพื้นที่ส่วนที่เป็นหญ้า เพราะในทุกๆ พื้นที่ที่มีการปูหญ้านั้นหมายถึงสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อระบบนิเวศลดลงไป	4.50	0.509	มากที่สุด	4.13	0.730	มาก	4.097**
	รวม	4.18	0.501	มาก	3.90	0.455	มาก	5.241**
แหล่งน้ำ								
1	ออกแบบพื้นที่ให้เป็นสนามหญ้าให้น้อยที่สุด โดยเฉพาะในทุกๆ ที่ที่ไม่จำเป็นของแฟร์เวย์และพวงหญ้าในสนามกอล์ฟ เพราะมันจะใช้น้ำจำนวนมากไปเป็นสิบปี	3.67	0.884	มาก	3.73	0.740	มาก	-0.701
2	เลือกพันธุ์ของหญ้าที่ได้รับการปรับปรุงมาอย่างดีที่สุดเพื่อการใช้น้ำที่ยั่งยืนของสนามกอล์ฟได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่ที่กว้างที่สุด เช่น แฟร์เวย์และเซมิร์ฟ	4.53	0.507	มากที่สุด	4.17	0.592	มาก	3.003*
3	เลือกใช้วิธีการระบายน้ำแบบเปิดโล่งแทนการใช้ท่อระบายน้ำรวมถึงร่องน้ำ ทั้งร่องน้ำทธรรมชาติ หรือร่องขุด	4.43	0.504	มาก	3.57	0.774	มาก	8.308**

ตาราง 13 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
4	รวมพื้นที่กันชน พื้นที่ห้ามพ่นยา และพื้นที่ที่มีการบริหารจัดการน้ำที่ดี เพื่อความมั่นใจในการรักษาคุณภาพน้ำ	4.20	0.714	มาก	3.80	0.484	มาก	3.525*
5	ออกแบบระบบการชลประทานที่มีประสิทธิภาพสูงสุดในการส่งน้ำไปยังทุกพื้นที่ แม้แต่ที่มีปัญหาเพียงเล็กน้อย	4.37	0.615	มาก	3.73	0.640	มาก	4.829**
6	เลือกใช้ปุ๋ยไม่เค็มและทรายที่มีอยู่แล้วเป็นแนวสนามเพื่อลดการใช้ และบูรณาการสนามให้เข้ากับภูมิประเทศ	4.33	0.802	มาก	4.00	0.830	มาก	3.010*
7	เน้นรายละเอียดในการออกแบบระบบน้ำ ได้แก่ ชายฝั่งน้ำ บริเวณน้ำดี ป่อหรือหนองน้ำที่มีความลึกหลายระดับและโค้งเว้ารวมทั้งบริเวณที่ดินรอบๆแหล่งน้ำ	4.17	0.747	มาก	4.07	0.583	มาก	0.769
	รวม	4.24	0.457	มาก	3.86	0.357	มาก	6.673**

ตาราง 13 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
พลังงานและแหล่งพลังงาน								
1	ค้นหาสถานที่ที่ไม่ต้อง ปรับพื้นที่หรือพื้นดิน มากนัก เพื่อเป็นการลด พลังงานและเชื้อเพลิง ระหว่างการก่อสร้าง	3.97	0.850	มาก	3.43	0.817	ปานกลาง	2.641*
2	ใช้หลักในการออกแบบ ที่ช่วยลดการใช้พลังงาน เช่น ใช้พลังงาน แสงอาทิตย์แทน สร้าง ที่ กำบังแดด ใช้การถ่ายเท อากาศตามธรรมชาติ และวัสดุกันความร้อน	4.17	0.699	มาก	3.77	0.626	มาก	3.525*
3	ในบางพื้นที่ต้องมีการ ปรับพื้นที่หน้าดินมาก ซึ่งจะส่งผลตลอดวงจร ชีวิตในการพัฒนาด้าน ภูมิทัศน์ ความ หลากหลายทางชีวภาพ และเศรษฐกิจ	4.07	0.785	มาก	3.53	0.776	มาก	3.764*
4	ลดทอนจำนวนพื้นที่ที่ ต้องดูแลรักษาทุกพื้นที่ ที่ไม่จำเป็นบนแฟร์เวย์ หรือเซมิร์ฟซึ่งล้วนเป็นที่ ที่ผลิตก๊าซเรือนกระจก ต่อไปอีกนับสิบปี	4.13	0.860	มาก	3.67	0.802	มาก	1.998

ตาราง 13 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
5	ลดความต้องการด้าน ชลประทานลงเพราะการ ขนส่งลำเลียงน้ำขอ โครงการนั้นเป็นการใช้ พลังงานหลักในการ พัฒนาสนามกอล์ฟ	4.00	0.871	มาก	3.30	0.988	ปานกลาง	4.188**
6	ลดจำนวนพื้นที่ลาดชัน และพื้นที่ลาดเลี้ยว ซอก ซอนรอบๆ บังเกอร์และ กรีน ซึ่งต้องใช้ แรงงานคนและเชื้อเพลิง ในการตัดแต่งบำรุงรักษา มาก	3.77	1.040	มาก	3.37	0.718	ปานกลาง	2.183*
7	ออกแบบสนามกอล์ฟที่ สามารถเดินได้เพื่อลด การใช้พลังงานและ ทรัพยากรในการ บำรุงรักษาและเติม เชื้อเพลิงรถกอล์ฟ	4.30	0.794	มาก	3.90	0.885	มาก	3.247*
รวม		4.05	0.569	มาก	3.56	0.570	มาก	4.143**

ผลผลิตและห่วงโซ่อุปทาน

1	ออกแบบอาคาร สิ่งก่อสร้างที่สามารถใช้ วัสดุในพื้นที่และซื้อขาย กับคนที่ท้องถิ่นแทนการ สั่งซื้อวัสดุสำเร็จรูปจาก แหล่งอื่นนอกพื้นที่	4.07	0.907	มาก	3.50	0.861	มาก	3.084*
---	---	------	-------	-----	------	-------	-----	--------

ตาราง 13 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
2	ออกแบบภูมิทัศน์ โดยรวมและแผนการ ก่อสร้างเชิงวิศวกรรม โดยการกำหนดใช้วัสดุใน ท้องถิ่น โดยเฉพาะส่วน ที่สำคัญที่สุด ได้แก่ กำแพง รั้วต้นไม้ ทางเดินและการปูพื้น	4.07	0.907	มาก	3.43	0.935	ปานกลาง	3.471*
3	หลีกเลี่ยงแผนการขนส่ง วัสดุและผลิตภัณฑ์จากที่ ไกลให้มากที่สุดเท่าที่จะ ทำได้	4.27	0.740	มาก	3.70	0.877	มาก	4.958**
4	กำหนดแบบการก่อสร้าง สนามกอล์ฟให้คงไว้ซึ่ง สิ่งที่มีอยู่แล้วในพื้นที่ เช่น ดิน หิน ไม้ และ ผลิตภัณฑ์ที่ทำจากต้นไม้ ที่มีอยู่แล้วในพื้นที่	4.23	0.728	มาก	4.10	0.759	มาก	1.439
รวม		4.15	0.778	มาก	3.68	0.768	มาก	3.976**
ด้านคุณภาพสิ่งแวดล้อม								
1	ออกแบบวิธีการ บำรุงรักษาให้ครอบคลุม ทุกส่วนของพื้นที่ใช้วัสดุ ที่ดี เพื่อป้องกัน สิ่งแวดล้อมจาก ผลกระทบทางด้านลบ ทางด้านมลพิษที่จะทำให้ เสียค่าใช้จ่ายและชื่อเสียง	4.40	0.498	มาก	3.87	0.937	มาก	4.287**

ตาราง 13 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
2	ป้องกันคุณภาพน้ำโด ออกแบบให้มีพวงห้อยที่ ไม่ได้ตัดจนสิ้นเตียนแต่ เป็นที่ที่น้ำสามารถซึม ผ่านลงดินได้ ทางน้ำที่ คดเคี้ยวและผืนหญ้าที่ เป็นตัวกรองชีวภาพ ใช้ ลักษณะของพื้นที่ในการ ระบายน้ำให้กลายเป็น ร่องน้ำทางธรรมชาติ	4.20	0.714	มาก	3.87	0.730	มาก	2.408*
3	ออกแบบระบบนิเวศของ หนองน้ำและพื้นที่ลุ่มไห มีการจัดการที่ดีมีดุลย ภาพและถูกสุขภาวะเพื่อ ลดการเร่งเติมสารอาหาร และธาตุอาหารเช่น ฟอสฟอรัสและไนโตรเจน	4.20	0.714	มาก	3.57	0.935	มาก	3.471*
4	เลือกหญ้าที่มีความ ทนทานได้ดีต่อความแห้ง แล้งและโรคพืชเพื่อลด การให้น้ำ ปุ๋ย ยาฆ่าแมลง และสารเคมีอื่นๆที่ก่อ ผลเสียต่อคุณภาพดิน น้ำ และอากาศในระยะยาว	4.43	0.504	มาก	4.10	0.662	มาก	2.408*
รวม		4.30	0.548	มาก	3.85	0.747	มาก	3.315*

ตาราง 13 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
คนและชุมชน								
1	ออกแบบการจัดสรรพื้นที่ให้เป็นสัดส่วนแยกออกจากกันระหว่างสนามส่วนที่ใช้เล่นกอล์ฟกับพื้นที่เพื่อนันทนาการอื่นๆ เช่นทางสำหรับคนเดินเท้า ทางสำหรับปั่นจักรยานและทางสำหรับการขี่ม้า ด้วยฉากกั้นหรือกำแพงที่เป็นต้นไม้พันธุ์ไม้ในท้องถิ่น	4.10	0.803	มาก	4.03	0.414	มาก	0.528
2	สร้างที่หลบภัยให้สัตว์ป่าเพื่อซ่อนตัวและสร้างที่พักหรือที่พบบปะสังสรรค์สำหรับคนที่ไม่ใช่นักกอล์ฟ	4.07	0.980	มาก	3.53	0.730	มาก	3.764*
3	หากมีสถานที่ทางประวัติศาสตร์และมรดกทางวัฒนธรรมที่น่าสนใจให้จัดสร้างขึ้นเป็นสถานที่สำคัญเพื่อเชื่อมโยงอดีตกับปัจจุบัน	3.70	0.837	มาก	3.52	0.820	มาก	1.140
รวม		3.95	0.777	มาก	3.68	0.518	มาก	1.974
รวมทั้งสิ้น		4.16	0.440	มาก	3.77	0.441	มาก	4.933**

*p<.05, **p< .01

จากตาราง 13 พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นว่า มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืนในด้านการออกแบบ หากนำมาปรับใช้ในประเทศไทยมีความเหมาะสมและเป็นไปได้ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.16$, $SD = 0.440$ และ $\bar{X} = 3.77$, $SD = 0.441$) เช่นเดียวกับในระดับมาตรฐานย่อยทุกรายการ คือ มาตรฐานในรายการย่อย เรื่อง ภูมิทัศน์และระบบนิเวศน์ แหล่งน้ำ พลังงานและแหล่งพลังงาน ผลผลิตและห่วงโซ่อุปทาน คุณภาพสิ่งแวดล้อม คนและชุมชน และเมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวมาปรับใช้ในประเทศไทย ในระดับมาตรฐานย่อยเกือบทุกรายการ พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นว่า มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียว ระดับมาตรฐานย่อยเกือบทุกรายการ มีความเหมาะสมและความเป็นไปได้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ ผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นว่า มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียว ในรายการย่อย เรื่อง ภูมิทัศน์และระบบนิเวศน์ แหล่งน้ำ พลังงานและแหล่งพลังงาน ผลผลิตและห่วงโซ่อุปทาน คุณภาพสิ่งแวดล้อม มีความเหมาะสมในการนำมาใช้ในประเทศไทย ในขณะที่ความเป็นไปได้ในการนำมาปรับใช้ในประเทศไทยต่ำกว่า ส่วนรายการย่อยเรื่อง คนและชุมชน ไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 14 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืนมาปรับใช้ในประเทศไทยเป็นรายข้อ (ด้านการก่อสร้าง) $n=30$

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	

ภูมิทัศน์และระบบนิเวศ								
1	ร่างแบบการก่อสร้างสนามโดยใช้ข้อมูลจากการสำรวจพื้นที่ด้านนอกทุกวิทยา ภูมิทัศน์ และระบบนิเวศเพื่อให้แน่ใจว่าทีมงานก่อสร้างใส่ใจและระมัดระวังเป็นพิเศษไม่ให้กระทบกับธรรมชาติ	4.37	0.490	มาก	3.60	0.814	มาก	5.769**

ตาราง 14 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
2	การวางที่หรือการจัดการพื้นที่ให้เรียบดูดีน่ารื่นรมย์ต้องทำอย่างค่อยเป็นค่อยไปและไม่ตัดทำลายพืชพันธุ์ไม้ที่ขึ้นอยู่เดิมแต่กลับกำหนดให้มันเป็นแนวเขตอุปสรรคในสนามกอล์ฟแทน โดยตั้งต้นทำจากแนวเขตเส้นกลางหลุมกอล์ฟออกไป	4.10	0.662	มาก	3.93	0.691	มาก	2.408*
3	ต้องสร้างแนวกันสนามและพื้นที่ที่การตีกอล์ฟจะมาถึงแถบนี้ เพื่อปกป้องภูมิทัศน์และระบบนิเวศที่สมบูรณ์ที่สุดไว้	4.27	0.740	มาก	3.97	0.850	มาก	3.525*
4	สามารถโยกย้ายต้นไม้หรือพันธุ์ไม้บางชนิดจากที่เดิมไปอยู่ในส่วนอื่นของสนามได้	4.10	1.213	มาก	4.13	0.776	มาก	-0.205
5	ตัดตกแต่งพืชคลุมดินเพื่อภูมิทัศน์ที่สวยงามให้เป็นทางเดินเชื่อมระหว่างอาคารต่างๆ	4.37	0.490	มาก	4.10	0.662	มาก	3.247*

ตาราง 14 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
6	หาที่อยู่อาศัยสำหรับสิ่งที่มีชีวิตที่อาจไม่ได้กำหนด หรือวางแผนมาก่อน เช่น ท่อระบายน้ำ ทางระบายน้ำ พุ่มต้นกก และโขดหิน ที่มีพรรณไม้ปกคลุม	4.10	0.803	มาก	3.93	0.828	มาก	1.223
7	ถางที่เพื่อปลูกพืชที่สามารถทนฝนทนน้ำท่วมและความชื้นแฉะได้ดี	4.13	0.776	มาก	3.87	0.937	มาก	3.247*
8	แบ่งการก่อสร้างออกเป็นช่วงๆ เพื่อไม่ให้ส่งผลกระทบต่อสิ่งมีชีวิตอื่นๆ เช่น เสี่ยงและแรงสั่นสะเทือนของเครื่องจักรหนักที่มีผลต่อนกที่ทำรังอยู่ในบริเวณนั้น	4.00	0.947	มาก	4.00	0.788	มาก	0.000
9	ฟื้นฟูพื้นที่ส่วนที่ถูกทำลายเสียหายให้เรียบร้อยและให้ความสำคัญกับระบบนิเวศ	4.17	0.699	มาก	4.03	0.718	มาก	1.306
10	ผสานเรื่องราวทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมในแผนการพัฒนาสนามกอล์ฟให้มากที่สุด	3.87	0.900	มาก	3.33	1.028	มาก	3.565*
รวม		4.14	0.652	มาก	3.89	0.608	มาก	4.813**

ตาราง 14 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
แหล่งน้ำ								
1	พยายามลดปริมาณ ทุ่งหญ้าสำหรับเลี้ยงสัตว์ ที่ต้องหมั่นรดน้ำ เพราะจะทำให้การก่อสร้างล่าช้า	3.03	0.928	ปานกลาง	3.57	0.817	มาก	-3.764*
2	ปรับปรุงระบบชลประทานและการระบายน้ำเพื่อกาประโยชน์ในการเก็บเกี่ยวที่รวดเร็วและมั่นใจว่าการชลประทานนั้นมีเป้าหมายเพื่อการดูแลรักษาสนามหญ้า	4.30	0.466	มาก	3.97	0.615	มาก	3.808*
3	มั่นใจว่าการออกแบบเชิงนิเวศที่วางไว้นั้นสามารถส่งน้ำได้ถูกต้องแม่นยำตามที่กำหนดไว้ระหว่างบ่อน้ำกับแหล่งน้ำต่างๆ	4.33	0.479	มาก	3.97	0.928	มาก	2.796*
4	วางท่อระบายน้ำเชื่อมต่กับร่องน้ำธรรมชาติและบ่อน้ำหรือพวงหญ้าที่นั้นสามารถซึมผ่านลงดินได้	4.43	0.504	มาก	4.23	0.626	มาก	2.693*

ตาราง 14 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
5	ป้องกันแหล่งน้ำหรือแอ่งน้ำในสนามกอล์ฟโดยการใช้ตัวกันทางกายภาพที่มีอยู่แล้ว เช่น รั้วต้นไม้ ตัวกรองชีวภาพ และเขตห้ามพ่นยากำจัดศัตรูพืช	3.97	0.850	มาก	3.70	0.915	มาก	1.393
	รวม	4.01	0.525	มาก	3.88	0.642	มาก	1.541
พลังงานและแหล่งพลังงาน								
1	หาโอกาสในการใช้เชื้อเพลิงสะอาดหรือพลังงานที่นำกลับมาใช้ใหม่สำหรับพาหนะเพื่อการขนส่งและเครื่องยนต์ที่ใช้ในสนาม เช่น เชื้อเพลิงชีวภาพหรือ ไบโอดีเซล	4.13	0.937	มาก	3.60	0.968	มาก	2.898*
2	เลือกใช้เครื่องปั้นไฟรูนล่าสุดกับพลังงานชีวภาพหรือก๊าซLPG	4.03	0.890	มาก	3.90	1.029	มาก	0.660*

ตาราง 14 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
3	ใช้น้ำมันดีเซลที่ม เปอร์เซ็นต์ซัลเฟอร์ (LSD) น้อย กับ ยานพาหนะและอุปกรณ์ เครื่องมือที่ใช้ในสนาม กอล์ฟ ทุกประเภท ที่ ต้องใช้น้ำมัน แต่ต้องใช ไส้กรองหรือเครื่องฟอก ไอเสียเชิงเร่งปฏิกิริยา (catalytic onverters) รุ่น ล่าสุด	4.43	0.504	มาก	3.63	0.890	มาก	4.397**
4	เลือกวิธีการลำเลียงหรือ ขนส่งวัสดุหรือวัตถุต่าง ๆ หลาย ๆ วิธีเพื่อส่งมาที่ สนามกอล์ฟ เช่น รถไฟ เรือ เรือขนส่งสินค้า	3.83	0.986	มาก	3.17	1.053	ปานกลาง	3.808*
5	วางแผนระบบการขนส่ง ให้รัดกุมเพื่อลดการใช้ น้ำมันเชื้อเพลิง ตั้งแต่ แรกเริ่มการก่อสร้าง สนามกอล์ฟ	4.13	0.937	มาก	3.80	0.925	มาก	2.408*
6	ลดปริมาณการใช้ เชื้อเพลิงและพลังงานทุก รูปแบบ โดยลดการ ปรับเปลี่ยน ภูมิทัศน์ให้ มากที่สุดแต่เลือกบูรณา การลักษณะของพื้นที่ที่ เป็นอยู่ให้มากที่สุด	4.50	0.509	มากที่สุด	4.27	0.583	มาก	2.249*
รวม		4.17	0.752	มาก	3.72	0.650	มาก	3.462*

ตาราง 14 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
ผลผลิตและห่วงโซ่อุปทาน								
1	เลือกวิธีการ รายละเอียด และคุณสมบัติในการ สร้างกรีนที่เหมาะสม โดยตระหนักไว้เสมอว่า กรีนต้องการการดูแล และบำรุงรักษาตลอดไป	4.27	0.450	มาก	3.90	0.712	มาก	4.097**
2	ใช้ค่าปรึกษาทาง เศรษฐกิจการเกษตร ใช้ ดินปุ๋ยอินทรีย์ กาบ มะพร้าวที่ผลิตในท้องถิ่น ในการเพาะหรือปลูก ต้นไม้	4.10	0.845	มาก	4.10	0.759	มาก	0.000
3	ลดการนำเข้าวัสดุหิน ก้อนใหญ่ๆที่จะใช้ในการ ก่อสร้างแต่หันมาใช้ หิน กรวด หินบด กรวดโรย ทราย ดิน และไม้ ที่มีอยู่ ในพื้นที่เพื่อทำคอนกรีต	4.33	0.479	มาก	3.87	0.819	มาก	5.037**

ตาราง 14 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
4	กำหนดนโยบายการใช้ผลิตภัณฑ์รีไซเคิลให้มากที่สุดเท่าที่จะใช้ได้ไม่ว่าจะเป็นท่อระบายน้ำที่ทำจากพลาสติกกรีไซเคิลเสื่อโยมะพร้าวที่นอนนกกามะพร้าว เตียงทำจากไม้ ที่ไม่ใช้แล้วทรายขาว หรือทรายแก้วที่ผ่านกระบวนการผลิตใหม่ อีฐรีไซเคิลกระเบื้องหินปูถนน และวัสดุอื่นๆที่ใช้ในการก่อสร้างและตกแต่ง ภูมิทัศน์	3.90	0.803	มาก	3.77	0.774	มาก	2.112*
5	ใช้สีที่ไม่มีส่วนผสมของสารอันตรายก่อพิษแก่สิ่งมีชีวิต	4.13	0.937	มาก	3.97	0.964	มาก	2.408*
6	เลือกปลูกต้นไม้ ดอกไม้ พุ่มไม้ที่เป็นพันธุ์ไม้ท้องถิ่นเพราะจะปรับตัวได้ดีกับสภาพภูมิอากาศ	4.30	0.651	มาก	4.17	0.791	มาก	2.112*
รวม		4.17	0.573	มาก	3.96	0.600	มาก	4.513**
คุณภาพสิ่งแวดล้อม								
1	ปรับสภาพดินเมื่อถึงเวลาสมควร เช่น เมื่อแห้งและแตกกระแหงต้องใช้พืชคลุมดินที่ช่วยป้องกันการแห้งของดินได้	4.33	0.479	มาก	4.03	0.809	มาก	3.525*

ตาราง 14 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
2	กลับหน้าดินในระดับ ความลึกที่ต่าง ๆ กันเพื่อ ปรับสภาพดิน แต่ต้อง กลับเฉพาะหน้าดินจริงๆ เท่านั้นส่วนดินชั้นที่อยู่ ใต้ลงไปให้อยู่ในสภาพ เดิม	3.93	0.868	มาก	3.77	0.858	มาก	1.542
3	อย่าถมให้มีหน้าดินหนา มากเกินไปและไม่ทิ้ง เวลาให้หน้าดินอยู่ใน สภาพเดิมนานเกินไป แต่ควรหล่นเวลาในการ กลับหน้าดิน ให้สั้นลง	3.93	0.785	มาก	3.83	0.699	มาก	1.795
4	ใช้รั้ว ร่องน้ำ และวิธีกา อื่นๆ เพื่อป้องกันการสีก กร่อนและสูญเสียหน้า ดิน เลี่ยงกระบวนการ เตรียมดินและปลูกต้นไม้ ต้นหญ้าในช่วงแล้งหรือ ลมแรงมาก	4.33	0.479	มาก	3.90	0.803	มาก	3.791*
5	วางแผนการสร้าง เส้นทางเพื่อการขนส่งที่ สะดวกโดยเลี่ยงแฟร์เวย์ พื้นที่ใกล้แหล่งน้ำ แล พื้นที่ที่ธรรมชาติโดยรอบ ไวต่อการถูกทำลายได้ ง่าย	4.23	0.728	มาก	3.80	0.847	มาก	4.709**

ตาราง 14 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
6	ลดการสร้างทางลาดชัน ที่ง่ายต่อการสึกกร่อน ต้องมั่นใจว่ามีการวาง แผนการป้องกันการ เกิดมลภาวะเป็นอย่างดี	3.93	0.828	มาก	3.83	0.592	มาก	0.769
7	ป้องกันอากาศด้วยการ ใช้ระบบโลจิสติกในการ ก่อสร้างที่วางแผนมา เป็นอย่างดีเพื่อลดระดับ ความดังของเสียง เลือกใช้เครื่องจักรรุ่น ใหม่ล่าสุดที่ใช้เชื้อเพลิง คุณภาพดีที่ทำให้การ ทำงานของเครื่องเงียบ เสียงหรือเบาที่สุด	4.00	0.758	มาก	3.53	0.819	มาก	4.942**
รวม		4.14	0.570	มาก	3.81	0.624	มาก	8.088**
การป้องกันมลภาวะ								
1	เลือกใช้เชื้อเพลิง ชีวภาพหรือเชื้อเพลิง สะอาดที่นำกลับมาใช้ ใหม่ได้ในการขนส่งและ การใช้เครื่องจักรกลใน พื้นที่ก่อสร้างเพื่อลด การปล่อยก๊าซเรือน กระจก	4.33	0.758	มาก	3.87	0.629	มาก	3.751*

ตาราง 14 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
2	ใช้ตาข่ายตาถี่คลุมหรือ กันเขตพื้นที่ก่อสร้างเพื่อ ป้องกันฝุ่นละอองหรือ เศษผงปลิว่อนกระจาย กำหนดนโยบายการห้าม เผาเศษไม้ใบไม้แห้งหญ้า แห้งที่พื้นที่ก่อสร้าง ห้าม ใช้หรือใช้ฟางหรือใบไม้ คลุมคลุมดินให้น้อยที่สุด	4.10	0.662	มาก	3.63	0.669	มาก	3.751*
3	ป้องกันการสูญเสียน้ำ โดยใช้โคลนและ วิธีการตกตะกอน ลดการ เปิดหน้าดินกว้าง เพื่อ โรยหรือฝังเมล็ดพันธุ์พืช	4.33	0.743	มาก	3.83	0.592	มาก	2.408*
4	กำหนดระยะเวลาในการ ก่อสร้างออกเป็นช่วงๆ เพื่อลดการเปิดหน้าดิน ที่เดียวกว้างๆ เพื่อช่วย ป้องกันการกัดกร่อนและ กลายสภาพเป็นโคลนใน เขตมรสุม เขตพื้นที่ฝน ตกหนัก และเขตพื้นที่ ลาดชันที่เป็นดินร่วน	4.27	0.740	มาก	3.97	0.765	มาก	3.525*
5	มั่นใจว่ามีมาตรการและ อุปกรณ์เครื่องมือป้องกัน ประจำแต่ละพื้นที่ป้องกัน การล้นทะลัก และหา วิธีการในการกำจัดวัชพืช เช่น การเผา	4.13	0.819	มาก	3.80	0.925	มาก	3.010*

ตาราง 14 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
6	มั่นใจว่ามาตรการการ ป้องกันมลภาวะได้ถูก กำหนดไว้ในแผนทั้งแบบ ชั่วคราวและถาวร	4.43	0.504	มาก	3.87	0.860	มาก	4.958**
7	เข้มงวดในการใช้พื้นที่กัน ชน พื้นที่ห้ามพ่นยา โดยรอบแหล่งน้ำ ร่องน้ำ พวงห้อยชั้นและ เป็นต้น	4.43	0.504	มาก	4.13	0.507	มาก	2.757*
8	เลี่ยงการสูบน้ำที่มีตะกอน จากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่งและ ป้องกันน้ำไหลเข้าไป พื้นที่ที่มีการขุดเจาะ	4.27	0.450	มาก	3.63	0.809	มาก	4.289**
9	วิธีการล้างล้อรถบรรทุก ก่อนออกจากพื้นที่ก่อสร้าง ต้องมีความปลอดภัยและ น้ำที่ใช้ในการ ล้างต่อ กลับมาผ่านกระบวนการ บำบัดก่อนทิ้งไปหรือก่อน นำกลับมาใช้ใหม่	4.10	0.662	มาก	3.70	0.794	มาก	3.525*
10	ปูพื้นลานจอดรถ ถนน หรือทางเดิน ด้วยวัสดุที่ น้ำ สามารถซึมผ่านได้เพื่อ ปล่อยให้น้ำฝนไหลซึมไ อย่างช้าๆ จนไม่ขังไว้บน พื้นผิวถนน เพื่อให้โลหะ หนัก ยางหรือพลาสติก ตกค้างอยู่บนพื้นผิวถนน ไม่ไหลลงไปรวมในแหล่ง น้ำ	4.37	0.490	มาก	3.60	0.932	มาก	4.678**

ตาราง 14 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
11	ถึงเชื้อเพลิง ถังน้ำมัน ถัง สารเคมีจะต้องถูกจัดเก็บ ในเขตพื้นที่เฉพาะที่ไม่ให้ บุคคล ภายนอกเข้าออกได้	4.40	0.498	มาก	4.03	0.809	มาก	4.097**
	รวม	4.25	0.519	มาก	3.82	0.442	มาก	7.784**
คนและชุมชน								
1	ประชาสัมพันธ์ให้ชุมชน ทราบว่าท่านใช้ทรัพยากร ในท้องถิ่นทั้งแรงงานคน และผลิตผลของชุมชน ด้วยแนวคิดสำคัญใน นโยบายการขยายตัวทาง เศรษฐกิจและการมีส่วน ร่วมกับชุมชน	4.50	0.509	มากที่สุด	4.00	0.695	มาก	4.014**
2	หาโอกาสให้การฝึกอบรม ถ่ายทอดความรู้ ประสบการณ์และการฝึก ทักษะวิชาชีพด้วยเทคนิคที่ หลากหลายผ่านโรงเรียน วิทยาลัย มหาวิทยาลัยใน ชุมชนในช่วงที่โครงการ ก่อสร้างสนามกอล์ฟยัง ดำเนินการอยู่	4.50	0.630	มากที่สุด	3.87	0.776	มาก	4.080**
3	กำหนดวันเยี่ยมชมเป็น พิเศษให้กับคนในชุมชน เข้าชมกระบวนการทำงาน ในการก่อสร้าง	3.90	0.803	มาก	3.87	0.819	มาก	0.273

ตาราง 14 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
4	กำหนดเส้นทางและ ช่วงเวลาในการขนส่งวัสดุ อุปกรณ์และเครื่องจักร เครื่องยนต์ต่างๆโดยอาศัย ข้อมูลจากคนในพื้นที่เพื่อ ลดผลกระทบด้าน การจราจรที่จะเกิดขึ้นกับ ชุมชน	4.00	0.871	มาก	3.93	0.640	มาก	0.528
5	แบ่งการขนส่งออกเป็น ช่วงๆและเลี้ยวช่วงเวลา เร่งด่วน สร้างเส้นทาง ขนส่งเข้าสู่สถานที่ก่อสร้าง โดยตรงเพื่อลดเสียง ฝุ่น และความไม่พอใจในการ สร้างสนามกอล์ฟในชุมชน	4.27	0.740	มาก	4.07	0.640	มาก	2.693*
6	เลือกผู้รับเหมาหรือบริษัท ก่อสร้างในท้องถิ่นเป็น คู่สัญญา พึงตระหนักว่า เงินทุกบาททุกสตางค์ที่ จ่ายให้ชุมชนในพื้นที่จะ ส่งผลดีย้อนกลับมาสู่ธุรกิจ ของท่าน	4.27	0.740	มาก	3.67	0.844	มาก	5.288**

ตาราง 14 (ต่อ)

ข้อ	มาตรฐานสนามกอล์ฟ	ความเหมาะสม			ความเป็นไปได้			t
		$\bar{X}$	SD	แปลผล	$\bar{X}$	SD	แปลผล	
7	วิเคราะห์ผลกระทบทางเศรษฐกิจที่มีต่อการก่อสร้าง ประชาสัมพันธ์ให้ชุมชนทราบว่าการก่อสร้างสนามกอล์ฟจะทำให้เกิดเม็ดเงินทั้งในระยะสั้นและระยะกลางที่จะนำไปพัฒนาคนในชุมชน	4.43	0.504	มาก	4.07	0.640	มาก	3.266*
	รวม	4.26	0.626	มาก	3.92	0.517	มาก	4.438**
	รวมทั้งสิ้น	4.17	0.560	มาก	3.86	0.500	มาก	6.161**

*p<.05, **p< .01

จากตาราง 14 พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นว่า มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืนในด้านการก่อสร้าง หากนำมาปรับใช้ในประเทศไทยมีความเหมาะสมและเป็นไปได้ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.17, SD = 0.560 และ $\bar{X}$ = 3.86, SD = 0.500) เช่นเดียวกับในระดับมาตรฐานย่อยทุกรายการ คือ มาตรฐานในรายการย่อย เรื่อง ภูมิทัศน์และระบบนิเวศน์ แหล่งน้ำ พลังงานและแหล่งพลังงาน ผลผลิตและห่วงโซ่อุปทาน คุณภาพสิ่งแวดล้อม การป้องกันมลภาวะ คนและชุมชน และเมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวมาปรับใช้ในประเทศไทย ในระดับมาตรฐานย่อยเกือบทุกรายการ พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นว่า มาตรฐานสนามกอล์ฟ สีเขียว ระดับมาตรฐานย่อยเกือบทุกรายการ มีความเหมาะสมและความเป็นไปได้แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่า มาตรฐานสนามกอล์ฟ สีเขียว ในรายการย่อย เรื่อง ภูมิทัศน์และระบบนิเวศน์ พลังงานและแหล่งพลังงาน ผลผลิตและ ห่วงโซ่อุปทาน คุณภาพสิ่งแวดล้อม คนและชุมชน มีความเหมาะสมในการนำมาใช้ในประเทศไทย ในขณะที่ความเป็นไปได้ในการนำมาปรับใช้ในประเทศไทยน้อยกว่า ส่วนรายการย่อยเรื่องแหล่งน้ำ ไม่พบความแตกต่าง

สรุปผลการวิจัย พบว่า มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืนที่สามารถนำมาปรับใช้ในประเทศไทย มีดังนี้

ด้านการวางแผน

1. ภูมิทัศน์และระบบนิเวศ

1.1 นึกภาพสนามกอล์ฟของท่านที่มีภูมิทัศน์ทางนิเวศวิทยาที่สมบูรณ์ในสนามกอล์ฟที่ท่านจะสร้าง

1.2 ศึกษาระบบนิเวศวิทยา ลักษณะทางภูมิทัศน์ อุทกวิทยา และภูมิฐานวิทยา เพื่อทำความเข้าใจในลักษณะของพื้นที่ที่จะสร้างสนามกอล์ฟของท่าน

1.3 หลีกเลี่ยงการสร้างข้อกำหนดในการออกแบบสนามล่วงหน้าและการติดป้ายโฆษณาทางการตลาด เช่น ที่ลิ่งค์ต่างๆ ป่า หนองน้ำ หรือ พุ่มไม้ เป็นต้น

1.4 หลีกเลี่ยงการตัดสินใจก่อนเวลาอันสมควรเรื่องจำนวนหลุมที่จะสร้างและความยาวของพื้นที่สนามกอล์ฟ

1.5 วางแผนแม่บทในการพัฒนาพื้นที่โดยรอบทั้งสนาม มากกว่ามุ่งเน้นเฉพาะส่วนที่น่าสนใจเป็นพิเศษและมีระบบนิเวศที่ดีอยู่แล้ว

1.6 พิจารณาพื้นที่ในการสร้างคลับเฮาส์อย่างรอบคอบให้อยู่ในมุมที่คิดไว้อย่างรอบคอบละเอียดอ่อนเห็นง่ายและ สบายตา

2. แหล่งน้ำ

2.1 ใช้บรรดาสเกลในการประเมินเรื่องน้ำเพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานประกอบการตัดสินใจ

2.2 ต้องรู้ถึงปริมาณน้ำที่ต้องใช้ในโครงการและที่มีอยู่สำหรับโครงการ และความต้องการในอนาคตใดๆ เกิดการพลิกผันเปลี่ยนแปลงของแหล่งน้ำที่มี

2.3 รวบรวมและบันทึกเขตพื้นที่ที่มีลุ่มน้ำและการจัดการน้ำ ในแผนแม่บทและแผนผังพื้นที่ที่จะสร้างสนามกอล์ฟ

2.4 พิจารณาอย่างรอบคอบและเป็นรูปธรรมเกี่ยวกับความเหมาะสมในการสร้างหนองน้ำแบบเปิด สภาพพื้นที่แวดล้อมโดยรอบ การก่อสร้างและค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษาสภาพตลอดการใช้งาน

2.5 ในพื้นที่ที่เหมาะสมกับการสร้างแหล่งน้ำให้หาโอกาสที่จะสร้างคุณค่าสูงสุด พื้นที่ชุ่มน้ำใหม่และระบบนิเวศทางน้ำ

2.6 ใช้วิถีทางธรรมชาติในการระบายน้ำและบริหารจัดการน้ำฝน

2.7 การวางแผนแม่บทต้องหลีกเลี่ยงผลกระทบต่อแหล่งน้ำธรรมชาติที่มีอยู่

2.8 เลือกใช้หญ้าที่มีความทนทานมากที่สุดต่อความแห้งแล้งและโรคในพืช และใบ มีขนาดเล็กที่สุด ทนต่อการแซะและเหยียบย่ำ

2.9 เลือกใช้กลยุทธ์การวางแผนปลูกต้นไม้และไม้พุ่มที่มีความทนทานต่อความ แห้งแล้ง

3. พลังงานและแหล่งพลังงาน

3.1 ยืนยันแนวคิดการเป็นโครงการสนามกอล์ฟที่ส่งเสริมการเป็นแหล่งพลังงานยั่งยืนสู่ธรรมชาติ

3.2 เข้าใจในระบบโครงสร้างพื้นฐานด้านพลังงานที่ใช้ในโครงการสนามกอล์ฟของท่าน โดยมีผู้เชี่ยวชาญด้านพลังงานทำการสำรวจความเป็นไปได้ในการนำพลังงานมาใช้ใหม่

3.3 ประเมินศักยภาพการแลกเปลี่ยนและถ่ายเทพลังงานที่เกิดขึ้นระหว่างโครงการสนามกอล์ฟกับอุตสาหกรรมท้องถิ่น เช่น ความร้อนจากอุตสาหกรรมท้องถิ่น ความร้อนเกิดจากสนาม จากน้ำและพื้นที่สร้างแหล่งน้ำ

3.4 เลือกตำแหน่งก่อสร้างตัวอาคารที่สามารถใช้ความร้อนความเย็นและแสงสว่างจากธรรมชาติให้เป็นประโยชน์ได้

3.5 วางแผนระบบชลประทานให้เป็นไป ตามธรรมชาติมากที่สุดโดยใช้ประโยชน์จากแรงดึงดูดของโลก

4. ผลผลิตและห่วงโซ่อุปทาน

4.1 ผลักดันให้เกิดการใช้ห่วงโซ่อุปทานอย่างยั่งยืนผ่านนโยบายการจัดซื้อจัดจ้างที่คำนึงถึงสิ่งแวดล้อมที่ถูกต้องทางจริยธรรม

4.2 ใช้ประโยชน์จากวัสดุรีไซเคิลให้มากที่สุดเท่าที่ใช้ได้

4.3 หาโอกาสที่จะริเริ่มแหล่งวัสดุรีไซเคิลในท้องถิ่นที่มีราคายุติธรรม

4.4 ในแผนแม่บทด้านพื้นที่ต้องกำหนดพื้นที่ที่เหมาะสมและเพียงพอในการเก็บและจัดการวัสดุรีไซเคิล

5. คุณภาพสิ่งแวดล้อม

5.1 วางแผนพัฒนาคุณภาพดิน อากาศ น้ำ และสิ่งแวดล้อมภายในพื้นที่สนาม

5.2 เลี่ยงการพัฒนาพื้นที่ที่ผลกระทบกับน้ำใต้ดิน ในแหล่งน้ำปิด แหล่งละอียดอ่อน ซึ่งจะทำให้เกิดการกระทบกับน้ำใต้ดิน

5.3 เลือกพื้นที่ที่มีดินที่มีคุณภาพดีที่สุดเพื่อลดผลกระทบรุนแรงในการพัฒนา ในการสร้างแฟร์เวย์ เช่น เซมิรฟ์ และพื้นที่หญ้าระหว่างหลุม

5.4 รักษาสภาพพื้นหญ้าสีเขียวให้ชุ่มชื้นตลอดเวลา และใช้ระบบนิเวศปรับสภาพน้ำ ดิน และอากาศให้มีคุณภาพด้วยกระบวนการทางธรรมชาติ

5.5 ทำความเข้าใจความเชื่อมโยงของการส่งผลต่อกันของพื้นที่ชุ่มน้ำทางน้ำไหล และชั้นดินชั้นหินอุ้มน้ำที่อยู่ใกล้ๆ กัน

6. คนและชุมชน

- 6.1 ในการพัฒนาโครงการต่างๆให้คำนึงถึงประโยชน์ที่คนในชุมชนจะได้รับให้มากที่สุด รับฟังความต้องการและสนองตอบความต้องการของชุมชน
- 6.2 ทำโครงการสนามกอล์ฟนี้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่คนในชุมชนเป็นเวลานาน
- 6.3 ทำการประเมินและวิเคราะห์โครงการสนามกอล์ฟด้านสังคมเศรษฐกิจเพื่อสำรวจหาวิธีการที่จะทำให้คนและชุมชนได้รับประโยชน์มากที่สุด
- 6.4 ขอคำปรึกษาจากเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นเพื่อให้โครงการสนามกอล์ฟสอดคล้องกับแผนโครงสร้างของชุมชน และหาช่องทางในการลงทุนร่วมระหว่างภาครัฐกับภาคเอกชน
- 6.5 วางแผนสำหรับผู้ใช้กลุ่มอื่น คนในท้องถิ่นและชุมชนไม่ใช่เฉพาะแค่นักลงทุนนักกอล์ฟแต่เพื่อผู้บริโภค กลุ่มอื่นๆ ด้วย
- 6.6 ประสานสัมพันธ์กับหน่วยงานของรัฐตั้งแต่ระดับท้องถิ่นถึงระดับชาติเพื่อแสดงให้เห็นว่าโครงการสนามกอล์ฟนี้จะช่วยขยายฐานเศรษฐกิจให้กว้างขึ้น
- 6.7 สร้างสรรค์กิจกรรมที่หลากหลายที่สามารถจัดได้ในพื้นที่สนามกอล์ฟมากกว่าการใช้สนามกอล์ฟเพื่อการแข่งขันเท่านั้น

การออกแบบ

1. ภูมิทัศน์และระบบนิเวศ

- 1.1 แนใจว่าการเปลี่ยนแปลงลักษณะภูมิประเทศ โดยฝีมือมนุษย์จะรักษาสภาพภูมิทัศน์ไว้ได้ ใช้โอกาสในการพัฒนาฟื้นฟูพื้นที่ภูมิทัศน์
- 1.2 การตกแต่งสนามควรใช้วัสดุที่มีอยู่ในธรรมชาติให้มากที่สุดเพื่อรักษาสภาพภูมิทัศน์ข้างเคียง ลดการใช้ปุ๋ยและอุปกรณ์ตกแต่งสนาม
- 1.3 ให้ความสำคัญกับการแบ่งเขตพื้นที่สนามกับพื้นที่อยู่อาศัยโดยขยายทางเชื่อมระหว่างกันให้กว้างที่สุด
- 1.4 ลดจำนวนบังเกอร์ ที่ และกรีนในพื้นที่ ที่ละเอียดอ่อนต่อการมองเห็น
- 1.5 พิจารณานองน้ำเปิดว่าเหมาะสมที่จะอยู่ในบริเวณใดของพื้นที่สนามกอล์ฟ
- 1.6 หลีกเลี่ยงการใช้พื้นพลาสติกเรียงเป็นแนวเป็นแถวให้มากที่สุด คำนึงถึงการใช้เป็นแนวนั้นจะช่วยทำให้เกิดโอเอซิสที่อุดมสมบูรณ์แทนที่จะกลายเป็นแหล่งน้ำแห้งแล้ง
- 1.7 หาแหล่งน้ำธรรมชาติให้มากที่สุดเท่าที่หาได้ การฆ่าเชื้อ การใช้วัสดุซีเมนต์ก มีประโยชน์น้อยกว่า แหล่งน้ำให้มีความหลากหลายตามธรรมชาติ
- 1.8 เลือกปลูกพันธุ์ไม้ท้องถิ่นในแผนภูมิทัศน์โดยเฉพาะพันธุ์ไม้ที่มีความทนทานสูงต่อสภาพภูมิอากาศ
- 1.9 ให้ความสนใจพิเศษในรายละเอียดของการจัดพื้นที่ส่วนที่เป็นหญ้าเพราะในทุกๆพื้นที่ที่มีการปลูกหญ้า นั้นหมายถึง สิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อระบบนิเวศลดลงไป

2. แหล่งน้ำ

2.1 ออกแบบพื้นที่ให้เป็นสนามหญ้าให้น้อยที่สุด โดยเฉพาะในทุกพื้นที่ที่ไม่จำเป็นของแฟร์เวย์และพวงหญ้าในสนามกอล์ฟเพราะมันจะใช้น้ำจำนวนมากไปเป็นสิบปี

2.2 เลือกพันธุ์ของหญ้าที่ได้รับการปรับปรุงมาอย่างดีที่สุดเพื่อการใช้ที่ที่ยั่งยืนขอสนามกอล์ฟได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่ที่กว้างที่สุด เช่น แฟร์เวย์และเซมิร์ฟ

2.3 เลือกใช้วิธีการระบายน้ำแบบเปิดโล่ง แทนการใช้ท่อระบายน้ำรวมถึงร่องน้ำ ทั้งร่องน้ำทางธรรมชาติหรือร่องขุด

2.4 รวมพื้นที่กันชน พื้นที่ห้ามพ่นยา และพื้นที่ที่มีการบริหารจัดการน้ำที่ดีเพื่อความมั่นใจในการรักษาคุณภาพน้ำ

2.5 ออกแบบระบบการชลประทานที่มีประสิทธิภาพสูงสุดในการส่งน้ำไปยัง ทุกพื้นที่ แม้แต่ที่มีหญ้าเพียงเล็กน้อย

2.6 เลือกใช้พุ่มไม้เตี้ยและทรายที่มีอยู่แล้วเป็นแนวสนามเพื่อลดการใช้น้ำ และบูรณาการสนามให้เข้ากับภูมิประเทศ

2.7 เน้นรายละเอียดในการออกแบบระบบน้ำ ได้แก่ชายฝั่งน้ำ บริเวณน้ำตื้น บ่อหรือหนองที่มีความลึกหลายระดับและโค้งเว้ารวมทั้งบริเวณที่ดินรอบๆ แหล่งน้ำ

3. พลังงานและแหล่งพลังงาน

3.1 ค้นหาสถานที่ที่ไม่ต้องปรับพื้นที่หรือพื้นดินมากนัก เพื่อเป็นการลดพลังงานและเชื้อเพลิงระหว่างการก่อสร้าง

3.2 ใช้หลักในการออกแบบที่ช่วยลดการใช้พลังงาน เช่น ใช้พลังงานแสงอาทิตย์แทนสร้างที่กำบังแดด ใช้การถ่ายเทอากาศตามธรรมชาติ และวัสดุกันความร้อน

3.3 ในบางพื้นที่ต้องมีการปรับพื้นที่หน้าดินมากซึ่งจะส่งผลตลอดวงจรชีวิตในการพัฒนาด้านภูมิทัศน์ ความหลากหลายทางชีวภาพและเศรษฐกิจ

3.4 ลดทอนจำนวนพื้นที่ที่ต้องดูแลรักษาทุกพื้นที่ที่ไม่จำเป็นบนแฟร์เวย์หรือเซมิร์ฟซึ่งล้วนเป็นที่ที่ผลิตก๊าซเรือนกระจกต่อไปอีกนับสิบปี

3.5 ลดความต้องการด้านชลประทานลงเพราะการขนส่งลำเลียงน้ำของโครงการนั้นเป็นการใช้พลังงานหลักในการพัฒนาสนามกอล์ฟ

3.6 ลดจำนวนพื้นที่ลาดชันและพื้นที่ลาดเลี้ยวชอกชอนรอบๆ บังเกอร์และกรีน ซึ่งต้องใช้แรงงานคนและเชื้อเพลิงในการตัดแต่งบำรุงรักษามาก

3.7 ออกแบบสนามกอล์ฟที่สามารถเดินได้เพื่อลดการใช้พลังงานและทรัพยากร ในการบำรุงรักษาและเติมเชื้อเพลิงรถกอล์ฟ

4. ผลผลิตและห่วงโซ่อุปทาน

4.1 ออกแบบอาคารสิ่งก่อสร้างที่สามารถใช้วัสดุในพื้นที่และซื้อขายกับคนท้องถิ่นแทนการสั่งซื้อวัสดุสำเร็จรูปจากแหล่งอื่นนอกพื้นที่

4.2 ออกแบบภูมิทัศน์โดยรวมและแผนการก่อสร้างเชิงวิศวกรรมโดยการกำหนดใช้วัสดุในท้องถิ่น โดยเฉพาะส่วนที่สำคัญที่สุด ได้แก่ กำแพง รั้วต้นไม้ ทางเดินและการปูพื้น

4.3 หลีกเลี่ยงแผนการขนส่งวัสดุและผลิตภัณฑ์จากที่ไกลให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

4.4 กำหนดแบบการก่อสร้างสนามกอล์ฟให้คงไว้ซึ่งสิ่งที่มีอยู่แล้วในพื้นที่ เช่น ดิน หิน ไม้ และผลิตภัณฑ์ที่ทำจากต้นไม้ที่มีอยู่แล้วในพื้นที่

5. คุณภาพสิ่งแวดล้อม

5.1 ออกแบบวิธีการบำรุงรักษาให้ครอบคลุมทุกส่วนของพื้นที่ใช้วัสดุที่ดี เพื่อป้องกันสิ่งแวดล้อมจากผลกระทบทางด้านลบ ทางด้านมลพิษที่จะทำให้เสียค่าใช้จ่ายและชื่อเสียง

5.2 ป้องกันคุณภาพน้ำโดยออกแบบให้มี พงหญ้าที่ไม่ได้ตัดจนสั้นเตียนแต่เป็นที่ที่น้ำสามารถซึมผ่านลงดินได้ ทางน้ำ ที่คดเคี้ยวและผืนหญ้าที่เป็นตัวกรองชีวภาพ ใช้ลักษณะพื้นที่ในการระบายน้ำให้กลายเป็นร่องน้ำทางธรรมชาติ

5.3 ออกแบบระบบนิเวศของหนองน้ำและพื้นที่ลุ่มให้มีการจัดการที่ดีมีคุณภาพและถูกสุขภาวะเพื่อลดการเร่งเติมสารอาหารและธาตุอาหารเช่นฟอสฟอรัสและไนโตรเจน

5.4 เลือกหญ้าที่มีความทนทานได้ดีต่อความแห้งแล้งและโรคพืชเพื่อลดการให้น้ำ ปุ๋ย ยาฆ่าแมลง และสารเคมีอื่นๆ ที่ก่อผลเสียต่อคุณภาพดิน น้ำ และอากาศ ในระยะยาว

6. คนและชุมชน

6.1 ออกแบบการจัดสรรพื้นที่ให้เป็นสัดส่วนแยกออกจากกันระหว่างสนามส่วนที่ใช้เล่นกอล์ฟกับพื้นที่เพื่อนันทนาการอื่นๆ เช่นทางสำหรับคนเดินเท้า ทางสำหรับปั่นจักรยานและทางสำหรับการขี่ม้า ด้วยฉากกั้นหรือกำแพงที่เป็นต้นไม้พันธุ์ไม้ในท้องถิ่น

6.2 สร้างที่หลบภัยให้สัตว์ป่าเพื่อซ่อนตัวและสร้างที่พักหรือที่พบบปะสังสรรค์สำหรับคนที่ไม่ใช่ นักกอล์ฟ

6.3 หากมีสถานที่ทางประวัติศาสตร์และมรดกทางวัฒนธรรมที่น่าสนใจ ให้จัดสร้างขึ้นเป็นสถานที่สำคัญเพื่อเชื่อมโยงอดีตกับปัจจุบัน

ด้านการก่อสร้าง

1. ภูมิทัศน์และระบบนิเวศ

1.1 ร่างแบบการก่อสร้างสนามโดยใช้ข้อมูลจากการสำรวจพื้นที่ด้านอุทกวิทยา ภูมิทัศน์ และระบบนิเวศเพื่อให้แน่ใจว่าทีมงานก่อสร้างใส่ใจและระมัดระวังเป็นพิเศษไม่ให้เกิดกับธรรมชาติ

1.2 การถางที่หรือการจัดการพื้นที่ให้เรียบดูดีนั้นรุกรานธรรมชาติต้องทำอย่างค่อยเป็นค่อยไปและไม่ตัดทำลายพืชพันธุ์ไม้ที่ขึ้นอยู่เดิมแต่กลับกำหนดให้มันเป็นแนวเขตอุปสรรคในสนามกอล์ฟแทน โดยตั้งต้นทำจากแนวเขตเส้นกลางหลุมกอล์ฟออกไป

1.3 ต้องสร้างแนวกันสนามและพื้นที่ที่การตีกอล์ฟจะมาไม่ถึงแถบนี้ เพื่อปกป้องภูมิทัศน์และระบบนิเวศที่สมบูรณ์ที่สุดไว้

1.4 สามารถโยกย้ายต้นไม้หรือพันธุ์ไม้บางชนิดจากที่เดิมไปอยู่ในส่วนอื่นของสนามได้

1.5 ตัดตกแต่งพืชคลุมดินเพื่อภูมิทัศน์ที่สวยงามให้เป็นทางเดินเชื่อมระหว่างอาคารต่างๆ

1.6 หาที่อยู่อาศัยสำหรับสิ่งมีชีวิตที่อาจไม่ได้กำหนด หรือวางแผนมาก่อน เช่น ท่อระบายน้ำ ทางระบายน้ำ ท่งต้นกก และโชดหินที่มีพรรณไม้ปกคลุม

1.7 ถางที่เพื่อปลูกพืชที่สามารถทนฝนท้นน้ำท่วมและความชื้นแฉะได้ดี

1.8 แบ่งการก่อสร้างออกเป็นช่วงๆ เพื่อไม่ให้ส่งผลกระทบต่อสิ่งมีชีวิตอื่นๆ เช่น เสี่ยงและแรงสั่นสะเทือนของเครื่องจักรหนักที่มีผลต่อนกที่ทำรังอยู่ในบริเวณนั้น

1.9 ฟื้นฟูพื้นที่ส่วนที่ถูกทำลายเสียหายให้เรียบร้อยและให้ความสำคัญกับระบบนิเวศ

1.10 ผสานเรื่องราวทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมในแผนการพัฒนาสนามกอล์ฟให้มากที่สุด

2. แหล่งน้ำ

2.1 พยายามลดปริมาณทุ่งหญ้าสำหรับเลี้ยงสัตว์ที่ต้องหมั่นรดน้ำ เพราะมันจะทำให้การก่อสร้างล่าช้า

2.2 ปรับปรุงระบบชลประทานและการระบายน้ำเพื่อการประโยชน์ในการเก็บเกี่ยวที่รวดเร็วและมั่นใจว่าการชลประทานนั้นมีเป้าหมายเพื่อการดูแลรักษาสนามหญ้า

2.3 มั่นใจว่าการออกแบบเชิงนิเวศที่วางไว้นั้นสามารถส่งน้ำได้ถูกต้องแม่นยำ ตามที่กำหนดไว้ระหว่างบ่อน้ำกับแหล่งน้ำต่างๆ

2.4 วางท่อระบายน้ำเชื่อมต่อกับร่องน้ำธรรมชาติและบ่อน้ำ หรือพองหญ้าที่น้ำ สามารถซึมผ่านลงดินได้

2.5 ป้องกันแหล่งน้ำหรือแอ่งน้ำในสนามกอล์ฟโดยการใช้ตัวกันทางกายภาพ ที่มีอยู่แล้ว เช่น รั้วต้นไม้ ตัวกรองชีวภาพและเขตห้ามพ่นยากำจัดศัตรูพืช

3. พลังงานและแหล่งพลังงาน

3.1 หาโอกาสในการใช้เชื้อเพลิงสะอาดหรือพลังงานที่นำกลับมาใช้ใหม่สำหรับพาหนะเพื่อการขนส่งและเครื่องยนต์ที่ใช้ในสนาม เช่น เชื้อเพลิงชีวภาพหรือไบโอดีเซล

3.2 เลือกใช้เครื่องปั่นไฟรุ่นล่าสุดกับพลังงานชีวภาพหรือก๊าซ LPG

3.3 ใช้น้ำมันดีเซลที่มีเปอร์เซ็นต์ซัลเฟอร์ (LSD) น้อย กับยานพาหนะและอุปกรณ์เครื่องมือที่ใช้ในสนามกอล์ฟ ทุกประเภทที่ต้องใช้น้ำมัน แต่ต้องใช้ไส้กรองหรือเครื่องฟอกไอเสียเชิงเร่งปฏิกิริยา (catalytic onverters) รุ่นล่าสุด

3.4 เลือกวิธีการลำเลียงหรือขนส่งวัสดุหรือวัตถุต่างๆ หลายๆ วิธี เพื่อส่งมาที่สนามกอล์ฟ เช่น รถไฟ เรือ เรือขนส่งสินค้า

3.5 วางแผนระบบการขนส่งให้รัดกุมเพื่อลดการใช้น้ำมันเชื้อเพลิง ตั้งแต่แรกเริ่ม การก่อสร้างสนามกอล์ฟ

3.6 ลดปริมาณการใช้เชื้อเพลิงและพลังงานทุกรูปแบบโดยลดการปรับเปลี่ยน ภูมิทัศน์ ให้มากที่สุดแต่เลือกบูรณาการลักษณะของพื้นที่ที่เป็นอยู่ให้มากที่สุด

4. ผลผลิตและห่วงโซ่อุปทาน

4.1 เลือกวิธีการ รายละเอียด และคุณสมบัติในการสร้างกรีนที่เหมาะสม โดยตระหนักไว้เสมอว่ากรีนต้องการ การดูแลและบำรุงรักษาตลอดไป

4.2 ใช้คำปรึกษาทางเศรษฐกิจการเกษตร ใช้ดินปุ๋ยอินทรีย์ กาบมะพร้าว ที่ผลิตในท้องถิ่นในการเพาะหรือปลูกต้นไม้

4.3 ลดการนำเข้าวัสดุอินทรีย์ก้อนใหญ่ๆที่จะใช้ในการก่อสร้างแต่หันมาใช้ หินกรวด หินบด กรวดโรย ทราย ดิน และไม้ ที่มีอยู่ในพื้นที่เพื่อทำคอนกรีต

4.4 กำหนดนโยบายการใช้ผลิตภัณฑ์รีไซเคิลให้มากที่สุดเท่าที่จะใช้ได้ ไม่ว่าจะเป็นท่อระบายน้ำที่ทำจากพลาสติกรีไซเคิลเสื่อใยมะพร้าว ที่นอนบุจากมะพร้าว เตียงทำจากไม้ที่ไม่ใช้แล้ว ทรายขาวหรือทรายแก้วที่ผ่านกระบวนการผลิตใหม่ อีวีรีไซเคิลกระเบื้องหินปูถนน และวัสดุ อื่นๆ ที่ใช้ในการก่อสร้างและตกแต่งภูมิทัศน์

4.5 ใช้สีที่ไม่มีส่วนผสมของสารอันตรายก่อพิษแก่สิ่งมีชีวิต

4.6 เลือกปลูกต้นไม้ ดอกไม้ พุ่มไม้ที่เป็นพันธุ์ไม้ท้องถิ่นเพราะจะปรับตัวได้ดีกับสภาพภูมิอากาศ

5. คุณภาพสิ่งแวดล้อม

5.1 ปรับสภาพดินเมื่อถึงเวลาสมควร เช่น เมื่อแห้งและแตกกระแหงต้องใช้พืชคลุมดินที่ช่วยป้องกันการแห้งของดินได้

5.2 กลับหน้าดินในระดับความลึกที่ต่างๆ กันเพื่อปรับสภาพดิน แต่ต้องกลับเฉพาะหน้าดินจริงๆ เท่านั้น ส่วนดินชั้นที่อยู่ใต้ลงไปให้อยู่ในสภาพเดิม

5.3 อย่าถมให้มีหน้าดินหนาเกินไปและไม่ทิ้งเวลาให้หน้าดินอยู่ในสภาพเดิมนานเกินไป แต่ควรหล่นเวลาในการกลับหน้าดินให้สั้นลง

5.4 ใช้รั้ว ร่องน้ำ และวิธีการอื่นๆ เพื่อป้องกันการสีกกร่อนและสูญเสียหน้าดิน เลี่ยงกระบวนการเตรียมดินและปลูกต้นไม้ต้นหญ้าในช่วงแล้งหรือลมแรงมาก

5.5 วางแผนการสร้างเส้นทางเพื่อการขนส่งที่สะดวกโดยเลี่ยงפרේเวย์ พื้นที่ใกล้แหล่งน้ำ และพื้นที่ที่ธรรมชาติโดยรอบไวต่อการถูกทำลายได้ง่าย

5.6 ลดการสร้างทางลาดชันที่ง่ายต่อการสีกกร่อนต้องมั่นใจว่ามีการวางแผนการป้องกันการเกิดมลภาวะเป็นอย่างดี

5.7 ป้องกันอากาศด้วยการใช้ระบบโลจิสติกในการก่อสร้างที่วางแผนมา เป็นอย่างดี เพื่อลดระดับความดังของเสียง เลือกใช้เครื่องจักรรุ่นใหม่ล่าสุดที่ใช้เชื้อเพลิงคุณภาพดีที่ทำให้การทำงานของเครื่องเงียบเสียงหรือเบาที่สุด

6. การป้องกันมลภาวะ

6.1 เลือกใช้เชื้อเพลิงชีวภาพหรือเชื้อเพลิงสะอาดที่นำกลับมาใช้ใหม่ได้ในการขนส่ง และการใช้เครื่องจักรกลในพื้นที่ก่อสร้างเพื่อลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก

6.2 ใช้ตาข่ายตาถี่คลุมหรือกันเขตพื้นที่ก่อสร้างเพื่อป้องกันฝุ่นละอองหรือเศษผงปลิวว่อนกระจาย กำหนดนโยบายการห้ามเผาเศษไม้ใบไม้แห้งหญ้าแห้งในพื้นที่ก่อสร้าง ห้ามใช้หรือใช้ฟางหรือใบไม้คลุมคลุมดินให้น้อยที่สุด

6.3 ป้องกันการสูญเสียน้ำโดยการใส่โคลนและวิธีการตกตะกอน ลดการเปิดหน้าดินกว้างเพื่อโรยหรือฝังเมล็ดพันธุ์พืช

6.4 กำหนดระยะเวลาในการก่อสร้างออกเป็นช่วงๆ เพื่อลดการเปิดหน้าดินที่เดียวกว้างๆ เพื่อช่วยป้องกันการกัดกร่อนและกลายสภาพเป็นโคลนในเขตมรสุม เขตพื้นที่ฝนตกหนัก และเขตพื้นที่ลาดชันที่เป็นดินร่วน

6.5 มั่นใจว่ามีมาตรการและอุปกรณ์เครื่องมือป้องกันประจำแต่ละพื้นที่ป้องกันการล้นทะลัก และหาวิธีการในการกำจัดวัชพืช เช่น การเผา

6.6 มั่นใจว่ามาตรการการป้องกันมลภาวะได้ถูกกำหนดไว้ในแผนทั้งแบบชั่วคราวและถาวร

6.7 เข้มงวดในการใช้พื้นที่กันชน พื้นที่ห้ามพ่นยา โดยรอบแหล่งน้ำ ร่องน้ำพวงหญาชี และ เป็นต้น

6.8 เลี่ยงการสูบน้ำที่มีตะกอนจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่งและป้องกันน้ำไหลเข้าไป ในพื้นที่ที่มีการขุดเจาะ

6.9 วิธีการล้างล้อรถบรรทุกก่อนออกจากพื้นที่ก่อสร้างต้องมีความปลอดภัยและน้ำที่ใช้ในการล้างต้องกลับมาผ่านกระบวนการบำบัดก่อนทิ้งไปหรือก่อนนำกลับมาใช้ใหม่

6.10 ปูพื้นลานจอดรถ ถนนหรือทางเดินด้วยวัสดุที่น้ำสามารถซึมผ่านได้ เพื่อปล่อยให้น้ำฝนไหลซึมไปอย่างช้าๆ จนไม่ขังไว้บนพื้นผิวถนน เพื่อให้โลหะหนัก ยาง หรือพลาสติกตกค้างอยู่บนพื้นผิวถนนไม่ไหลลงไปรวมในแหล่งน้ำ

6.11 ถังเชื้อเพลิง ถังน้ำมัน ถังสารเคมีจะต้องถูกจัดเก็บในเขตพื้นที่เฉพาะที่ ไม่ให้บุคคลภายนอกเข้าออกได้

7. คนและชุมชน

7.1 ประชาสัมพันธ์ให้ชุมชนทราบว่าท่านใช้ทรัพยากรในท้องถิ่นทั้งแรงงานคนและผลิตผลของชุมชน ด้วยแนวคิดสำคัญในนโยบายการขยายตัวทางเศรษฐกิจ และการมีส่วนร่วมกับชุมชน

7.2 หาโอกาสให้การฝึกอบรมถ่ายทอดความรู้ประสบการณ์และการฝึกทักษะวิชาชีพ ด้วยเทคนิคที่หลากหลายผ่านโรงเรียน วิทยาลัย มหาวิทยาลัยในชุมชนในช่วงที่โครงการก่อสร้าง สนามกอล์ฟยังดำเนินการอยู่

7.3 กำหนดวันเยี่ยมชมเป็นพิเศษให้กับคนในชุมชนเข้าชมกระบวนการทำงานในการก่อสร้าง

7.4 กำหนดเส้นทางและช่วงเวลาในการขนส่งวัสดุอุปกรณ์และเครื่องจักรเครื่องยนต์ ต่างๆโดยอาศัยข้อมูลจากคนในพื้นที่เพื่อลดผลกระทบด้านการจราจรที่จะเกิดขึ้นกับชุมชน

7.5 แบ่งการขนส่งออกเป็นช่วงๆและเลี่ยงช่วงเวลาเร่งด่วน สร้างเส้นทางขนส่งเข้าสู่สถานที่ก่อสร้างโดยตรงเพื่อลดเสียง ฝุ่น และความไม่พอใจในการสร้างสนามกอล์ฟในชุมชน

7.6 เลือกผู้รับเหมาหรือบริษัทก่อสร้างในท้องถิ่นเป็นคู่สัญญา พึงตระหนักว่าเงินทุกบาททุกสตางค์ที่จ่ายให้ชุมชนในพื้นที่จะส่งผลดีย้อนกลับมาสู่ธุรกิจของท่าน

7.7 วิเคราะห์ผลกระทบทางเศรษฐกิจที่มีต่อการก่อสร้าง ประชาสัมพันธ์ให้ชุมชนทราบว่าการก่อสร้างสนามกอล์ฟจะทำให้เกิดเม็ดเงินทั้งในระยะสั้นและระยะกลางที่จะนำไปพัฒนาคนในชุมชน

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษามาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาคุณสมบัติของมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวกีฬาอย่างยั่งยืนฉบับภาษาไทย 2) เพื่อศึกษาความเหมาะสมและความเป็นไปได้ในการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน มาปรับใช้ในประเทศไทย

การสร้างมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ประชากรและ กลุ่มตัวอย่างคือ ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 9 ท่าน ได้แก่ ผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านพลศึกษา กีฬา กอล์ฟ สิ่งแวดล้อม ภาษาอังกฤษ การวิจัย ภูมิสถาปัตย์ โดยพิจารณาเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling) การศึกษาความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน มาปรับใช้ในประเทศไทย ประชากร คือ นักท่องเที่ยวเชิงกีฬา กอล์ฟ เจ้าหน้าที่ภาครัฐและผู้นำชุมชน ผู้บริหารและเจ้าหน้าที่บริษัทนำเที่ยว และผู้ทรงคุณวุฒิ กลุ่มตัวอย่างคือ นักท่องเที่ยวเชิงกีฬา กอล์ฟ เจ้าหน้าที่ภาครัฐและผู้นำชุมชน ผู้บริหารและเจ้าหน้าที่บริษัทนำเที่ยว และผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 396 คน จากจำนวนประชากร 612,042 คน กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างเลือกจากกรอบของประชากรโดยใช้ตารางของ Taro Yamane (1967) และ ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 30 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling) พื้นที่ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ กรุงเทพมหานคร ภูเก็ต ประจวบคีรีขันธ์ (หัวหิน) ชลบุรี (พัทยา) และเชียงใหม่ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน การวิจัยในครั้งนี้สามารถสรุปผลการวิจัยได้ ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

ระยะที่ 1 การสร้างมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน

กระบวนการแปลมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน ผู้วิจัยอ้างอิงขั้นตอนการดำเนินการวิจัยจากนั้นทกา สวัสดิพานิช และสุจิตรา เทียมสวัสดิ์ (2554: 19-27) และอ้างอิงจาก Beaton; Bombardier; Guilemi; & Ferraz (2000) ซึ่งเสนอกระบวนการแปลและการปรับด้านวัฒนธรรมของผู้ที่จะใช้มาตรฐาน ผลการดำเนินการวิจัยในระยะนี้สามารถอธิบายได้ 2 ส่วนหลัก คือ 1) ผลที่ได้จากกระบวนการแปลมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียว 2) ผลที่ได้จากการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟฉบับภาษาไทยที่ผ่านกระบวนการแปลไปทดลองใช้

1. ผลที่ได้จากกระบวนการแปลมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฯ ในกระบวนการนี้ ประกอบด้วยการแปลมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฉบับภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย และการแปล

กลับจากภาษาไทยไปเป็นภาษาอังกฤษ และพิจารณาความตรงตามเนื้อหาเชิงวัฒนธรรม (cultural validity) โดยผู้ทรงคุณวุฒิ

1.1 กระบวนการแปลจากภาษาต้นฉบับภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย (Forward Translation)

มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฯ ได้ถูกแปลโดยผู้ทรงคุณวุฒิที่มีคุณสมบัติตามที่กำหนดจำนวน 2 ท่าน เมื่อสิ้นสุดขั้นตอนทำให้ได้มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเป็นภาษาไทย 2 ฉบับ (T1 และ T2) พบว่า เกือบทุกรายการของมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวไม่มีความแตกต่างกัน แต่มีบางข้อความที่เป็นคำศัพท์เฉพาะทางการกีฬาหรือการใช้คำศัพท์ที่ต่างกัน ก็ยังคงคำที่มีความสำคัญไว้ โดยผลการแปลที่ได้มีข้อความตรงกันหรือข้อความนั้นมีคำต่างกันเพียงเล็กน้อย จำนวน 81 ข้อ และข้อความที่แปลโดยใช้คำที่มีความหมายไปทางเดียวกัน แต่ใช้คำหรือสำนวนแตกต่างกันจำนวน 41 ข้อ จากจำนวนทั้งหมด 122 ข้อ

1.2 กระบวนการแปลย้อนกลับจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ (Back translation)

เมื่อได้มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฯ จากกระบวนการแปลต้นฉบับเป็นภาษาไทย (T12) จึงนำเข้าสู่ขั้นตอนการแปลกลับ โดยผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษา 2 ท่าน ซึ่งไม่เคยเห็นมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวมาก่อนและไม่มีภูมิหลังทางกีฬากอล์ฟ พบว่า ผลการแปลกลับที่ได้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน แต่หากมีการใช้คำหรือศัพท์ที่แตกต่างกันบ้าง เนื่องจากเป็นคำเฉพาะทางด้านกีฬา ภูมิสถาปัตย์ และสิ่งแวดล้อม แต่ก็มีความหมายไปในทิศทางเดียวกัน

1.3 กระบวนการพิจารณาโดยกลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ

จากผลการแปล ผู้วิจัยได้รวบรวมและสรุปเป็นเอกสาร เพื่อให้ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) โดยเปรียบเทียบมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฯ ชุดต้นฉบับกับชุดที่แปลย้อนกลับ เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของภาษาที่ใช้และหลักภาษา เพื่อให้มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฯ เข้าใจง่าย ความหมายชัดเจน ไม่กำกวม โดยพิจารณาค่าความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฯ ฉบับภาษาอังกฤษกับมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฯ ฉบับภาษาไทยที่แปล และพัฒนาเป็นฉบับทดลองใช้ ผลที่ได้คือมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฯ ฉบับภาษาไทย (prefinal version) เพื่อนำไปทดลองใช้ โดยพบว่า ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.57-1.00 ในกระบวนการนี้ พบว่า มีการปรับข้อความให้เข้าใจง่ายขึ้น ปรับสำนวนให้สละสลวยขึ้น

2. ผลที่ได้จากการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟฉบับภาษาไทยที่ผ่านกระบวนการแปลไปทดลองใช้

จากขั้นตอนที่ผ่านมา ทำให้ได้มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฯ ฉบับภาษาไทย เพื่อนำไปทดลองใช้ในกลุ่มทดลอง และมีการสัมภาษณ์ถึงความเข้าใจในแต่ละข้อ และข้อมูลที่ได้นำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมยิ่งขึ้น ทำให้ได้มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฯ ฉบับสมบูรณ์ (final version) ที่มี

ความเที่ยงตรงเชิงวัฒนธรรม (cultural validity) เพื่อนำไปหาความเชื่อมั่น (reliability) ของมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวต่อไป

การหาความสอดคล้องภายใน (internal consistency) และความเชื่อมั่น (reliability) แบบวัดซ้ำของมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียว ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฉบับสมบูรณ์ โดยจัดทำในรูปแบบสอบถาม เพื่อศึกษาคุณสมบัติการวัดของแบบสอบถาม ซึ่งได้แก่ ความเชื่อมั่น (reliability) ของมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียว 2 แบบ คือ

2.1 ความสอดคล้องภายใน (internal consistency)

จากการนำข้อมูลการสอบถามมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียว ครั้งที่ 1 ของกลุ่มตัวอย่าง 30 คน มาหาค่าความสอดคล้องภายใน พบว่า มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวมีสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha Coefficient) เท่ากับ 0.82 แสดงว่ามาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวมีความสอดคล้องภายในอยู่ในเกณฑ์ดีถึงดีมาก นั่นคือ ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคมากกว่า 0.80 (บุญใจ ศรีสถิตนรากร. 2555) และค่าความสอดคล้องระหว่างคำถามแต่ละข้อกับคำถามรวมต่อฉบับ (item-to-total correlation coefficient) พบว่า มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียว มีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามแต่ละข้อกับคำถามทั้งฉบับ ระหว่าง 0.48-0.67 โดยมีค่าสูงกว่า 0.30 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่เหมาะสมในทุกหัวข้อ

2.2 ความเชื่อมั่นแบบวัดซ้ำ (test-retest reliability)

มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียว มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในชั้น (intraclass correlation coefficient) เท่ากับ 0.86 ค่าที่ได้แสดงว่ามาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวมีความเชื่อมั่นสูงมาก

ระยะที่ 2 ศึกษาความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืนมาปรับใช้ในประเทศไทย

การศึกษาความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืนมาปรับใช้ในประเทศไทยโดยการสอบถามกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักท่องเที่ยวเชิงกีฬา กอล์ฟ เจ้าหน้าที่ภาครัฐและผู้นำชุมชน และผู้บริหารและเจ้าหน้าที่บริษัทนำเที่ยว ผลการวิจัยมีดังนี้

กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่ามาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียว มีความเหมาะสมและมีความเป็นไปได้ที่จะนำมาปรับใช้ในประเทศในระดับมากทุกรายการ และเมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืนมาปรับใช้ในประเทศไทย ในภาพรวม พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่า มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียว ด้านการวางแผน การออกแบบและด้านการก่อสร้าง มีความเหมาะสมและความเป็นไปได้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ กลุ่มตัวอย่าง มีความเห็นว่า มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียว มีความเหมาะสมในการนำมาใช้ในประเทศไทย ในขณะที่มีความเป็นไปได้ในการนำมาปรับใช้ในประเทศไทยต่ำกว่า

ระยะที่ 3 การตรวจสอบยืนยันความเหมาะสมของมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน

ผู้วิจัยดำเนินการให้ผู้ทรงคุณวุฒิ ตรวจสอบมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฯ เพื่อยืนยันความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน ผลการวิจัยพบว่า

ผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นว่ามาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฯ มีความเหมาะสมและมีความเป็นไปได้ที่จะนำมาปรับใช้ในประเทศในระดับมากทุกรายการ และเมื่อเปรียบเทียบความคิดของผู้ทรงคุณวุฒิ เกี่ยวกับความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืนมาปรับใช้ในประเทศไทย ในภาพรวม พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นว่า มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฯ ด้านการวาง ด้านการออกแบบ และด้านการก่อสร้างมีความเหมาะสมและความเป็นไปได้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ ผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นว่า มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฯ ด้านวางแผน ด้านการออกแบบ และด้านการก่อสร้างมีความเหมาะสมในการนำมาใช้ในประเทศไทย ในขณะที่ความเป็นไปได้ในการนำมาปรับใช้ในประเทศไทยต่ำกว่า

อภิปรายผล

1. การสร้างมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน

จากผลการแปลมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน ผู้วิจัยอ้างอิงขั้นตอนการดำเนินการวิจัยจากนั้นทกา สวัสดิพานิช และสุจิตรา เทียมสวัสดิ์ (2554: 19-27) และอ้างอิงจาก Beaton; Bombardier; Guilemi; & Ferraz (2000) ซึ่งเสนอกระบวนการแปลและการปรับด้านวัฒนธรรมของผู้ที่จะใช้มาตรฐานพบประเด็นดังนี้

1.1 ความเที่ยงตรงตามเนื้อหา

การแปลมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฯ ซึ่งเป็นมาตรฐานของ Golf Environment Organization อ้างอิงกระบวนการแปลจากนั้นทกา สวัสดิพานิช และสุจิตรา เทียมสวัสดิ์ (2554: 19 – 27) และอ้างอิงจาก Beaton; Bombardier; Guillemin; & Ferraz (2000) และ The American Association of Orthopaedic Surgeons: AAOS) ซึ่งถือว่ากระบวนการหาความเที่ยงตรงตามเนื้อหาเชิงวัฒนธรรม (cultural validity) ที่เป็นมาตรฐานและถูกแนะนำไปใช้เป็นแนวทางการวิจัยพัฒนาแบบประเมินให้มีความเที่ยงตรงตามเนื้อหาตามวัฒนธรรมของผู้ที่ใช้แบบประเมิน (พิชญาภักดิ์ เลียงผา. 2556: 60; อ้างอิงจาก Beaton et al. 2000) ประเด็นสำคัญที่ระบุในกระบวนการคือ การแปลที่ได้ต้องคงแนวคิด เนื้อหา และประสิทธิภาพของเครื่องมือไว้ให้มากที่สุด ขั้นตอนสำคัญที่ส่งเสริมให้ผลการแปลเป็นไปตามเป้าหมายคือ กระบวนการแปลกลับ ซึ่งทำให้เกิดความเที่ยงตรงเชิงวัฒนธรรม (cultural validity) (Cha.; Kim & Erlen. 2007; citing Brislin. 1970) มีการแนะนำให้ผู้แปลกลับ เป็นผู้ที่ไม่เคยเห็นมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฯ มาก่อนและมีความสามารถทางภาษาทั้ง

ภาษาต้นฉบับ และภาษาปลายทางที่จะนำไปใช้ เพื่อให้เกิดความเท่าเทียมระหว่างแบบประเมินทั้งสอง ในการวิจัยครั้งนี้ผู้เชี่ยวชาญทั้งสองภาษาค่อนข้างที่จะเท่าเทียมกัน ผู้แปลกลับซึ่งเป็นอาจารย์ไทย ผู้ชำนาญ การสอนภาษาอังกฤษในระดับมหาวิทยาลัย อาจถือได้ว่าเป็นผู้ที่มีความชำนาญด้านภาษาทั้งสองภาษาใกล้เคียงกันและเนื่องจากภาษาที่ใช้ในมาตรฐานสนามกอล์ฟสี่เขียวฯ ต้นฉบับ (ภาษาอังกฤษ) เป็นภาษาที่ไม่ซับซ้อน อาจมีศัพท์เทคนิคทางการกีฬา หรือศัพท์เฉพาะ แต่ก็อาจใช้ทับศัพท์ เนื่องจากเป็นคำที่ใช้กันอย่างแพร่หลาย

อีกทั้งผู้วิจัยยังได้มีการจัดประชุมกลุ่มย่อย เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญได้ลงความเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม เป็นการลดระยะเวลาในการพัฒนามาตรฐานสนามกอล์ฟ ถือว่าเป็นขั้นตอนที่สำคัญอีกขั้นตอนหนึ่งที่จำเป็น ซึ่งผู้ทรงคุณวุฒิที่มาพิจารณาล้วนแต่เป็นผู้ที่มีความเชี่ยวชาญสาขาที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ด้านกีฬากอล์ฟ ด้านพลศึกษา ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านภูมิสถาปัตย์ ด้านการท่องเที่ยว ทำให้สามารถแลกเปลี่ยนความคิดเห็น หรือข้อเสนอแนะในการปรับได้ทันที อีกทั้งตัวมาตรฐานสนามกอล์ฟ มีศัพท์ทางเทคนิค และเนื้อหาเฉพาะที่เกี่ยวข้องทั้งด้านกีฬากอล์ฟ สิ่งแวดล้อม และด้านภูมิสถาปัตย์ หากให้ผู้ทรงคุณวุฒิต่างคนต่างพิจารณา ก็ไม่อาจหาข้อสรุปที่ถูกต้องได้ครบถ้วน การประชุมกลุ่มย่อยจึงเป็นการหาสรุปของมาตรฐานที่จะทำให้มีความถูกต้อง ชัดเจน ตรงตามเนื้อหา ซึ่งถือเป็นขั้นตอนสำคัญขั้นตอนหนึ่ง ที่มีการปรับข้อความให้มีความกระชับและชัดเจนขึ้น เพื่อให้ผู้อ่าน ทำความเข้าใจได้ง่ายขึ้น ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้ยังสอดคล้อง กับผลงานวิจัยที่ใช้กระบวนการแปลที่ใช้วิธีการดังกล่าวของ สุนทรี ศรีโกสย และศิริวรรณ ทวีวัฒนปรีชา (2555) ที่ศึกษาเรื่อง คุณลักษณะของทางจิตของแบบวัดความสอดคล้องกลมกลืนของชีวิตตามแนวคิดชาเตียร์ฉบับภาษาไทย พบว่า แบบวัดมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา รายข้อของแบบวัดมีค่าเท่ากับ 1.00 และความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบวัดทั้งฉบับมีค่าเท่ากับ 1.00 และงานวิจัยของพิชญากัดเสียงตรง (2556) ที่ทำการศึกษาความตรงและความเที่ยงของแบบประเมินตนเองในกิจกรรมการดำเนินชีวิต (ฉบับภาษาไทย) ผลการวิจัยพบว่า แบบประเมินมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาสอดคล้องกับวัฒนธรรมไทยอยู่ในเกณฑ์ดี สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการประเมินผู้รับบริการทางกิจกรรมบำบัดในประเทศไทยได้ ซึ่งจะเห็นได้ว่ากระบวนการแปลเครื่องมือ โดยวิธีการแปลแบบสมมาตร แล้วย้อนกลับจากภาษาอังกฤษมาเป็นภาษาไทย โดยการหา ความเที่ยงตรงตามเนื้อหาเชิงวัฒนธรรม ซึ่งจากข้อเสนอแนะของนันทกา สวัสดิพานิช และสุจิตรา เทียนสวัสดิ์ ว่า เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยที่แปลจากเครื่องมือมาตรฐานและผ่านขั้นตอนการแปลอย่างละเอียดแล้วจะมีความเที่ยงตรง และความเชื่อมั่นเช่นเดียวกับชุดต้นฉบับ ในความเป็นจริงการแปลเครื่องมือการวิจัยจากภาษาหนึ่งเป็นอีกภาษาหนึ่งทำให้โครงสร้างภายในของเครื่องมือเปลี่ยนแปลง เครื่องมือที่แปลมาอาจไม่มีความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นเช่นเดียวกับเครื่องมือต้นฉบับ แม้ว่าเครื่องมือนั้นจะผ่านการแปลอย่างถูกต้องโดยผู้เชี่ยวชาญ ทำให้ได้เครื่องมือที่มีความเหมือนหรือเทียบเท่ากันในด้านภาษา (linguistic equivalence) แต่อาจไม่เหมาะที่จะใช้กับกลุ่มประชากรที่มีความเฉพาะของวัฒนธรรมในการศึกษา ดังนั้นในการแปลเครื่องมือการวิจัย นักวิจัยควรคำนึงถึงการตรวจสอบคุณภาพของการแปลและเครื่องมือฉบับที่แปล เพื่อความน่าเชื่อถือของผลการวิจัยพบว่า ควร

พิจารณาความเหมือนหรือเทียบเท่ากันเชิงวัฒนธรรมด้วย (cultural equivalence) ด้วยซึ่ง ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนของกระบวนการแปลและข้อเสนอแนะดังกล่าว จึงทำให้เชื่อถือว่า มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียว ที่แปลมีความเที่ยงตรงเชิงวัฒนธรรม

1.2 ความเชื่อมั่นของมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียว

1.2.1 ความสอดคล้องภายใน (internal consistency)

ผลการวิจัย พบว่า มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียว มีค่าความสอดคล้องภายใน 0.48 – 0.67 ซึ่งจัดว่าอยู่ในเกณฑ์ดีมากถึงดีเยี่ยม และมีสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha Coefficient) เท่ากับ 0.82 หมายความว่า มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียว ฉบับภาษาไทย มีหัวข้อหรือข้อความที่มีความสัมพันธ์กัน ประเมินหรือวัดสิ่งเดียวกัน (บุญใจ ศรีสถิตนรากร. 2555) แสดงให้เห็นว่าข้อความมาตรฐานในแต่ละหัวข้อมีความสัมพันธ์กัน ประเมินในสิ่งเดียวกันหรือคุณลักษณะเดียวกัน

1.2.2 ความเชื่อมั่นแบบวัดซ้ำ (test-retest reliability)

เมื่อผ่านการทำแบบสอบถามมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฯ ครั้งแรก 2 สัปดาห์ ผู้วิจัยนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฯ กลับไปให้กลุ่มตัวอย่างทำซ้ำอีกครั้ง โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในชั้น (ICC) ได้ข้อมูลทั้งสองครั้งของมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียว โดยการวัดซ้ำ ผลการศึกษานี้มีความน่าเชื่อถือ เนื่องจากผู้ตอบแบบสอบถามมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฯ ทั้งสองครั้งเป็นลักษณะหรือรูปแบบเดียวกัน โดยไม่มีการเพิ่ม ย้าย หรือการใช้คำใหม่แทนคำเดิม (reword) ซึ่งการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นเป็นการเปลี่ยนแปลงที่แท้จริง (actual change) (Wolfe & Chiu. 1999) ผลการศึกษาพบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในชั้น (intraclass correlation coefficient) มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฯ มีค่าเท่ากับ 0.86 ซึ่งถือว่าเครื่องมือมีความเชื่อมั่นสูงมาก จึงเป็นที่ยืนยันได้ถึงมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฯ ฉบับภาษาไทยมีความเชื่อมั่นแบบวัดซ้ำ ซึ่งแสดงถึงมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฯ ฉบับภาษาไทยมีความคงที่ของการตอบ เมื่อเวลาผ่านไป ค่าที่ได้ยังคงใกล้เคียงกัน

จากค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคและสหสัมพันธ์ภายในชั้น ซึ่งมีค่าสูงทั้งสองค่า เป็นสิ่งสนับสนุนถึงความเที่ยงตรงเชิงวัฒนธรรม (cultural validity) ในขั้นตอนที่ผ่านมาว่าเหมาะสม ดังที่กล่าวว่า เครื่องมือใดๆ หากขาดความเที่ยงตรง ย่อมเป็นไปไม่ได้ที่จะมีความเชื่อมั่น (Polit; & Hunhler. 1999; & Grove. 2001 อ้างอิงจาก บุญใจ ศรีสถิตนรากร. 2555) โดยความเชื่อมั่น แสดงถึงความสม่ำเสมอ หรือความคงที่ของค่าที่วัดโดยใช้เครื่องมือเดิม วัดจากกลุ่มเดิม และวัด ในพื้นที่เดิม และความเที่ยงตรง เป็นคุณสมบัติของเครื่องมือที่สามารถวัดตัวแปรได้ตรงกับคุณลักษณะที่ต้องการวัด (บุญใจ ศรีสถิตนรากร. 2555) แสดงว่า มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฯ มีความเที่ยงตรงเชิงวัฒนธรรม ความสอดคล้องภายใน และความเชื่อมั่นแบบวัดซ้ำ ดังนั้นมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฯ จึงสามารถนำไปใช้ในการศึกษาวิจัยต่อไป

ผลการวิจัยนี้ สอดคล้องผลการวิจัยของ ของพิชญากัด เสียงตรง (2556) ที่พบว่า แบบประเมินที่ทำการแปลด้วยวิธีใกล้เคียงกัน มีความเที่ยงตรงตามเนื้อหาสอดคล้องกับวัฒนธรรมไทยความสอดคล้องภายใน ด้านการรับรู้ความสามารถในการทำกิจกรรม มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ 0.83 ผลการวิจัยของ สุนทร ศรีโกสย และศิริวรรณ ทวีวัฒนปรีชา (2555) ได้สัมประสิทธิ์แอลฟาของแบบวัดเท่ากับ 0.86 ผลการศึกษาครั้งนี้เป็นไปในทำนองเดียวกับการศึกษาความสอดคล้องภายในของ Murad; Farnwort; & O'Brien (2011) ที่ศึกษาพบว่า ในด้านการรับรู้ความสามารถในการทำกิจกรรมของผู้ที่มีปัญหากระดูกกล้ามเนื้อ ในประเทศมาเลเซีย มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค เท่ากับ 0.91 (ซึ่งในการนำมาตราฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อสิ่งแวดล้อมฉบับภาษาไทยไปทดลองใช้นั้น ผู้วิจัยนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่มีความเกี่ยวข้องกับการใช้มาตรฐานสนามกอล์ฟฯ ได้แก่ นักท่องเที่ยวเชิงกีฬากอล์ฟ เจ้าหน้าที่ภาครัฐ/ผู้นำชุมชน ผู้บริหารและเจ้าหน้าที่บริษัทที่เกี่ยวข้อง โดยมีความเทียบเคียงกับกลุ่มที่ใช้ในการศึกษาความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการใช้มาตรฐานสนามกอล์ฟ แต่ไม่ใช่กลุ่มเดียวกัน ในขั้นตอนนี้จะแสดงถึงความเหมาะสมทางภาษาและวัฒนธรรมในผู้ตอบคนไทย การค้นหาอุปสรรค และข้อบกพร่องที่เกิดจากการใช้จริง ผลที่ได้ผู้วิจัยนำไปสู่การปรับด้านภาษา ของมาตรฐานเพื่อให้มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้น

2. การศึกษาความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการนำมาตราฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืนมาปรับใช้ในประเทศไทย

จากที่ผู้วิจัยได้นำมาตรฐานกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน ฉบับที่ได้จากการแปลและหาคุณภาพแล้ว ไปสอบถามกับกลุ่มตัวอย่าง ที่เป็นนักท่องเที่ยวเชิงกีฬากอล์ฟ เจ้าหน้าที่ภาครัฐ/ผู้นำชุมชน และผู้บริหารและเจ้าหน้าที่บริษัทที่เกี่ยวข้อง และนำไปสอบถามกับผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อยืนยันความเหมาะสมและความเป็นไปในการนำมาตราฐานสนามกอล์ฟสีเขียวมาปรับใช้ในประเทศไทย พบผลการวิจัยที่เป็นไปในทำนองเดียวกันคือ มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวมีความเหมาะสมและมีความเป็นไปได้ที่จะนำมาปรับใช้ในประเทศในระดับมากเกือบทุกรายการ โดยมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฯ ฉบับภาษาไทย ที่แปลจากต้นฉบับของ สถาบันกอล์ฟเพื่อสิ่งแวดล้อม golf environment organization (GEO) แห่งประเทศสกอตแลนด์ ได้เสนอมาตรฐานการจัดการสนามกอล์ฟที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมโดยมีการจัดการ 3 ลำดับขั้น คือ การวางแผน (planning) การออกแบบ (design) และการก่อสร้างโครงสร้างสนามกอล์ฟ (construction) โดยทั้ง 3 ลำดับขั้นนั้นแต่ละขั้นจะต้องคำนึงถึง 6 ด้าน คือ 1) กายภาพและระบบนิเวศ (Landscapes & Ecosystems) 2) การจัดการน้ำ (Water) 3) พลังงานและทรัพยากร (energy & resources) 4) ผลผลิตและห่วงโซ่อุปทาน (products & supply chains) 5) คุณภาพสิ่งแวดล้อม (environmental quality) 6) ประชากรและชุมชน (people & communities) ซึ่งโดยเนื้อหาของมาตรฐานย่อยสอดคล้องกับมาตรฐานที่เกี่ยวข้องการท่องเที่ยว อาทิ มาตรฐานระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม ISO 14000 (Environment Management System: EMS) เป็นมาตรฐานที่กำหนดขึ้นเพื่อสนับสนุนการรักษาสิ่งแวดล้อมของ

หน่วยงาน หรือองค์กร ที่ครอบคลุมถึงการจักระบบโครงสร้างองค์กร การกำหนดความรับผิดชอบ การปฏิบัติงาน ระเบียบปฏิบัติ กระบวนการและการใช้ทรัพยากรที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เพื่อให้มีการจัดการและสร้างจิตสำนึกที่ดีร่วมกันในการรักษาไว้ซึ่งสิ่งแวดล้อมที่ดีทั้งในหน่วยงานและรวมไปถึงชุมชนใกล้เคียง เพื่อไปสู่การพัฒนาอย่างยั่งยืนอีกด้วย (กองส่งเสริมและพัฒนาด้านการมาตรฐาน. 2548: ออนไลน์) และมาตรฐาน Green Globe สำหรับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและโรงแรม โดยมีข้อกำหนดของมาตรฐาน Green Globe ครอบคลุมประเด็นหลักในเรื่องผลงานของระบบการจัดการ 5 หัวข้อ คือ 1) การลดปริมาณของเสีย การนำกลับมาใช้ใหม่ การนำไปแปรรูป 2) ประสิทธิภาพของการใช้พลังงาน การอนุรักษ์และการจัดการพลังงาน 3) การจัดการเรื่องการใช้ทรัพยากรน้ำ 4) นโยบายการจัดซื้อที่คำนึงถึงการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และ 5) การพัฒนาทางสังคมและวัฒนธรรม ในเรื่องของการจัดการสำหรับประเด็นต่างๆ ต้องมีการจัดทำระบบการจัดการ เพื่อให้มั่นใจว่าได้มีการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง และบรรลุวัตถุประสงค์เป้าหมายที่ได้จัดตั้งไว้ ซึ่งสามารถตรวจสอบได้ (สมบัติ จังเศรษฐกุล. 2542: 54-56) และกองส่งเสริมและพัฒนาด้านการมาตรฐาน สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม ได้กล่าวว่า การกำหนดมาตรฐานจะอำนวยความสะดวกแก่บุคคลหลายๆ ฝ่าย ทั้งผู้ผลิต ผู้บริโภค และต่อเศรษฐกิจของชาติโดยส่วนรวมด้วย (กองส่งเสริมและพัฒนามาตรฐานการท่องเที่ยว. 2548: ออนไลน์) อีกทั้งมีงานวิจัยที่สนับสนุนว่าสนามกอล์ฟจะเป็นแหล่งที่มีความอุดมสมบูรณ์และรักษาสีเขียวสิ่งแวดล้อม โดยมีการศึกษาถึงสัตว์ป่าที่อยู่ในสนามกอล์ฟที่มีการเชื่อมโยงไปยังสนามกอล์ฟ (Green and Marshall. 1987; Blair. 1996; Terman. 1997; Terman. 2000) ที่ได้แสดงให้เห็นว่าสนามกอล์ฟมีความอุดมสมบูรณ์และความหลากหลายของสัตว์ป่ามากกว่าของพื้นที่ใกล้เคียง (E.G. Blair. 1996 and Terman. 1997) คือ การที่มีความหลากหลายของลำดับขั้นสิ่งมีชีวิตในสนามกอล์ฟที่ได้รับเมื่อเทียบกับพื้นที่ของการอยู่อาศัยตามธรรมชาติดั้งเดิม (Gange; & Lindsay. 2002) ที่พบว่า มีความหลากหลายของแมลงและนกในสนามกอล์ฟที่สูงกว่าของที่ดินเพื่อการเกษตรโดยรอบ แต่เป็นการศึกษาระยะสั้นประมาณ 11 สัปดาห์และศึกษาเพียงสองสนามที่อยู่ในสหราชอาณาจักร โดยที่สนามกอล์ฟที่เป็นที่รวมอาศัยของสัตว์ป่าจะดึงดูดความนิยมในการเล่นกอล์ฟ (Klemme. 1995) หลายสนามใช้ธรรมชาติเป็นตัวดึงดูด การรักษาพืชพื้นเมืองรูปแบบที่ดินและหน่วยที่อยู่อาศัยทั่วไปของภูมิภาค สถาปนิกจงใจใช้สภาพแวดล้อมในภูมิภาคพื้นเมืองตามคำแนะนำสำหรับการพัฒนาของสนามกอล์ฟ (Smart et al. 1993)

ดังนั้นหากนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวมาปรับใช้ในประเทศไทย ก็จะเป็นการยกระดับ พัฒนาการท่องเที่ยวเชิงกีฬา ประเภทกีฬากอล์ฟสู่ความเป็นสากลให้เป็นที่ยอมรับของนักท่องเที่ยว อีกทั้ง (พัชริน ดำรงกิตติกุล. 2543: 17-18) กล่าวว่า หากมีระบบรับรองมาตรฐานคุณภาพ Ecotourism นักท่องเที่ยวที่สนใจการท่องเที่ยวที่มีคุณภาพจะมีความมั่นใจในการเลือกใช้บริการ และได้รับความพึงพอใจในการมีส่วนร่วมอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในขณะเดียวกันผู้ประกอบการธุรกิจ Ecotourism ก็ได้ลดต้นทุนด้านการจัดการ และบทบาทและประโยชน์ของการรับรองสิ่งแวดล้อมในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวต่อผู้ประกอบการ ต่อชุมชน และต่อนักท่องเที่ยว ใ้ว่าตรารับรองสิ่งแวดล้อมในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวว่าเป็นเครื่องมือที่จะช่วย

ปรับปรุงสิ่งแวดล้อมในชุมชนช่วยกระตุ้นผู้ประกอบการ นักท่องเที่ยว และชุมชนให้ตระหนักถึงผลกระทบของพฤติกรรมการท่องเที่ยวอาจมีต่อสิ่งแวดล้อม ใช้กดดันให้ผู้ประกอบการทางการท่องเที่ยวให้มีการจัดการสิ่งแวดล้อมโดยให้เกิดผลกระทบน้อยที่สุดและใช้เป็นเครื่องมือในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ซึ่งก่อให้เกิดการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน (นิออน ศรีสมยง. 2548: 30-31) จึงทำให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องให้ความสำคัญและยอมรับว่าควรนำมาตราฐานสนามกอล์ฟสีเขียว มาปรับใช้ในประเทศไทย

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืนมาปรับใช้ในประเทศไทย ในภาพรวม พบว่า มาตรฐานสนามสีเขียว ทุกด้าน มีความเหมาะสมในการนำมาใช้ในประเทศไทย ขณะที่มีความเป็นไปได้ในการนำมาปรับใช้ในประเทศไทยต่ำกว่า ทั้งนี้อาจเนื่องจากมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียว ฉบับนี้แปลมาจากมาตรฐานสนามกอล์ฟที่เป็นมาตรฐานระดับสากล (association standard) ที่ใช้กันทั่วโลก โดยเฉพาะในประเทศที่พัฒนาแล้ว ที่มีสภาพเศรษฐกิจและสังคมที่สูงกว่า อีกทั้งสนามกอล์ฟถือว่าเป็นสนามกีฬาที่กว้างขวาง ใช้พื้นที่ในการก่อสร้างมากที่สุด เมื่อเทียบกับสนามกีฬาของชนิดกีฬาประเภทอื่นๆ และเป็นสนามกีฬาที่สวยงามที่สุดอีกด้วย เพราะในแต่ละสนามก็จะประกอบไปด้วยธรรมชาติที่สวยงาม พื้นสนามหญ้าที่กว้าง ต้นไม้ใหญ่น้อย แปลงของไม้ดอกไม้ประดับมากมาย รวมทั้งสระน้ำ แอ่งเก็บน้ำขนาดใหญ่ ทำให้ภาพรวมของสนามกอล์ฟสวยงาม โดยที่มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียว มีความครอบคลุมเนื้อหารายละเอียดในเรื่องต่างๆ มากมายในด้านกายภาพ ทั้งในด้านส่วนประกอบของสนามกอล์ฟ ด้านภูมิสถาปัตย์ ด้านการดูแลสิ่งแวดล้อม ซึ่งหากนำมาใช้ในประเทศไทย จึงทำให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องมีความเห็นว่า มีความเป็นไปได้น้อยกว่าความเหมาะสมในการนำมาปรับใช้

ข้อเสนอแนะ

1. การนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวไปใช้ควรมีการศึกษาความเหมาะสม ความเป็นไปได้ในบริบทของประเทศไทยอีกครั้งหนึ่ง เพื่อปรับรายละเอียดของมาตรฐานให้เหมาะสมกับสภาพสังคม เศรษฐกิจของประเทศไทย
2. ควรมีวิพากษ์ ประชุมกลุ่มย่อย ในระดับมหภาคทั่วทุกภูมิภาคที่มีผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง อาทิ นักภูมิศาสตร์ เจ้าของสนามกอล์ฟ ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการท่องเที่ยวเชิงกีฬา มาร่วมวิเคราะห์/สังเคราะห์อีกครั้ง
3. มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวฉบับภาษาไทยนี้ ผู้วิจัยได้รับการตอบรับจาก Golf Environment Organization (GEO) ให้นำไปเผยแพร่ในเว็บไซต์ของ GEO ซึ่งถือเป็นการเผยแพร่ในระดับสากล หากมีการนำหน่วยงานหรือองค์กรหรือผู้ใช้สนามกอล์ฟสนใจ ก็จะสามารถศึกษารายละเอียด เพื่อนำไปใช้ในการสร้างหรือปรับปรุงสนามกอล์ฟของตน และสามารถแสดงความคิดเห็นในการนำไปใช้ได้ต่อไป

4. หากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการกำกับมาตรฐาน ได้ให้ความสนใจที่จะพัฒนามาตรฐานสนามกอล์ฟเพื่อสิ่งแวดล้อมในประเทศไทย ก็สามารถนำมาตรฐานฉบับที่แปลนี้เป็นฐานในการพัฒนามาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อประกาศใช้ในประเทศไทยโดยผ่านกระบวนการสร้างมาตรฐานในระดับชาติ มีการวิพากษ์โดยสมาคมวิชาชีพ มีการประชาพิจารณ์ให้เป็นที่ยอมรับของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ทั้งนี้หากมีการประกาศใช้มาตรฐานสนามกอล์ฟ ก็จะเป็นการพัฒนาสนามกอล์ฟของประเทศไทยให้เป็นที่ยอมรับในระดับสากลต่อไป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ รัตนานพ. (2550). แผนยุทธศาสตร์เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในจังหวัด
ปราจีนบุรี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การจัดการโรงแรมและการท่องเที่ยว). พิษณุโลก:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร. ถ่ายเอกสาร.
- กมลวรรณ กาญจนกิตติ. (2545). ศักยภาพของการท่องเที่ยวเชิงกีฬาในจังหวัดเชียงใหม่. รายงาน
การศึกษาค้นคว้าแบบอิสระ ศศ.ม. (การจัดการอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว). เชียงใหม่:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- กรมประชาสัมพันธ์. (2555). สืบค้นเมื่อ 24 มกราคม 2555 จาก [http://thailand.prd.go.th/
main.php? filename=index](http://thailand.prd.go.th/main.php?filename=index)
- กองส่งเสริมและพัฒนามาตรฐานการท่องเที่ยว (2548). สืบค้นเมื่อวันที่ 10 เมษายน 2548, จาก
http://www.technologymedia.co.th/knowledge/measure_ISO14000.asp
- กัญญรัฐ วินิตชนะวัฒน์. (2553). การมีส่วนร่วมของประชาชนในการดำเนินงานขององค์การบริหาร
การพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน) อำเภอ เกาะช้าง
จังหวัดตราด. รายงานการศึกษาค้นคว้าอิสระ ปร.ม. นนทบุรี: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. ถ่ายเอกสาร.
- การท่องเที่ยวโดยชุมชน. (2557). สืบค้นเมื่อ 5 มกราคม 2557, จาก [https://www.facebook.
com/potjana.suansri?fref=ts](https://www.facebook.com/potjana.suansri?fref=ts).
- การท่องเที่ยวในกลุ่มอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง. (2557). สืบค้นเมื่อ 4 มกราคม 2557, จาก
<http://www.mekongtourism.org>.
- คณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ. (2554). แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ.
2555 – 2559. กรุงเทพฯ: กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.
- จิรพร ทับแก้ว. (2550). ความคิดเห็นและทัศนคติของเยาวชนที่มีต่อการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการ
ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (การจัดการทรัพยากร). กรุงเทพฯ: บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- จุฑามาศ วิศาลสิงห์. (2556). เส้นทางก้าวกระโดดสู่การจัดการอย่างยั่งยืนและกรณีตัวอย่าง
เกาะสมุย. สืบค้นเมื่อ 10 ธันวาคม 2557, จาก [http://www.etatjournal.com/mobile/
index.php/menu-read-tat/menu-2013/menu-2013-apr-jun/45-22556-koh-samui](http://www.etatjournal.com/mobile/index.php/menu-read-tat/menu-2013/menu-2013-apr-jun/45-22556-koh-samui).
- ชนินทร์ แสงด้าย. (2550). การศึกษาเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยชุมชนมีส่วนร่วม:
กรณีศึกษาหมู่บ้านห้วยผึ้ง ตำบลห้วยผา อำเภอเมือง จังหวัดแม่ฮ่องสอน. วิทยานิพนธ์
ศศ.ม. (วิจัยและพัฒนาท้องถิ่น). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏ
เชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.

- ชัยพล ทรงสุนทรวงศ์. (2554). “หน่วยที่ 5 การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน”. เอกสารการสอนชุดวิชา การจัดการนันทนาการและการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ. นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย สุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ชัยวัฒน์ คงสม. (2556). “หน่วยที่ 12 การพัฒนาที่ยั่งยืน”. เอกสารการสอนชุดวิชา พื้นฐาน ความรู้ สิ่งแวดล้อม. นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ณัฐกานต์ รัตนพันธ์. (2550). แผนยุทธศาสตร์เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในจังหวัดตรัง. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การจัดการโรงแรมและการท่องเที่ยว). พิษณุโลก: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร. ถ่ายเอกสาร.
- ทรงศักดิ์ สุทัศน์ ณ อยุธยา. (2554). สมรรถนะของเจ้าหน้าที่ในองค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่ พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชียงใหม่ในทิวเขาฟารี. วิทยานิพนธ์ รป.ม. (การบริหาร องค์การภาครัฐและเอกชน). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยแม่โจ้. ถ่ายเอกสาร.
- ทัศนาวลัย อุทาร์สกุล. (2550). การประเมินศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวและการประยุกต์ระบบ การจัดการสิ่งแวดล้อมเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอุทยานแห่งชาติศรีน่าน จังหวัดน่าน. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (วิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- ทิพวรรณ พุ่มมณี. (2552). การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ธนากร สังเขป. (2555). การพัฒนาที่ยั่งยืน. กรุงเทพฯ: วี.พรินท์.
- ธีระ เจียสกุล. (2553). กลยุทธ์การส่งเสริมศักยภาพการท่องเที่ยวบ้านบ่อแร่ ตำบลวิชิต อำเภอ เมือง จังหวัดภูเก็ต. วิทยานิพนธ์ (ยุทธศาสตร์การพัฒนา). ภูเก็ต: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต. ถ่ายเอกสาร.
- นืออน ศรีสมยง. (2548, มกราคม-เมษายน). ตรารับรองสิ่งแวดล้อมในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว การ รับรองและส่งเสริมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน. วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย. 25(1): 30-31.
- นันทกา สวัสดิพานิช; และสุจิตรา เทียนสวัสดิ์. (2554, มกราคม-มีนาคม). การแปลเครื่องมือ เพื่อ ใช้ในงานวิจัยข้ามวัฒนธรรม: เทคนิคและประเด็นที่ต้องพิจารณา. วารสารสมการ พยาบาล. 26(1): 19-28.
- บุญใจ ศรีสถิตนรากร. (2555). การพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย: คุณสมบัติการวัด เชิงจิตวิทยา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. (2548). การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน. กรุงเทพฯ: เพรส แอนด์ ดีไซน์.

- ปิยภัทร อินทวิสัย. (2550). แผนยุทธศาสตร์เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของอำเภอสิชล จังหวัดนครศรีธรรมราช. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การจัดการโรงแรมและการท่องเที่ยว). พิษณุโลก: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร. ถ่ายเอกสาร.
- ปยุตดา สัตยมุข. (2553). การประเมินศักยภาพทรัพยากรการท่องเที่ยวลุ่มแม่น้ำมูล: กรณีศึกษาแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ 3 แห่ง ในเขตพื้นที่จังหวัดอุบลราชธานี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม (สังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนา). อุบลราชธานี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี. ถ่ายเอกสาร.
- เผ่าพงษ์ เมษณี. (2553). พฤติกรรมผู้ใช้บริการสนามกอล์ฟ กรณีศึกษาสนามแซนด์ครีก อำเภอ สันกำแพง และสนามหางดงกอล์ฟคลับ อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ บธ.ม. (บริหารธุรกิจ). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยแม่โจ้. ถ่ายเอกสาร.
- พนิดา จิระสัญญาณสกุล. (2554). พฤติกรรมนักท่องเที่ยวเชิงกีฬาในจังหวัดชลบุรี. คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก.
- พิชญากัด เสี่ยงตรง. (2556). ความตรงและความเที่ยงของแบบประเมินตนเองในกิจกรรมการดำเนินชีวิต (ฉบับภาษาไทย). วิทยานิพนธ์ วท.ม. (กิจกรรมบำบัด). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- พระธรรมปิฎก (ป.อ.ปยุตโต). (2544). การพัฒนาที่ยั่งยืน. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: มูลนิธิโกมลคีมทอง.
- พัชริน ดำรงกิตติกุล. (2543, กันยายน). การวิจัยระบบการจัดการ Ecotourism: สร้างเอกลักษณ์ไทยในมาตรฐานสากล. ประชาคมวิจัย. 33: 17-19.
- พัชรรัตน์ หารไชย. (2552). การประเมินศักยภาพด้านการท่องเที่ยวจังหวัดศรีสะเกษเพื่อการกำหนดแนวโยบายการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนระดับจังหวัด. วิทยานิพนธ์ (ผ.ม.) (การวางแผนชุมชนเมืองและสภาพแวดล้อม). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง. ถ่ายเอกสาร.
- ภาเดช พยัมิเชียร. (2539). ความสามารถในการรองรับ (Carrying Capacity) เพดานการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่ต้องให้ความสำคัญในปัจจุบัน. จุลสารการท่องเที่ยว. 15(2): 8 – 13.
- ภูมิชัย มั่งเรืองสกุล และคณะ. (2555, กันยายน-ธันวาคม). ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดนครราชสีมา. วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม. 6(3): 55-56.
- มนัส สุวรรณ; และคณะ. (2544). โครงการศึกษาเพื่อการจัดทำดัชนีวัดคุณภาพมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยว รายงานฉบับสมบูรณ์เสนอการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยโครงการศึกษาวิจัยการจัดการมนุษย์กับสิ่งแวดล้อม. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ร่วมกับสถาบันสิ่งแวดล้อมไทย.

- มนัส สุวรรณ. (2545, เมษายน-มิถุนายน). การกำหนดมาตรฐานคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวในประเทศไทย: วารสารราชบัณฑิตยสถาน. 27(2): 409-414).
- รวิวรรณ พวงสอน; และคณะ. (2554). รายงานการวิจัยศึกษาศักยภาพด้านที่พักโฮมสเตย์เพื่อนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวตามมาตรฐานสากล. คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย.
- รัฐกรณ์ แสงโชติ. (2554). การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในเทศบาลตำบลปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน. รายงานการค้นคว้าอิสระ รัฐ.ม. (การเมืองและการปกครอง). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- รัฐติยา หิรัญหาด. (2544). แนวทางการพัฒนาเพื่อเพิ่มศักยภาพหมู่บ้านวัฒนธรรมเพื่อการท่องเที่ยว: กรณีศึกษากันชนหนองขาวอำเภอนาทมจังหวัดกาฬสินธุ์. การศึกษาค้นคว้าแบบอิสระ ศศ.ม. (การจัดการอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2557). การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน. สืบค้นเมื่อ 10 มกราคม 2557, จาก, <http://www.royin.go.th/dictionary/>
- ราไพพรรณ แก้วสุริยะ. (2556). “หน่วยที่ 11 การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน”. เอกสารการสอน ชุดวิชาความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับ การท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว. นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ล่ายอง ปลั่งการ. (2554). การพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการท่องเที่ยวสีเขียว กรณีศึกษาวิสาหกิจชุมชนการท่องเที่ยว จังหวัดพระนครศรีอยุธยา. อยุธยา: คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.
- ศรีพิสณฑ์ เ็นบุญสง. (2552). พฤติกรรมและปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกใช้สนามกอล์ฟในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล. วิทยานิพนธ์ ศ.ม. (เศรษฐศาสตร์ธุรกิจ). กรุงเทพฯ: วิทยาลัยบัณฑิตศึกษา ศรีราชา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ศิริกาญจน์ กิตติขยานนท์. (2550). การสร้างมาตรฐานตลาดน้ำเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ: กรณีศึกษาตลาดน้ำตลิ่งชัน. ปรินญาณิพนธ์ วท.ม. (การวางแผนและการบริหารการท่องเที่ยวเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศิริวรรณ สนั่นเอื้อ. (2553). การอนุรักษ์วิถีชีวิตแบบพอเพียงสู่การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน กรณีศึกษา ตำบลท่าสวรรค์ อำเภอนาทม จังหวัดเลย. รายงานการศึกษาค้นคว้าอิสระ บธ.ม. ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- ไศรยา หอมชื่น. (2551). ศตวรรษที่ 21 ของการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงกีฬา. จุลสารวิชาการอิเล็กทรอนิกส์ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. สืบค้นเมื่อ 20 กันยายน 2551. จาก <http://www.etatjournal.com/index.php?IssID=>.

- สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย. (2542). รายงานขั้นสุดท้ายการดำเนินการเพื่อกำหนดนโยบายการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- สมชาย หนูคง. (2553). ศักยภาพและปัจจัยที่ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของน้ำตกยุงทอ อุทยานแห่งชาตินาญ-น้ำโสม จังหวัดอุดรธานี. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (การบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม). มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- สมบัติ จังเศรษฐกุล. (2542, เมษายน). มาตรฐาน Green Globe สำหรับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและโรงแรม. จุลสารการท่องเที่ยว การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. 18(2): 54-56.
- สรสิริ วิโรจน์วรกุล. (2551). แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดปทุมธานี.. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การท่องเที่ยว). พิษณุโลก: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร. ถ่ายเอกสาร.
- สำนักงานพัฒนาบริการท่องเที่ยว. (2548). มาตรฐานโฮมสเตย์ไทย. สืบค้นเมื่อวันที่ 10 เมษายน 2540, จาก <http://newdot2.samartmultimedia.com/subweb/details/5/6406/25472>
- สุนทรี ศรีโกไสย; และศิริวรรณ ทวีวัฒนปรีชา. (2555). คุณลักษณะทางจิตของแบบวัดความสอดคล้อง กลมกลืนของชีวิตตามแนวคิดซาเทียนร์ฉบับภาษาไทย. วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย. 57(1): 75-88.
- สุรวิทย์ เทพไพฑูรย์. (2551). แผนยุทธศาสตร์เพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในย่าน บางมด กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การจัดการโรงแรมและการท่องเที่ยว). พิษณุโลก: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร. ถ่ายเอกสาร.
- สุวารี ศรีปุณะ; มณีรัตน์ สุตันตังใจ; และวินัย สุตันตังใจ. (2548). การพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการท่องเที่ยวชายแดนลุ่มน้ำเหือง-โขง: กรณีศึกษา แก่งคุดคู้ อำเภอเชียงคาน จังหวัดเลย. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.
- หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ. (2556). สืบค้นเมื่อ 24 มกราคม 2556, จาก <http://thailand-business-news.com>
- อาภรณ์ สุนทรวาท. (2552). การพัฒนาเชื่อมโยงเส้นทางการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดราชบุรีเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน. มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.
- Agustín Sánchez-Medina; Leonardo Romero-Quintero; Ángel Gutiérrez-Padrón. (2008). A tool for the control of environmental management in golf courses. *Measuring Business Excellence*. 12(4): 13 – 21.
- Anonymous. (1996). *An Environmental Management Program for Golf Courses*. European Golf Association. UK: Pisces Publications Newbury.

- Antónia Correia; et al. (2006). Tourism golf scenarios: The Algarvecase. *Tourism and Hospitality Research*. 6(3): 179–196 .
- Beaton, D.E.; et al. (2000). Guidelines for the process of cross-cultural adaptation of self-report measures. *SPINE*. 25(24): 3186-3191.
- Bhirly, E.; et al. (1992). *Beyond the Green Horizon: A Discussion Paper on Principles for Sustainable Tourism*. UK: WWF: 54.
- B.H. Green, I.C. Marshall. (1987). *An assessment of the role of golf courses in Kent. England in protecting wildlife Landscape Urban Plan*. 14: 143–154.
- Blair, R.B. (1996). Land use and avian species diversity along an urban gradient *Ecol*. 6(1996): 506–519
- (1996 Appl). *Land use and avian species diversity along an urban gradient*. *Ecol*. 6: 506–519.
- (1999, Appri 9). *Birds and butterflies along an urban gradient: surrogate taxa for assessing biodiversity? Ecol*. 164–170.
- Branscombe, N. R.; & Wann, D. L. (1994). Collective self-esteem consequences of outgroup derogation when a valued social identity is on trial. *European Journal of Social Psychology*. 24(6): 641–657.
- Bull, C. J.; & Weed, M. E. (1999). Niche markets and small island tourism: the development of sports tourism in Malta. *Managing Leisure*. 4(2): 142 – 155.
- Burnside, J., (2001 July). *Bunkered by Mr Big*. The Guardian. 2001.
- Carson, W.H. (ed.). (1990). *The Global Ecology Handbook – What you can do about environmental crisis, The Global Tomorrow Coalition*. Beacon Presss: Boston.
- Chalip, L. (2006). Towards social leverage of sport events. *Journal of Sport & Tourism*. 11(2): 109–127.
- Chen, P-J. (2006). Sport tourists' loyalty: a conceptual model. *Journal of Sport & Tourism*. 11(3–4): 201–238.
- Chia-Chen Yu. (2010 May). Factors that Influence International Fans' Intention to Travel to the United States for Sport Tourism. *Journal of Sport & Tourism*. 15(2): 11-137.
- Claire Humphreys. (2014). Understanding how sporting characteristics and behaviours influence destination selection: a grounded theory study of golf tourism. *Journal of Sport & Tourism*, 19(1): 29-54.

- Collins, M. (1997). The economics of sport and sports in the economy: Some international comparisons. In C. Cooper (Ed.). *Progress in tourism, recreation and hospitality management*. London: Belhaven Press.
- Daniels, R.E. (1972). *Golf and wildlife conservation J. Devon Trust Nat. Conserv.* 3(1972): 39–46.
- Daniel, B., Jackson, Sean D. Kelly; & Robert D. Brown. (2011). Design guidelines for integrating amphibian habitat to golfcourse landscapes. *Landscape and Urban Planning*. 103(2011)156–165.
- De Knop, P. (1990). Sport for all and active tourism. *World Leisure and Recreation*. (32): 30–36.
- Fairley, S. (2009). The role of the mode of transport in the identity maintenance of sport fan travel groups. *Journal of Sport & Tourism*. 14(2–3): 205–222.
- Florek, M.; Breitbarth, T.; & Conejo, F. (2008). Mega even t¼ mega impact? Travelling fans' experience and perceptions of the 2006 FIFA World Cup host nation. *Journal of Sport & Tourism*. 13(3): 199–220.
- Frew, M.; & McGillivray, D. (2008). Exploring hyper-experiences: performing the fan at Germany 2006. *Journal of Sport & Tourism*. 13(3), 181–198.
- GerdaK.Priestley (2006). Planning implications of golftourism. *Tourism and Hospitality Research*. 6(3): 170–178.
- Getz, D. (1998). Trends, strategies and issues in sport-event tourism. *Sport Marketing Quarterly*. 7(2): 8–13.
- Gibson, H. (2005). Towards an understanding of 'why sport tourists do what they do. *Sport in Society*. 8(2): 198–217.
- Gibson, H., Attle, S.; & Yiannakis, A. (1998). Segmenting the sport tourist market: A lifespan perspective. *Journal of Vacation Marketing*. 4: 52–64.
- Glyptis, S. (1991). Sport and tourism. In C. Cooper (Ed.). *Progress in tourism, recreation and hospitality management*. London: Belhaven Press.
- Glyptis, S.; & Jackson, G. (1993, July). *Sport and tourism—Mutual benefits and future prospects*. Paper presented at Leisure in Different Worlds, the Third International Conference of the Leisure Studies Association, Loughborough University: UK.
- Golf Course Architecture and golfcourse architecture.net. (2013). Thailand to be top golf destination, Retrieved from <http://www.golfcoursearchitecture.net>. 20.

- Golf Environment Europe. (2007). *Golf and environment—online resources*. Accessed. Retrieved March 5, 2007. from <http://www.golfenviromenteurope.org/golfandenvironment.html>.
- Golf Environment Organization. (n.d.). *Sustainable Golf Development*. Scotland: n.p.
- Hall, C. (1992a). Adventure, sport and health tourism. In B. Weiler & C. M. Hall (Eds.), *Special interest tourism*. London: Belhaven Press.
- Harris, J. (2008). Match day in Cardiff: (re)imaging and (re)imagining the nation. *Journal of Sport & Tourism*. 13(4): 297–314.
- Heather J. Gibson. (1998). *Sport Tourism: A Critical Analysis of Research*.
- Hudson, S.; & Hudson, L. (2010). *Golf tourism*. Woodeaton: Goodfellow.
- James Higham; & Tom Hinch. (2009). *Sport and Tourism*. Globalization Mobility and Identity.
- Jones, I. (2008). Guest editorial: sport fans and spectators as sport tourists. *Journal of Sport & Tourism*. 13(3): 161–164.
- Joseph Kurtzman; & John Zauhar. (2003). A Wave in Time - The Sports Tourism Phenomena. *Journal of Sport & Tourism*. 8(1): 35-47.
- Joy Standeven; & Paul De Knop. (1999). *Sport Tourism*.
- Kaplanidou, K. (2009). Relationships among behavioural intentions cognitive event and destination images among different geographic regions of Olympic spectators. *Journal of Sport & Tourism*. 14(4): 249–272.
- Klemme, M. (1995). *A View From the Rough*. Chelsea: Sleeping Bear Press.
- KPMG Golf Business Community. (2013). *Golf travel insights 2013*. Budapest: KPMG.
- Kurtzman, J.; & Zauhar, J. (1995). Research: Sport as a touristic endeavour. *Journal of Tourism Sport*. Retrieved from <http://www.sirc.ca/sirc/jsptxt1.html>
- Kurtzman, J.; & Zauhar, J. (1997). A wave in time—The sports tourism phenomena. *Journal of Sports Tourism*. 4: 5–19.
- M.R. Terman. (1997). *Natural links: naturalistic golf courses as wildlife habitat Landscape Urban Plan*. 38: 183–197.
- Murad, M.S., Farnworth, L.; & O'Brien, L. (2011). Reliability and validation properties of the Malaysian language version of the Occupational Self Assessment version 2.2 for injured workers with musculoskeletal disorders. *The British Journal of Occupational Therapy*. 74(5): 226-232.
- O'Connor, J. (2003). *Fairway to tourist hell*. *The Observer*. June 8, 2003.

- Ohmann, S.; Jones, I.; & Wilkes, K. (2006). The perceived social impacts of the 2006 football world cup on Munich residents. *Journal of Sport & Tourism*. 11(2): 129–152.
- Otto, I.; & Heath, E.T. (2009). The potential contribution of the 2010 soccer World Cup to climate change: an exploratory study among tourism industry stakeholders in the Tshwane metropole of South Africa. *Journal of Sport & Tourism*. 14(2–3): 169–192.
- Pearce, D. ed. (1989). *Blueprint for a Green Economy*. London.
- Platt, A.E. Platt. (1994). *Toxic Green: The Trouble with Golf* World watch Institute: Washington, DC:
- Preuss, H.; Seguin, B.; & O'Reilly, N. (2007). Profiling major sport event visitors: the 2002 Commonwealth Games. *Journal of Sport & Tourism*. 12(1): 5–24.
- Priestley, G. (1995). Sports tourism: The case of golf. In G.J. Ashworth; & A.G.J. Dietvorst (Eds.). *Tourism and spatial transformations: Implications for policy and planning*. Wallingford, UK: CAB International.
- Robert, A. Hammond; & Malcolm D. Hudson. (2007 November 2007). Environmental management of UK golf courses for biodiversity—attitudes and actions. *Landscape and Urban Planning*. 83(2–3): 127–136.
- Robinson, T.; & Gammon, S. (2004). *Sport Tourism: An Introduction*. London: Thompson Learning.
- Ruskin H. (1987). *Selected views on socio-economics aspects of outdoor recreation, outdoor education and sport tourism*. In Proceedings of the International Seminar and Workshop on Outdoor Education, Recreation and Sport Tourism Garmise M. (ed.). Emmanuel Gill Publishing: Natanya, Israel.
- Samuel Seongseop Kim; Hejin Chun; & James F. Petrick. (2005, December). Positioning analysis of overseas golf tour destinations by Korean golf tourists. *Tourism Management*. 26(6): 905–917
- Simon Hudson and Louise Hudson. (2010). *Golf Tourism*. Good fellow Publishers Ltd.
- Sloan, L.R. (1989). The motives of sports fans. In *Sports, games, and play: social and psychological viewpoints*. 2, Edited by: Goldstein, J.H. 175–240. Hillsdale, NJ: Erlbaum.
- Smart, M.M.; et al. (1993). *Working with nature for better golf developments Urban Land*. 52 (3): 17-20.

- Smith, A.C.T., & Stewart, B. (2007). The travelling fan: understanding the mechanisms of sport fan consumption in a sport tourism setting. *Journal of Sport & Tourism*. 12(3–4): 155–182.
- Sports Travel Magazine. (2012). retrieved from <http://sportstravelmagazine.com/category/tim-schneider-publishers-post/>
- Standeven, J. (1998). Sport tourism: Joint marketing—A starting point for beneficial synergies. *Journal of Vacation Marketing*. 4(39): 51.
- Standeven, J.; De Knop, P. (1999). Sport tourism. Champaign, IL: Human Kinetics.
- (1999). *Sport Tourism*. Leeds: Human Kinetics Europe.
- Thailandgolfexpo. (2016). retrieved from <http://www.thailandgolfexpo.com/th/about.php>
- The Caribbean Tourism Organization (CTO). (1999). *CTO's Sustainable Tourism Development Strategy and Plan of Action for the Caribbean*. Retrieved from <http://www.onecaribbean.org/>
- Tourism Canada. (1990). *An Action Strategy for Sustainable Tourism Development: Globe '90 Tourism*. Canada: Ottawa.
- United Nations World Tourism Organization: UNWTO. (1996). *Agenda 21 for the travel & Tourism Industry Toward Environmentally Sustainable Development*. Retrieved January 10, 2014. Retrieved from <http://wwwv1.agora21.org/johannesburg/rapports/omt-a21.html>
- United Nations World Tourism Organization: UNWTO. (2005). *Definition sustainable tourism*. Retrieved January 10, 2014, Retrieved from <http://sdt.unwto.org/content/about-us-5>.
- Warnken, J.; & others. (2001). *Environmental Management*. 27(5): 681–696
- Weed, M. & Bull, C. (1998). *The search for a sport tourism policy network*. In I. Cooper & M.F. Collins (Eds.). *Leisure management: Issues and applications*. Wallingford, UK: CAB International.
- World Tourism Organization. (2013). *UNWTO Annual Report 2013*. UNWTO, Madrid
- Yasuda and Koike, M.; & Yasuda, F. Koike. (2006). *Do golf courses provide a refuge for flora and fauna in Japanese urban landscapes? Landscape Urban Plan*. (75): 58–68.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

หนังสือตอบรับการขออนุญาตแปลมาตรฐานสนามกอล์ฟ

22nd March 2016

Golf Environment Organization
2 Quality Street
North Berwick Scotland
EH39 4HW

Re: Permission to use Sustainable Golf Development Guidelines

Dear Tanakitta Sookornwaja,

The PhD work you are undertaking at Srinakharinwirot University on Sports, Recreation and Tourism for Thailand sounds very interesting and relevant for the sport of golf in Thailand. We would be delighted for you to use the Sustainable Golf Development Guidelines to inform your research. Further to that we would be pleased for you to translate the Sustainable Golf Development Guidelines into Thai language. Please do share a copy of the translated text with the Golf Environment Organization. You would be fully credited with the translation work in all published copies.

By signing this letter we give our permission for the use of the Sustainable Golf Development Guidelines in your studies. We anticipate the conclusion of the thesis will recommend amendments to the Sustainable Golf Development Guidelines which we welcome and look forward to receiving a copy of your completed thesis. As discussed upon completion of your thesis we would be pleased to meet with you again and see if together we can make a positive impact on the sport of golf and tourism in Thailand.

I confirm that the Golf Environment Organization own the copyright of the Sustainable Golf Development Guidelines and are able to provide you with this permission.

Yours faithfully,

Jonathan Smith,
Chief Executive, Golf Environment Organization

For copyright owner use:

PERMISSION GRANTED FOR THE USE REQUESTED ABOVE:

By: Tanakitta Sookornwaja

Title: PhD Student at

Date: 22nd March 2016

GOLF ENVIRONMENT ORGANIZATION
2 Quality Street, North Berwick,
Scotland EH39 4HW

T +44 (0)1620 899 100 W golfenvironment.org

Golf's Recycled

Development
& Innovation

Course & Club
Management

ภาคผนวก ข

เครื่องมือในการวิจัย

คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท ๒๓ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา
กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๘

เรียน ผู้เชี่ยวชาญ

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. แบบสอบถามความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของมาตรฐานสนามกอล์ฟ
สีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน จำนวน ๑ ฉบับ
๒. ขอบจตหมายติดแสตมป์ จ่าหน้าซองถึงผู้วิจัย จำนวน ๑ ซอง

ตามที่ข้าพเจ้า นางสาวธนภฤตา สุขสมวาจา นิสิตระดับปริญญาเอก คณะพลศึกษา
หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชากีฬานันทนาการและการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ กำลังทำดุษฎีนิพนธ์ เรื่อง มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬา
อย่างยั่งยืน โดยมี อาจารย์ ดร.รัชนก โคโต เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาหลัก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มยุรี
ศุภวิบูลย์ และอาจารย์ ดร.ธนภูมิ อติเวทิน อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม โดยผู้วิจัยแปลมาตรฐานสนาม
กอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน (GEO) ที่เป็นข้อความภาษาอังกฤษ เป็นฉบับ
เป็นภาษาไทย โดยใช้กระบวนการแปลและการปรับด้านวัฒนธรรม (translation and cultural
adaptation process) และหาคุณภาพของมาตรฐานสนามกอล์ฟที่ได้จากการแปล ความเที่ยงตรง
ตามเนื้อหา ความสอดคล้องภายใน และความเชื่อมั่นแบบวัดซ้ำ จนได้มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียว
ฉบับภาษาไทยที่มีคุณภาพตามเกณฑ์

เพื่อให้การนำมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวมาใช้ในประเทศไทย มีความเหมาะสมและ
เป็นไปได้ในบริบทของประเทศไทย และเพื่อปรับรายละเอียดของมาตรฐานให้เหมาะสมกับสภาพ
สังคม เศรษฐกิจของประเทศไทย ผู้วิจัยจึงขอให้ท่านซึ่งผู้มีความรู้ประสบการณ์ความเชี่ยวชาญใน
เรื่องนี้ ได้โปรดพิจารณารายละเอียดของมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวตามที่แนบมาว่ามีความ
เหมาะสมและเป็นไปได้เพียงใดหากนำมาใช้ในประเทศไทย

ทั้งนี้เมื่อท่านได้พิจารณาตอบแบบสอบถามแล้ว ผู้วิจัยของความอนุเคราะห์จากท่านได้
โปรดผนึกใส่ซองจตหมายติดแสตมป์ ที่จ่าหน้าซองถึงข้าพเจ้า ซึ่งแนบมาพร้อมกันนี้แล้ว ผู้วิจัยหวัง
เป็นอย่างยิ่งว่า จะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านผู้เชี่ยวชาญเป็นอย่างดี และกราบขอบพระคุณ
เป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ
นางสาวธนภฤตา สุขสมวาจา

แบบสอบถาม เพื่อการวิจัยเรื่อง มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน

คำชี้แจง

ด้วยผู้วิจัยได้ทำการแปลมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน (GEO) ที่เป็นข้อความภาษาอังกฤษ เป็นฉบับเป็นภาษาไทยโดยมีวัตถุประสงค์ที่จะนำเกณฑ์มาตรฐานสนามกอล์ฟมาปรับใช้ในประเทศไทย เพื่อให้มาตรฐานสนามกอล์ฟดังกล่าวมีความเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมและบริบทต่างๆ ในประเทศไทย ผู้วิจัยจึงได้ทำการสำรวจความคิดเห็นของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องที่มีต่อมาตรฐานสนามกอล์ฟดังกล่าว เพื่อนำผลมาวิเคราะห์ ปรับปรุงมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน ให้มีความเหมาะสมที่ควรใช้ในประเทศไทย

ในฐานะที่ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ ขอให้ท่านพิจารณาเกี่ยวกับความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของร่างมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อการท่องเที่ยวเชิงกีฬาอย่างยั่งยืน แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ การวางแผน การออกแบบ และการก่อสร้าง นั้นมีความเหมาะสมและความเป็นไปได้ในระดับใด หากนำมาปรับใช้ในประเทศไทย

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความเหมาะสมและความเป็นไปได้ ที่ท่านเลือก โดยพิจารณาตามเกณฑ์ดังนี้

- 5 หมายความว่ามีความเหมาะสม/ความเป็นไปได้มากที่สุด
- 4 หมายความว่ามีความเหมาะสม/ความเป็นไปได้มาก
- 3 หมายความว่ามีความเหมาะสม/ความเป็นไปได้ปานกลาง
- 2 หมายความว่ามีความเหมาะสม/ความเป็นไปได้น้อย
- 1 หมายความว่ามีความเหมาะสม/ความเป็นไปได้น้อยที่สุด

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณท่านเป็นอย่างสูง ที่ให้การอนุเคราะห์ตอบแบบสอบถามครั้งนี้เป็นอย่างดียิ่ง

นางสาวธนกฤตา สุขสมวาจา
นิสิตหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชาการกีฬา นันทนาการและการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ลำดับ ที่	มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อ การท่องเที่ยวเชิงกีฬา	ระดับความเหมาะสม					ระดับความเป็นไปได้					สำหรับ เจ้าหน้าที่	
		5	4	3	2	1	5	4	3	2	1		
92.	ผลิตผลและห่วงโซ่อุปทาน เลือกวิธีการ รายละเอียด และคุณสมบัติ ในการสร้างกรีนที่เหมาะสม โดย ตระหนักไว้เสมอว่ากรีนต้องการ การ ดูแลและบำรุงรักษาตลอดไป											P1	
93.	ใช้คำปรึกษาทางเศรษฐกิจการเกษตร ใช้ดินปุ๋ยอินทรีย์ กาบมะพร้าว ที่ผลิตใน ท้องถิ่นในการเพาะหรือปลูกต้นไม้											P2	
94.	ลดการนำเข้วัสดุอินหินก้อนใหญ่ๆที่จะ ใช้ในการก่อสร้างแต่หันมาใช้ หินกรวด หินบด กรวดโรย ทราย ดิน และไม้ ที่มี อยู่ในพื้นที่เพื่อทำคอนกรีต											P3	
95.	กำหนดนโยบายการใช้ผลิตภัณฑ์รีไซเคิลให้มากที่สุดเท่าที่จะใช้ได้ ไม่ว่าจะ เป็นท่อระบายน้ำที่ทำจากพลาสติก ร ไซเคิลเสื่อไยมะพร้าว ที่นอนนกกาก มะพร้าว เตียงทำจากไม้ที่ไม่ใช้แล้ว ทรายขาวหรือทรายแก้วที่ผ่าน กระบวนการผลิตใหม่หรือรีไซเคิล กระเบื้องหินปูถนน และวัสดุอื่นๆ ที่ใช้ ในการก่อสร้างและตกแต่งภูมิทัศน์											P4	
96.	ใช้สีที่ไม่มีส่วนผสมของสารอันตรายก่อ พิษแก่สิ่งมีชีวิต											P5	
97.	เลือกปลูกต้นไม้ ดอกไม้ พุ่มไม้ที่เป็น พันธุ์ไม้ท้องถิ่นเพราะจะปรับตัวได้ดีกับ สภาพภูมิอากาศ											P6	
98.	คุณภาพของสิ่งแวดล้อม ปรับสภาพดินเมื่อถึงเวลาสมควร เช่น เมื่อแห้งและแตกกระแหงต้องใช้พืชคลุม ดินที่ช่วยป้องกันการแห้งของดินได้											Q1	
99.	กลับหน้าดินในระดับความลึกที่ต่างๆ กันเพื่อปรับสภาพดิน แต่ต้องกลับ เฉพาะหน้าดินจริงๆ เท่านั้น ส่วนดินชั้น ที่อยู่ใต้ลงไปให้อยู่ในสภาพเดิม											Q2	

ลำดับ ที่	มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อ การท่องเที่ยวเชิงกีฬา	ระดับความเหมาะสม					ระดับความเป็นไปได้					สำหรับ เจ้าหน้าที่	
		5	4	3	2	1	5	4	3	2	1		
100.	อย่าถมให้มีหน้าดินหนาเกินไปและไม่ทิ้งเวลาให้หน้าดินอยู่ในสภาพเดิมนานเกินไป แต่ควรหล่นเวลาในการกลับหน้าดินให้สั้นลง											Q3	
101.	ใช้รั้ว ร่องน้ำ และวิธีการอื่นๆ เพื่อป้องกันการสึกกร่อนและสูญเสียน้ำดิน เสี่ยงกระบวนการเตรียมดินและปลูกต้นไม้ต้นหญ้าในช่วงแล้งหรือลมแรงมาก											Q4	
102.	วางแผนการสร้างเส้นทางเพื่อการขนส่งที่สะดวกโดยเลี่ยงแฟร์เวย์ พื้นที่ใกล้เคียงแหล่งน้ำ และพื้นที่ที่ธรรมชาติโดยรอบไม่ต่อการถูกทำลายได้ง่าย											Q5	
103.	ลดการสร้างทางลาดชันที่ง่ายต่อการสึกกร่อนต้องมั่นใจว่ามีการวางแผนการป้องกันการเกิดมลภาวะเป็นอย่างดี											Q6	
104.	ป้องกันอากาศด้วยการใช้ระบบ โลจิสติกในการก่อสร้างที่วางแผนมา เป็นอย่างดีเพื่อลดระดับความดังของเสียง เลือกใช้เครื่องจักรรุ่นใหม่ล่าสุด ที่ใช้เชื้อเพลิงคุณภาพดีที่ทำให้การทำงานของเครื่องเงียบเสียงหรือเบาที่สุด											Q7	
105.	การป้องกันมลภาวะ เลือกใช้เชื้อเพลิงชีวภาพหรือเชื้อเพลิงสะอาดที่นำกลับมาใช้ใหม่ได้ในการขนส่งและการใช้เครื่องจักรกลในพื้นที่ก่อสร้างเพื่อลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก											R1	
106.	ใช้ตาข่ายตาข่ายคลุมหรือกันเขตพื้นที่ก่อสร้างเพื่อป้องกันฝุ่นละอองหรือเศษผงปลิวว่อนกระจาย กำหนดนโยบายการห้ามเผาเศษไม้ใบไม้แห้งหญ้าแห้งที่พื้นที่ก่อสร้าง ห้ามใช้หรือใช้ฟางหรือใบไม้คลุมคลุมดินให้น้อยที่สุด											R2	
107.	ป้องกันการสูญเสียน้ำโดยใช้โคลนและวิธีการตกตะกอน ลดการเปิดหน้า											R3	

[illegible]

[illegible]

ลำดับ ที่	มาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวเพื่อ การท่องเที่ยวเชิงกีฬา	ระดับความเหมาะสม					ระดับความเป็นไปได้					สำหรับ เจ้าหน้าที่	
		5	4	3	2	1	5	4	3	2	1		
122.	วิเคราะห์ผลกระทบทางเศรษฐกิจที่มีต่อ การก่อสร้าง ประชาสัมพันธ์ให้ชุมชน ทราบว่าการก่อสร้างสนามกอล์ฟจะทำให้ เกิดเม็ดเงินทั้งในระยะสั้นและระยะ กลางที่จะนำไปพัฒนาคนในชุมชน											S7	

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

ภาคผนวก ค

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิที่แปลมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียว

ผู้แปลมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย

1. ดร.นภดล	จิรบุญตลิก	ผู้ทรงคุณวุฒิด้านภาษาอังกฤษ
2. ผศ.ดร.ประมพพร	จ้วงพาณิชย์	ผู้ทรงคุณวุฒิด้านภาษาอังกฤษ

ผู้แปลมาตรฐานสนามกอล์ฟสีเขียวจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ

1. ดร.คนธรส	ชาวเมืองน้อย	ผู้ทรงคุณวุฒิด้านสิ่งแวดล้อม
2. ดร.สุภัทรา	ขุนศรี	ผู้ทรงคุณวุฒิด้านสิ่งแวดล้อม

การพิจารณาลงความคิดเห็นหาข้อสรุป

1. ดร.พิชิต	เมืองนาโพธิ์	ผู้ทรงคุณวุฒิด้านพลศึกษา
2. นายกนก	เหวียนระวี	ผู้ทรงคุณวุฒิด้านสถาปัตยกรรมกอล์ฟ
3. ดร.พัฒนาชาติ	กฤติบวร	ผู้ทรงคุณวุฒิกีฬากอล์ฟ
4. น.ส.ชมภู	แก้วประเสริฐ	ผู้ทรงคุณวุฒิด้านสิ่งแวดล้อม
5. นายเชาวรัตน์	เขมรัตน์	ผู้ทรงคุณวุฒิกีฬากอล์ฟ

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

1. นายกนก	เหวียนระวี	ผู้ทรงคุณวุฒิด้านภูมิสถาปัตยกรรมศาสตร์
2. รศ.ดร.สุปราณีวี	ขวัญบุญจันทร์	ผู้ทรงคุณวุฒิด้านพลศึกษา
3. ผศ.ดร.พิมพ์พรณ	สุจารินพงศ์	ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการท่องเที่ยว
4. ดร.พัฒนาชาติ	กฤติบวร	ผู้ทรงคุณวุฒิกีฬากอล์ฟ
5. ดร.พิชิต	เมืองนาโพธิ์	ผู้ทรงคุณวุฒิด้านพลศึกษา
6. ดร.สุภัทรา	ขุนศรี	ผู้ทรงคุณวุฒิด้านสิ่งแวดล้อม
7. ดร.คนธรส	ชาวเมืองน้อย	ผู้ทรงคุณวุฒิด้านสิ่งแวดล้อม
8. น.ส.ชมภู	แก้วประเสริฐ	ผู้ทรงคุณวุฒิด้านสิ่งแวดล้อม
9. ผศ.วีรศักดิ์	วิศาลาภรณ์	ผู้ทรงคุณวุฒิกีฬากอล์ฟ
10. ผศ.จินตนา	เทียมทิพร	ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการวิจัย
11. ผศ.ประยุทธ์	เรืองเทพ	ผู้ทรงคุณวุฒิกีฬากอล์ฟ
12. ผศ.ปัญญา	สมบัติมิตร	ผู้ทรงคุณวุฒิกีฬากอล์ฟ
13. ผศ.โชคชัย	เทียมทิพร	ผู้ทรงคุณวุฒิด้านพลศึกษา
14. ผศ.พงษ์สันต์	ผดุงนาม	ผู้ทรงคุณวุฒิด้านพลศึกษา
15. ผศ.สมคิด	ศรีเมฆ	ผู้ทรงคุณวุฒิด้านพลศึกษา
16. ผศ.เพ็ญพิศ	พิระพฤษ	ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการวิจัย
17. นายเชาวรัตน์	เขมรัตน์	ผู้ทรงคุณวุฒิกีฬากอล์ฟ
18. นายอภิชาติ	อินทร์พงษ์พันธุ์	ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการท่องเที่ยว
19. นายพงษ์ศักดิ์	วอทอง	ผู้ทรงคุณวุฒิกีฬากอล์ฟ
20. นายอภิรักษ์	สีดาพงษ์	ผู้ทรงคุณวุฒิกีฬากอล์ฟ
21. นางสาวธัญญา	ตันทุลวานิช	ผู้ทรงคุณวุฒิด้านสิ่งแวดล้อม
22. นางสาวจันทนา	สมยา	ผู้ทรงคุณวุฒิด้านสิ่งแวดล้อม
23. นายพูลศักดิ์	สัจธรรมนกุล	ผู้ทรงคุณวุฒิด้านพลศึกษา
24. นายยงศักดิ์	ณ สงขลา	ผู้ทรงคุณวุฒิด้านพลศึกษา
25. นายประกาศิต	ทองอินศรี	ผู้ทรงคุณวุฒิด้านพลศึกษา
26. นายฉัตรชัย	แสงสุชีลักษณ์	ผู้ทรงคุณวุฒิด้านพลศึกษา
27. นายวิทยา	อินทร์พงษ์พันธุ์	ผู้ทรงคุณวุฒิกีฬากอล์ฟ
28. นายธนาชาติ	ถวิลรักษา	ผู้ทรงคุณวุฒิกีฬากอล์ฟ
29. นางสาวศิริภา	ทองคำฟู	ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการท่องเที่ยว
30. นายชลาวุธ	บุญศรี	ผู้ทรงคุณวุฒิพลศึกษา

ภาคผนวก ง

ประมวลภาพการสนทนากลุ่มย่อย (Focus Group)

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวธนกฤตา สุขสมวาจา
วัน เดือน ปีเกิด	7 พฤษภาคม 2519
ที่อยู่ปัจจุบัน	เลขที่ 69 หมู่ 3 ตำบลบึงนาราง อำเภอสากเหล็ก จังหวัดพิจิตร 32110
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	อาจารย์ประจำสาขาวิชานันทนาการและการท่องเที่ยว คณะศิลปศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกรุงเทพ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกรุงเทพ
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2541	ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการการท่องเที่ยว จาก มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี
พ.ศ. 2547	วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (วท.ม.) สาขาการจัดการสิ่งแวดล้อม จาก สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (NIDA)
พ.ศ. 2559	ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) สาขาวิชาการกีฬา นันทนาการและการท่องเที่ยว จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ